

CHARLES BUKOWSKI

HOLLYWOOD

ÇEVİREN: AVI PARDO

EDEBİYAT
ROMAN

YAPI KREDİ YAYINLARI

CHARLES BUKOWSKI

Hollywood

ÇEVİREN:
AVI PARDO

Bilge Balkan
26.08.1996
İle
Kütüphanesi
İzmir

YAPI KREDİ
YAYINLARI

Edebiyat - 8
ISBN 975-363-115-4

Hollywood / Charles Bukowski
Özgün Adı: Hollywood
Çeviren: Avi Pardo

© Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti., 1992
© Charles Bukowski, 1989
Türkçe çevirinin tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.
1. Baskı: 2000 adet
İstanbul, Kasım 1992

İstiklal Caddesi, No: 285-287 Kat: 5 B Blok
Beyoğlu 80050 İstanbul
Telefon: 251 27 30 - 251 90 52

Dizi Editörü ve Yayın Koordinatörü: Şahin Beygu
Redaksiyon: Güzin Özkan
Kapak Düzeni: Mehmet Ulusel
Ofset Hazırlık: Nahide Dikel
Düzeltili: Cem Akaş
Baskı: Altan Matbaacılık Ltd. Şti.

Barbet Schroeder'e

**Bu eser tümüyle kurgu ürünü olup
yaşayan ya da ölmüş kişilerle
kurulacak benzerlikler
bütünüyle rastlantısaldır, vs. vs.**

1

Birkaç gün sonra Pinchot telefon etti. Senaryo işini bağlamak istiyordu. Gidip onu görebilir miydik?

Yolun tarifini aldık ve Volks'a atlayıp Marina Del Rey'e doğru yola çıktık. Tuhaf bölge.

Rıhtıma inip teknelerin yanından geçtik. Çoğu yelkenliydi ve insanlar güvertelerde birşeylerle uğraşıyorlardı. Özel yelkenli kıyafetleri giymişlerdi, kasketler, güneş gözlükleri. Çoğu, bir şekilde, gündelik yaşam değirmeninden yırtmış görünüyordu. O değirmene hiç yakalanmamışlardı ve asla yakalanmayacaklardı. Özgürler ülkesinde Seçilmişler böyle ödüllendiriliyordu. Bu insanları aptal buluyordum. Ve tabii ki ben onların düşüncelerinde bile yoktum.

Rıhtımdan sağa döndükten sonra alfabetik sırayla keyfi adlar verilmiş sokaklardan geçtik. Aradığımız sokağı bulduk, sola döndük, numarayı bulduk ve park ettik. Kumsal bize kadar uzanıyordu. Okyanus görülebilecek kadar yakın, emniyette olacak kadar uzaktı. Kumlar başka kumlardan daha temiz, su daha mavi, rüzgar daha yumuşaktı sanki.

"Bak," dedim Sarah'ya, "ölümün sınırlarına vardık. Ruhum kusuyor."

"Ruhun için endişelenmekten vazgeçer misin lütfen?" diye yanıtladı Sarah.

Volks'u kilitlemeye gerek yoktu. Onu çalıştırabilecek tek insan bendim. Kapıyı çaldım.

Uzun, ince, kırılğan bir tip göründü. Tepeden tırnağa *sanatçı* kokuyordu. Yaratmak için *doğmuştu*, büyük eserler vermek için. Kaygısız. Dış ağrısı, kendinden şüphe, kötü talih gibi şeyler yanına uğramazdı. Dahi *görünenlerdendi*. Ben bulaşıkçıya benzediğim için bu tiplere sinir olurum biraz.

"Kirli çamaşırları almaya geldik," dedim.

"Ona kulak asmayın," diye araya girdi Sarah. "Pinchot gelmemizi önermişti."

"Eüü," dedi beyefendi, "içeri gelin..."

Onun minik tavşan kıcını izleyerek içeri girdik. Özel bir noktaya varıp durdu. Bütün dünya onun hassas açıklamasını dinleyecekmişçesine sol omuzunun üstünden konuştu:

"Ben gidip VOT-KAmı alacağım şimdi!"

Süratle mutfığa girdi.

"Jon ondan söz etmişti geçen gece," dedi Sarah. "Paul Renoir. Opera yazarı, hem de opera-sinema diye bilinen yeni bir form üstüne çalışıyor. Çok avant-garde."

"Çok önemli biri olabilir ama ben kulak memelerimi emmesini istemezdim."

"Savunmacılığı bırak! Herkes senin gibi olamaz ki!"

"Biliyorum. Bu onların problemi."

"Senin en güçlü yanın," dedi Sarah, "her şeyden korkman."

"Bunu ben söylemiş olmayı isterdim."

Paul içkisiyle geri döndü. Elindeki iyi bir karışıma benziyordu. İçinde bir dilim limon bile vardı. Cam bir çubukla içkisini karıştırdı. Zarif. Klas gerçekten.

"Paul," dedim, "buralarda içecek başka şey bulunur mu?"

"Eüü, pardon," dedi, "lütfen kendiniz alın!"

Sarah'nın topuklarının izinden mutfığa saldırdım. Her yer şişe doluydu. Karar vermeye çalışırken bir bira açtım.

"Sert içkilerden uzak dursak iyi olur," diye önerdi iyi huylu kadını. "Sonra ne hale geldiğini biliyorsun."

"Haklısın. Şaraba takılalım."

Açacak bulup kaliteli bir kırmızı seçtim.

Birer bardak yuvarladıktan sonra bardaklarımızı tekrar doldurup dışarı çıktık. Bir zamanlar Sarah ve kendimden Zelda ve Scott diye sözetme alışkanlığı edinmiştim, ancak Sarah, Zelda'nın sonunu beğenmediği için rahatsız oluyordu. Ben de Scott'un yazdıklarından hoşnut değildim. Sonunda bu espriyi terketmiştik.

Paul Renoir geniş pencerenin önünde durmuş Pasifik'i seyrediyordu.

"Jon geç kaldı," dedi pencereye ve okyanusa, "birazdan geleceğini, lütfen beklemenizi söylemişti."

"Tamam yavrucuğum..."

Sarah'yla oturup içkilerimizi yudumladık. Paul'ün tavşan kıcını izliyorduk. Denize bakıyordu. Dalıp gitmişti.

"Chinaski," dedi, "yazdıklarının çoğunu okudum. Müthiş. Çok iyisin..."

"Sağol. Ama kimin gerçekten en büyük olduğunu biliyoruz. En büyük sensin."

"Aüü," dedi denize bakmayı sürdürerek, "çok, çok naziksin... idrak ettiğin için..."

Kapı açıldı. Uzun siyah saçlı bir genç kız kapıyı vurmadan içeri girmişti. Doğruca kanepeye gidip kedi gibi uzandı. "Adım Popppy," dedi, 4 p'yle."

Bir an duraksadım. "Biz de Scott ve Zelda," dedim.

"Keser misin?" dedi Sarah.

Gerçek adlarımızı verdim.

Paul denizden bize döndü.

"Popppy senaryonu destekleyenlerden biri," dedi.

"Tek kelime yazmadım henüz," dedim.

"Yazacaksın..."

"Rica etsem, lütfen? "Sarah'ya bakıp boş bardağımı uzattım.

Sarah iyi kızdı. Bardağımı alıp mutfağa gitti. Ben gidersem sert içkilere takılıp tatsızlaşmışım, biliyordu.

Daha sonra Popppy'nin diğer adının "Brezilya Prensesi" olduğunu öğrenecektim. Başlangıç için on bin dolar vermişti. Fazla sayılmazdı. Ama kira ve içki masraflarının bir kısmını karşılardı.

Prenses kedi pozunu bozmadan bana baktı.

"Yazdıklarını okudum. Çok komiksin."

"Teşekkür ederim."

Sonra Paul'e seslendim. "Hey yavrurum, duydun mu? Komiğim ben."

"Belli bir yeri hakediyorsun..."

Tekrar mutfağa giderken, elinde dolu bardaklarla yürüyen Sarah'nın yanından geçti. Sarah yanıma oturdu, içkimi alıp yudumladım.

Birden aklıma bu senaryo meselesini uzatma ve Marina Del Rey'de kıçımın üstüne oturup aylarca beleş içki içme fikri geldi. Ama bu düşüncenin tadına varamadan kapı açıldı ve Jon Pinchot içeri girdi.

"Geldiniz mi?"

"Eüü," dedim.

"Galiba bir finansör buldum! Yapman gereken tek şey yazmak."

"Birkaç ay sürebilir."

"Gayet tabii..."

O sırada Paul geri döndü. Prenses için tuhaf, pembemsi bir içki hazırlamıştı.

Pinchot kendine içki koymak üzere mutfağa yöneldi.

İlerde tekrarlanacak ve her seferinde zom olunacak (özellikle bendeniz) toplantıların ilkiydi bu. Sadece şiir ve kısa öyküyle ilgilendiğim için arada senaryo yazmanın kendime olan güvenimi artıracağını düşünüyordum. Aslında senaryo yazma fikri aptalcaydı. Ama benden daha iyileri de tuzağa düşüp bu saçma işe girişmişlerdi.

Jon Pinchot içkisiyle dönüp oturdu.

Gece uzadı. Konuşup durduk. Ne hakkında konuştuğumuzdan emin değildim. Sonunda Sarah ve ben araba kullanamayacak kadar sarhoş olduk. Kibar insanlar bize bir yatak odası sundular.

Yatak odasında, karanlıkta, son kaliteli kırmızı şarabımızı içerken, Sarah sordu: "Senaryoyu yazacak mısınız?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladım.

2

Pinchot 3 veya 4 gün sonra tekrar aradı. Danny Server' i tanıyordu, Venedik'te komple bir film stüdyosu olan o genç yapımcı-yönetmeni. Pinchot'nun *Gülen Canavar* adlı belgeselini izleyebilmemiz için Danny bize gösteri odasını verecekti. *Gülen Canavar* kanlı iradesini dilediği gibi kullanan bir diktatörü anlatıyordu. Yelkenlilerin yolu görünmüştü yine.

Kapıyı Jon açtı, Sarah'yla içeri girdik. Jon yalnız değildi, bir arkadaşı vardı yanında. Tuhaf saçlı biri: aynı anda hem beyaz hem de sarı olabiliyordu saçının rengi. Yüzü kırmızıya çalan bir pembeydi. Gözleri yuvarlak ve deli mavi, çok yuvarlak, çok mavi. Birilerine korkunç bir oyun oynamak üzere olan bir çocuğun ifadesi vardı yüzünde. Daha sonra bu ifadenin onu hiç terketmediğini gördüm. İlk bakışta hoşlanılacak biriydi.

"Bu François Racine," dedi Jon. "Benim filmlerimde ve başka filmlerde oynar."

"Ve başka filmlerde bana para öderler..." Öne doğru eğilerek bizi selamladı. "Nasılsınız?"

Jon içki getirmeye gitti.

"Bağışlayın lütfen," dedi François, "bir dakikalık işim kaldı."

Masının üstünde minik bir rulet çarkı vardı. Elektrikle çalışıyor, bir düğmeye basınca dönmeye başlıyordu. Yığınla fiş vardı François'nın önünde, bir de üstü hesap dolu kağıt. Fişlerini yerleştirdi, düğmeye basıp "Döner başlı kadınım bu benim," dedi. "Aştığım ona."

Jon içkilerle döndü.

"François gerçekten kumar oynamadığı zamanlarda alıştırmaya yapar, en azından kumar üstüne düşünüyor." "

Çark durdu ve François kazancını aldı.

"Çarkın permutasyonlarını inceledim ve meseleyi çözdüm," dedi François, "nerde durduysa tahmin etmişimdir, hep kazanırım."

"Ve sistemi çalışıyor," dedi Jon, "ama kumarhanelerde sistemin dışına çıkmadan edemez."

"Bazen Ölüm İsteği ağır basıyor," diye açıkladı François.

"Hank de kumar oynar," dedi Sarah. "At yarışları. Atlar nerde koşsa ordadır."

François bana baktı. "Demek atlar! Kazanır mısınız?"

"Kazandığımı düşünmek hoşuma gider."

"Gideriz bir gün!"

"Tabii."

François tekrar minik tekerleğine döndü, biz de içkilerimizle oturduk.

"Yüzbinlerce dolar kazanıp kaybetmiştir," dedi Jon, "oyuncululuğu sadece parasız kalınca düşünür."

"Mantıklı," dedim.

"Sırası gelmişken," dedi Jon, "yapımcı Harold Pheasant'la konuştum, senaryo fikriyle çok ilgilendi. Film desteklemeye hazır."

"Harold Pheasant!" dedi Sarah. "Adımı duydum, sinema endüstrisinin en büyük yapımcılarından biri!"

"Doğru," dedi Jon.

"Ama ben daha senaryo yazmadım ki ..." diye karşı koydum.

"Farketmez. Yazdıklarımı biliyor. O istekli."

"Pek inanılır gelmedi bana."

"Genellikle bu şekilde çalışır ve durmadan para kazanır." Jon yeni bir şişe getirmeye gitti.

"Bir senaryo yazsan iyi olacak galiba," dedi Sarah.

"F. Scott Fitzgerald'ın başına ne işler açtı hatırlasana."

"Sen Fitzgerald değilsin."

"Değilim. O içkiyi bıraktı ve bu da onun sonu oldu."

François hâlâ minik tekerleğiyle meşguldü.

Jon elinde şişe geri döndü.

"Bu şişeyi içip gidelim."

"Peki," dedim.

"Sen de gelecek misin François?"

"Yok, hayır, Bağışlayın beni lütfen, burda kalıp araştırmalarımı sürdürmeliyim..."

3

Çizel bir gösteri salonuydu. Yan tarafta oldukça büyük bir bar ve bir barman yer alıyordu. Arkada çalışan bir makinist bile vardı. Danny Server ortalarda gözüküyordu.

Barda 7 - 8 kişi toplanmıştı. Kim olduklarını bilmiyordum. Ben votka 7'ye dönmüştüm, Sarah ise mor veya yeşil veya yeşil-mor birşeyler içiyordu. Jon makinistle birlikte filmi hazırlamaktaydı.

Barın sonunda bana bakıp duran biri vardı.

Ben de ona baktım.

"Ne yaparsın sen?" diye sordum.

Bir an duraksadı, içkisinden bir yudum aldı, tekrar bana baktı.

"Size bunu söylerken utancımın ayak parmaklarıma kadar kızarıyorum ama... film yaparım."

Daha sonra onun tanınmış Alman sinemacı Wenner Zergog olduğunu öğrenecektim. Hafif kaçık, birkaç tahtası eksik dedikleri cinsten. Kendisinin ve çevresindekilerin hayatını tehlikeye sokuyordu sürekli.

"İşe yarar birşeyler yapmaya bak," dedim ona.

"Haklısın," dedi, "ama yapmayı bildiğim başka bir şey yok."

Sonra Jon geldi.

"Hadi, başlamak üzere..."

Sarah'yla ikimiz onun peşine takılıp gösteri salonuna doğru ilerledik. Bardakilerden birkaçı bize katıldı, Wenner'le kız arkadaşı da aralarındaydı. Yerlerimize oturduk ve Jon bize, "Bardaki adam Wenner Zergog'tu," dedi. "Geçen hafta karısıyla silahlara sarıldılar karşılıklı. Birbirlerinin üstüne kurşunları boşalttılar ama isabet kaydedemediler."

"Umarım filmlerinde daha beceriklidir..."

"Aa, öyledir."

Oda karardı ve *Gülen Canavar* başladı.

Lido Mamin iri bir adamdı, bedeni ve hırsı bakımından. Ama ülkesi küçük ve yoksuldu. Büyük ülkelerle kartlarını hem sağa hem de sola oynuyor, her iki tarafla karşılıklı para, silah ve gıda pazarlığı yapıyordu. Aslında istediği dünyaya hükmetmekti. Hayran olunacak bir mizah anlayışına sahip, kanlı bir orospu çocuğuydu. Kendisinininki hariç tüm yaşamların aslında değersiz olduğunu idrak etmişti. Ülkesinde en ufak bir şüphe

uyandıran herkes öldürölüp nehre atılıyordu. Nehirde öyle çok ceset vardı ki timsahlar şişmiş, daha fazla yiyemeyecek duruma gelmişlerdi.

Lido Mamin kameraya bayılıyordu. Pinchot çekim için Mamin'e meclisi toplattırmişti. Mamin sorularını yöneltip politik bir konuşma yaparken astları karşısında titreyerek oturuyorlardı. Sürekli sırtıyordu Mamin, kocaman sarı dişlerini göstererek. Birilerini öldürmediği veya öldürme emri vermediği zamanlar düzüşüyordu. Bir düzineden fazla karısı, sayısını bilemeyeceği kadar çok çocuğu vardı.

Meclis toplantısında sırtımayı kestiği anlarda yüzü Tanrı'nın İradesi'ne dönüşüyordu. Her istediğini yapabiliirdi ve yapıyordu. Askerlerin korkusunu hissediyor ve bundan büyük haz duyup bu korkuyu kullanıyordu.

Meclis toplantısı kimse öldürölmeden sona erdi.

Sonra Mamin ülkesindeki tüm doktorları bir hastaneye topladı ve onları çok geniş bir ameliyat odasında daire şeklinde oturttu. Dairenin merkezinde durup bir nutuk çekti:

"Sizler doktorsunuz ancak ben size bir şey olduğunuzu söylemedikçe birer hiçsiniz. Bazı şeyleri bildiğinizi sanıyorsunuz ama bu bir yanılsamadır. Siz sadece bir alanda eğitildiniz. Bu eğitimin size değil ülkenize yararlı olması için çalışın. Sonuna kadar dayanabilenlerin haklı olduklarının anlaşıldığı bir dünyada yaşıyoruz. Ameliyat gereçlerinizi ve yaşamlarınızı nasıl kullanacağınızı size ben söyleyeceğim. Lütfen aptallık edip irademe karşı gelmeyin. Eğitiminizi ve yeteneklerinizi harcamak istemiyorum. Her zaman sadece size öğretilen şeyleri bildiğinizi hatırlayın. Ben öğretilenlerden *fazlasını* bilirim. Size önerdiğim şekilde hareket etmelisiniz. Bu noktanın ÇOK İYİ anlaşılmasını istiyorum. Tamam mı?"

Sessizlik.

"Lütfen," diye devam etti Mamin," şimdi söylediklerime karşı çıkmak isteyen varsa, konuşsun."

Gene sessizlik.

Oyuncak bir bebektir Mamin, bir canavar bebek, bir şekilde onun o iğrenç tarzından hoşlanabilirdiniz, gerçek cinayetleri ve işkenceleri izlememişseniz.

Lido Mamin daha sonra kameraya Hava Kuvvetlerini tanıttı. Gelgelelim Hava Kuvvetleri yoktu. Henüz yoktu. Pilotlara ve üniformalara sahipti sadece.

"Bu," dedi Mamin, "Bizim Hava Kuvvetlerimiz."

İlk pilot uzun, tahta bir pistin üstünde koşarak ilerledi. Çok hızlı koşuyordu. Tahta pistin sonuna varınca havaya sıçrayıp kollarını birbirine vurdu. Sonra da ayaklarının üstüne iniş yaptı.

Bir sonraki pilot aynı şeyleri tekrarladı.

14 veya 15 pilot olmalıydı. Hepsi sıçrarken küçük bir çığlık atıyor ve yüzlerinde gururlu bir tebessüm belirliyordu. İnsana tuhaf geliyordu bu tablo, çünkü katıldıkları saçmalığa gülüyorlar ama yine de yaptıklarına inanıyorlardı.

Son pilot havalandı indikten sonra Mamin kameraya döndü.

"Aptalca görünse de çok önemlidir bu. Gerçekte sahip olmadığımız bir şeye ruhen hazırız. Bir gün Hava Kuvvetlerimiz olacaktır. O zamana kadar inançsızlığın gölgesinde somurtup duramayız. Teşekkür ederim."

Sonra işkence odaları görüntüye girdi. Odalarda insan yoktu. Yerler gübre kaplıydı, duvarlarda kan ve zincirler vardı.

"Bu," dedi Lido Mamin, "hainlerin ve yalancılardan sonunda gerçeği söyledikleri yerdir."

Son çekimde Mamin, korumaları, karıları ve çocuklarıyla çok geniş bir bahçedeydi. Çocuklar gülmüyor, hoplayıp zıplamıyorlardı. Sessizce kameraya bakıyorlardı. Korumalar da öyle. Karılar hep beraber gülümsüyorlardı, bazılarının kucığında bebeği vardı. Lido Mamin kocaman sarı dişleriyle sırıtıyordu. Gayet hoşlanılabilir, hatta sevebilir bir görünümü vardı.

Son sahne besili timsahların yüzdüğü nehirdi. Timsahlar şişmişlerdi ve huzursuz bir edayla yüzüyorlardı. Cesetlerin yanından geçerken gözler oynuyordu. Son.

Büyüleyici bir belgeseldi ve bunu Pinchot'ya söylemek beni mutlu etti.

"Evet," dedi, "tuhaf adamları severim. Seni bulmam bu yüzden."

"Lido Mamin'le bir tutulmak benim için büyük şeref," dedim.

"Doğru," dedi. Sonra onun evine doğru yola çıktık.

4

Geri döndüğümüzde François Racine tüm dikkatini minik rulet çarkına vermişti. Çok fazla şarap içmiş olduğu her halinden belliydi. Yüzü kızarmıştı ve önünde yığınla fiş vardı. Purosunun ucunda koca bir kül birikmişti. Masaya düştü.

"Bir milyon dört yüz elli bin dolar kazandım..."

Minik top bir sayıda durdu. François fişleri topladı.

"Bu kadar yeter. Açgözlü olmamalıyım."

Ön odaya geçip oturduk. Jon şarap ve bardak almaya gitti.

"Kazandığın paraları ne yapacaksın?" diye sordu Sarah.

"Dağıtacağım. Önemi yok. Hayat boş. Paranın önemi yok."

"Para seks gibidir," dedim, "olmayınca önemi artar..."

"Yazar gibi konuştun," dedi François.

Jon geri döndü. İlk şişeyi açıp bardaklarımızı doldurdu.

"Paris'e gelmelisin," dedi bana, "orda iyi tanınıyorsun, kendi ülken seni dışlıyor."

"Orda hipodrom var mı?"

"Ah, evet!" dedi François.

"Yolculuktan nefret eder," dedi Sarah, "ayrıca burda da hipodrom var."

"Paris'tekilerle kıyaslanmaz," dedi François, "sen Paris'e gel, yarışlara gideriz beraber."

"Benim senaryo yazmam lazım."

"Önce atlara oynar, sonra yazarız."

"Bir düşüneyim."

Jon bir puro yaktı. François da bir tane bulup yaktı. Purolar uzun ve yuvarlaktı, yanık uçları çitirdiyordu.

"Aman Allahım," dedi Sarah.

"François'yla Vegas'a gittik geçen akşam," dedi Jon.

"Nasıldı?" diye sordu Sarah.

François içkisinden bir yudum aldı, purosundan bir nefes çekti ve geniş, sihirli bir duman üfledi.

"Dinle, beni dinle. Beş bin dolar ilerdeyim, dünyayı kontrol ediyo-

rum. Kaderimi elimde çakmak gibi tutuyorum. Her şeyi biliyorum. Ben her şeyim. Beni durdurmak mümkün değil. Kıtalar zangırdıyor. Derken Jon omuzuma vuruyor, 'Tab Jones'u görmek istiyorum,' diyor. 'Kim bu Tab Jones?' diye soruyorum.' 'Boşver,' diyor, 'gidip görelim...'"

François şarap bardağını boşalttı. Jon tazeledi.

"Kalkıp başka bir odaya geçiyoruz. Tab Jones orda. Şarkı söylüyor. Gömleğinin üst düğmeleri açık, kıllı göğsü görünüyor. Kolları terlemiş. Terli kollarının üstüne gümüş bir haç takmış. Ağzı, açılmış bir hamurun ortasında oluşan korkunç bir deliği andırıyor. Daracak bir pantolon giymiş, üstüne debir dildo kuşanmış. Taşaklarını sıvazlayarak, kadınlara yapabileceği müthiş şeylere dair bir şarkı söylüyor. Gerçekten kötü söylüyor, *korkunç* demek istiyorum. Hep kadınlara neler yapabileceğine dair, ama sahtekarın teki o, aslında dilini bir erkeğin kış deliğine sokmak istiyor. Onu dinlerken kusacak gibi oluyorum. İyi de para ödemişiz girmek için. Kabus izlemek için para ödemişsen *tam* bir ahmaksın! Kim bu Tab Jones? Dildo kuşanıp taşaklarını sıvazlasın, gümüş haçı parıldasın diye binlerce dolar veriyorlar bu adama. İyi insanlar sokaklarda açlıktan ölüyor ve bu GERİ-ZEKALİYA ... TAPIYORLAR! Kadınlar *çığlık atıyorlar!* Onun gerçek olduğunu sanıyorlar! Rüyalarında bok yalayan *karton* adam! 'Jon,' diyorum, 'lütfen çıkalım. Aklım benden kaçıyor. Hakarete uğradım ve kucağıma kusmak üzereyim!' 'Bekle,' diyor, 'belki düzeler herif.' Düzelmiyor. Giderek daha iğrenç bir hal alıyor. Sesi yükseliyor, gömleği biraz daha açılıyor, göbek deliği görünüyor. Yanımda oturan kadın inleyip elini donundan içeri sokuyor. 'Madam,' diye soruyorum, 'bir şey mi kaybettiniz?' Adamın göbek deliği ölü bir gözü çağrıştırıyor, kirli. Kuşlar bile oraya pislemeye tenezzül etmez. Sonra bu Tab Jones dönüp kıcını gösteriyor bize. Canım çektiği zaman kış görebilirim, nerde istersem, ama öyle bir isteğim yok ki! Burda şişman, yumuşak, çirkin bir kış görmek için PARA ödemem gerekiyor. Kötü zamanlarım oldu biliyor musun, polis tarafından dövüldüm mesela, nedensiz. O zaman bile bu iğrenç kışa bakarken hissettiğim kadar kötü hissetmedim kendimi. 'Jon,' dedim, 'gidelim, yoksa ömrüm tükenecek!'"

Jon gülümsedi, "Biz de çıktık. Tab Jones'u görmek istemiştik sadece."

François iyice öfkelenmişti. Ağzının köşesinde küçük beyaz benekler birikmişti. Konuşurken tükürük saçıyordu. Purosunun ucu iyice ıslanıp koyulaşmıştı.

"Tab Jones! KİM BU TAB JONES? Tab Jones'tan bana ne? Tab Jones salağın biri. Beş bin dolar ilerdeyim ve biz ne yapıyoruz? Tab Jones izlemeye gidiyoruz! Kim bu Tab Jones? Ben Tab Jones diye birini tanımyo-

rum. Kardeşimin adı Tab Jones değil! Anneminki de! Tab Jones salağın teki!"

Jon, "Böylece rulet masasına döndük," dedi.

"Evet," dedi François, "beş bin dolar öndeyim ve ölü bir dildonun şarkı söylemesini izlemeye gittik. Konsantrasyonum bozulmuş. Kim bu Tab Jones? Ondan üstün adamların martı gübresi topladıklarını gördüm! Nerdeyim? Çark dönüyor ve yabancılaşmışım! Tarantula fıçısına atılmış bir bebekten farkım yok! Nedir bu sayılar? Bu renkler ne? Minik beyaz top sıçırıyor ve kalbime gömüyor kendini, içerden kemiriyor. Hiç şansım yok. Konsantrasyonum bozulmuş! Kafamın içinde dildolar resmigeçit yaparken geri zekalılar alkışlıyor. Başım dönüyor. Bir avuç fiş alıp ileri atıyorum. Kafatasım bir tabutun içine girmiş sanki. Kim bu Tab Jones? Kaybediyorum. Nerde olduğumu bilmiyorum. Konsantrasyonun bozulup düşmeye başladın mı, geriye dönüş yoktur. Hiç şansım kalmadığını idrak edince fişleri rasgele yerleştirmeye başladım. Bedenim ve beynim düşmanınımın eline geçmişti sanki, bütün yanlış hamleleri yaptım. Sonum gelmişti. Neden? ÇÜNKÜ TAB JONES'U GÖRMEMİZ GEREKMIŞTİ! Soruyorum, KİM BU KAHROLASI TAB JONES?"

François bitirmişti. Purosunu ağzından düşüdü. Sarah puroyu yerden kaldırıp küllüğe koydu. François anında gömlek cebinden yeni bir puro çıkardı, yaladı, yuvarladı, ağzına sıkıştırdı ve kendini toplayıp havahı bir tavırla yaktı. Şişeye uzanıp herkesin bardağını doldurdu, doğrulup gülümsedi.

"Lanet olsun, nasıl olsa kaybedecektim. Mazereti olmayan kumarbaz kumara devam edemez."

"Yazar gibi konuştun," dedim.

"Yazar gibi yazabilseydim, o senaryoyu yazardım senin için."

"Teşekkür ederim."

"Sane ne ödüyor?"

Elimle havada bir hareket yaptım. Belirsiz bir yanıt.

"Senin için yazarım ve kırışırız, tamam mı?"

"Olmaz," dedi Jon, "ben anlarım."

"Peki öyleyse," dedi François, "Tab Jones dildosuyla yazsın."

Hepimiz buna kadeh kaldırdık. Güzel bir gecenin başlangıcıydı.

5

Musso'nun Yerinde bara yaslanmıştım. Sarah tuvalete gitmişti. Musso'nun barını severdim. Bar gibi bar, ama içinde bulunduğu salonu sevmezdim. "Yeni salon" diye biliniyordu. "Eski salon" arka taraftaydı, orda yemek yemeyi yeğlerdim. Daha loş ve sessizdi. Geçmişte de "Eski Salon"a yemeğe giderdim ama bir türlü yiyemezdim. Menüye bakıp, garsonlara sürekli "Henüz değil," der, habire içki söylerdim. Oraya götürdüğüm kadınlardan bazılarının adı kötüye çıkmıştı. Birlikte içerken sık sık yüksek sesle tartışır, küfürleşir, içkilerimizi masaya devirip tekrar içki söylerdik. Genellikle hanımlara taksi parası verip cehenneme gitmelerini söyledikten sonra tek başıma içmeye devam ederdim. Verdiğim paraları taksiye harcadıklarını hiç sanmıyorum. Musso'nun en iyi yanı, bu tür tatsızlıklardan sonra tekrar oraya gittiğinizde sizi sıcak bir gülümsemeyle karşılamalarıydı. Tuhaf.

Neyse, bara yaslanmıştım ve Yeni Salon doluydu. Çoğunluk turisti. Boyunlarını sağa sola çevirip ölüm ışıkları yayıyorlardı. Yeni bir içki ısmarladım ve biri omzuma vurdu.

"Chinaski nasılsın?"

Dönüp baktım. Hiç kimseyi tanıyamam, asla. Sizinle bir gece önce tanışıp, ertesi gün kim olduğunuzu hatırlayamayabilirim. Annemi mezarından çıkarsalar kim olduğunu hatırlayamam.

"İyiyim," dedim. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Yok, hayır. Henüz tanışmadık. Ben Harold Pheasant."

"Aa evet, Jon bana senaryoyla ilgilendiğini..."

"Filmi finanse etmek istiyorum. Yazdıklarını okudum, harika bir diyalog duygun var. Yazdıkların *gayet* filmsel."

"Bir şeyler içmek istemediğinden emin misin?"

"Hayır, masama dönmem lazım."

"Peki. Şu aralar neyle uğraşıyorsun Pheasant?"

"Mack Derouac'ın hayatı üstüne bir belgeselin yapımcılığıyla."

"Öyle mi? Adı ne?"

"*Yüreğin Şarkısı.*"

İçkimden bir yudum aldım.

"Hey, bir dakika! Şaka ediyorsun herhalde! Adını gerçekten *Yüreğin Şarkısı* koymayacaksınız değil mi?"

"Adı bu olacak."

Gülümsüyordu.

"Beni kandıramazsın Pheasant. Çok şakacısın! *Yüreğin Şarkısı!* Aman Tanrım!"

"Yoo," dedi, "ciddiyim."

Aniden dönüp uzaklaştı....

Tam o sırada Sarah geri geldi. Beni süzdü.

"Ne sırtıp duruyorsun?"

"Sana bir içki söyleyeyim, sonra anlatırım."

Barmeni çağırıp kendime de bir tane söyledim.

"Eski Salon'da kimi gördüm tahmin et," dedi Sarah.

"Kimi?"

"Jonathan Winters'ı."

"Yaa. Sen gittikten sonra ben kiminle konuştum, sen de onu tahmin et," dedim.

"Eski şilliklerinden biriyle."

"Hayır, hayır. Daha kötü."

"Daha kötü bir şey olamaz."

"Harold Pheasant'la konuştum."

"Yapımcı?"

"Evet, köşedeki masada oturuyor."

"Doğru, *gördüm.*"

"Hayır, *bakma.* İşaret etme. İçkini iç. Ben de içeyim."

"Allah kahretsin, neyin var senin?"

"Yazacağım senaryonun yapımcılığını üstlenecek olan oydu biliyosun."

"Biliyorum."

"Sen gittikten sonra gelip benimle konuştun."

"Daha önce söyledin bunu."

"Bir içki bile içmek istemedi."

"Bir çuval inciri berbat ettin demek. Üstelik daha sarhoş olmadan."

"Bekle. Yaptığı son film hakkında konuşmak istedi."

"Nasıl çuvalladı, anlat."

"Ben çuvallamadım. *O* çuvalladı."

"Tabii. Anlat."

Aynaya baktım. Kendimi beğenirdim ama aynadaki görüntümü sevmemedim. Ben öyle görünmezdim. İçkimi bitirdim.

"İçkini bitir," dedim.

Bitirdi.

"Anlat."

"İkinci kez 'anlat' diyorsun."

"Müthiş bir hafıza. Sarhoş olmadığım halde."

Barmene işaret edip birer içki daha söyledim.

"Evet, Pheasant yanıma gelip o filmden sözetti. Yazamayan bir yazarla ilgili. Yazmayı beceremez ama rodeocuya benzediği için ün kazanır."

"Kim o?"

"Mack Derouac."

"Canını mı sıktı bu?"

"Hayır, umursamadım. Filmin ismini söyleyinceye kadar her şey iyiydi."

"Neymiş ismi?"

"Lütfen. Aklımdan silmeye çalışıyorum. Son derece saçma."

"Söyle hadi."

"Peki..."

Aynadaki görüntüm düzelmiyordu.

"Söyle, söyle, söyle..."

"Peki. *Kıllı Ayaktakımı Sinekleri*."

"Hoşuma gitti."

"Benim gitmedi. Söyledim ona. Tek kaynağımızı kaybettik."

"Gidip ondan özür dilemelisin."

"Asla. Korkunç bir isim."

"Bu filmin *senin* hakkında ölmesini isterdin değil mi?"

"Tamam! *Buldum!* Kendimle ilgili bir senaryo yazacağım!"

"İsim düşündün mü?"

"Evet: *Ayaktakımının Kıllı Sinekleri*"

"Çıkalım burdan."

Ve çıktık.

6

Jon Pinchot'yla öğleden sonra ikide, Beverly Hills Cheshire Otelinin lobisinde buluşacaktık. Bir yarış günü kaybetmek demekti bu, bayağı canımı sıkmıştı, ama Jon'un ısrarlarına dayanamamıştım. Para bulma ve filmi destekleme yeteneğine sahip biriyle buluşacaktık orda. Bu adam, Jean-Paul Sanrah, beş parasızdı ama bunun önemi yoktu: parkta bir heykele otuz bir çektirse heykelin organından para boşalır, diyorlardı onun için. Harika. Daire 530. Paydos saatini çağırıştırıyordu.

530 numaralı dairede Fransız yönetmen Jon-Luc Modard da dolanıyordu. Pinchot yazdıklarımı çok beğendiğini söyledi. Harika.

Eve dönerken yardıma ihtiyacım olabileceğini düşünerek, sevgili Sarah da bize katılmıştı. Ayrıca 530'da çıplak revü kızlarının dolaştığını sa-nıyordu.

Otele vardığımızda Jon lobide kocaman deri bir koltuğa oturmuş, ka-çıkları ve sapıkları inceliyordu. Bizi görünce göğsünü şişirerek ayağa kalktı. Jon iri bir adamdı ama olduğundan daha iri görünmeye çalışıyordu sürekli.

Merhabalaştıktan sonra Jon Pinchot'nun peşinden asansöre yöneldik.

"Senaryo nasıl gidiyor?"

"Şekillenmeye başladı."

"Ne hakkında?"

"Bir ayyaş. Bir sürü ayyaş."

Asansörün kapısı açıldı. Hoştu içi. Yeşil kaplama. Yeşil kabarık bir kumaş, dikkatle baktığımızda üstünde tavuskuşları seçiliyordu, çok sayıda tavus kuşu. Tavanda bile vardı.

"Klas", dedim.

"Abartılı," dedi Sarah.

Asansör beşinci katta durdu, çıktık. Yerler, üstünde gene tavuskuşları olan, gene yeşil, ama daha kabarık bir halıyla kaplıydı. Tavuskuşlarının üstünde yürüyorduk. 530 numaralı dairenin önüne geldik. Siyah, ağır ve geniş bir kapı. Alıştığımız kapılardan belki iki kat daha geniş. Hendekli bir şato kapısını andırıyordu.

Jon, Balzac'ın başına benzeyen demir tokmakla kapıyı çaldı.

Ses yok.

Tekrar çaldı. Bu kez daha kuvvetli.

Bekledik.

Kapı yavaşça açıldı. Kağıt gibi beyaz tenli, küçük bir adam açtı.

"Henri-Leon!" dedi Jon Pinchot.

"Jon!" dedi Henri-Leon. "Girin içeri, lütfen."

İçeri girdik. İnanılmaz büyüklükte bir daire. Her şeyin boyutları abartılmıştı. Kocaman iskemleler, kocaman masalar, uzun duvarlar, yüksek tavanlar. Ama tuhaf bir küf kokusu sinmişti daireye. Tüm genişliğine rağmen içinde insan kendini mezardaymış gibi hissediyordu.

Tanıştırıldık.

Kağıt gibi beyaz adam Henri-Leon Sanrah, para bulma ustası Jean-Paul Sanrah'nın kardeşiydi. Bir de Jon-Luc Modard vardı. Kıpırdamadan duruyor, hiç konuşmuyordu. Bir dahi pozunu verdiği izlenimi uyanıyordu insanda. Ufak tefek, karanlık biriydi ve ucuz bir makineyle traş olmuş gibiydi.

"Aa!" dedi Henri-Leon Sanrah bana, "kızınızı da getirmişsiniz. Kızınız Reena'dan söz etmişlerdi bana!"

"Hayır, hayır," dedim, "bu Sarah. Benim karım."

"Masada içki var. Bol şarap ve yemek. Kendiniz alın lütfen. Ben gidip Jean-Paul'ü getireyim," dedi Henri.

Ve Jean-Paul'ü bulmak üzere yan odaya geçti. O gider gitmez Jon-Luc Modard karanlık bir köşeye oturup gözlerini üstümüze dikti. Biz de masaya yanaştık.

"Kırmızı aç," dedim Pinchot'ya, "birkaç şişe kırmızı aç."

Pinchot şişeleri açmaya başladı. Masanın üstü gümüş tabaklara konmuş değişik yiyeceklerle doluydu.

"Et yeme," dedi Sarah, "kekten de yeme, şekeri fazla."

Tanrılar Sarah'yı ömrümü on yıl uzatsın diye yollamışlardı. Önce gırtlığımı ustura dayıyor, sonra geri çekiyorlardı. Tuhaftılar. Şimdi de beni senaryo yazmaya itiyorlardı. Hiç iştahlı değildim böyle bir işe. Ama yazarsam iyi bir şey çıkacağını biliyordum. Müthiş değil ama iyi bir senaryo. Kelimeleri iyi kullanıyordum.

Pinchot şarapları koydu, hep birlikte bardaklarımızı kaldırdık.

"Ummm, Hummm," dedi Sarah.

"Fransız," dedi Pinchot.

"Seni bağışlıyorum," dedim.

İçkilerimizi içerken yandaki odanın içini görebiliyordum. Kapı aralıktı. Henri-Leon yatakta yatan iriyarı birini kaldırmaya çalışıyordu. Adam kalkmıyordu.

Henri-Leon'un bir kaseinin içinden buz parçaları aldığını gördüm. Avuç dolusu. Buzları adamın şakaklarına ve alınına sürdü. Gömleğini açıp göğsünde de gezdirdi.

Adam kalkmadı.

Sonra birden doğrulup bağırmaya başladı. "SENİ OROSPU ÇOCUĞU, NE YAPTIN? BUZLARIMI ERİTMEM GEREKECEK ŞİMDİ!"

"JEAN-PAUL, JEAN-PAUL.... ziyaretçilerin var..."

"ZİYARETÇİLER Mİ? ZİYERETÇİLER Mİ? KÖPEĞİN PİRELERE NE KADAR İHTİYACI VARSA BENİM DE ZİYARETÇİLERE O KADAR İHTİYACIM VAR! GİDİP AĞIZLARINA KURBAĞA DOLDUR! İŞE ÜSTLERİNE! YAK ONLARI!"

"Jean-Paul, Jean-Paul... randevun vardı. Jon Pinchot ve senaristiyle."

"Tamam... siktir... geliyorum... önce bir otuzbir çekeceğim... hayır, hayır, daha sonra... bir beklentim olsun bari..."

Henri-Leon dışarı çıkıp bize açıklama yaptı.

"Hemen geliyor. Müthiş stres altındaydı. Karısının onu terkettiğini sandı. Bu sabah Paris'ten bir telgraf aldık: karısı fikir değiştirmiş. Ölüm-cül bir darbe olurdu onun için. Koca bir öküzün vahşi köpekler tarafından parçalanması gibi bir şey..."

Ne diyeceğimizi bilemedik. Birazdan Jean-Paul hışımla dışarı çıktı. Yeşil çizgili beyaz bir pantolon giymişti. Pembe çoraplar. Ayakkabısız. Kahverengi, bukleli saçları tarak istemiyordu. Ama kahverengi saçlar iyi görünmüyordu. Ölüyorlar ve ne renk olacaklarına karar veremiyorlar gibi. Fanilalıydı ve kaşınıyordu. Durmadan kaşınıyordu. Kardeşinin tersine iri ve pembe tenliydi... hayır, kırmızı, birden alevlenip sonra solan bir kırmızı. Kardeşin beyazına karşı bir an solup, sonra tekrar alevleniyordu, eskisinden daha kırmızı.

Sırayla tanıştırdık.

"Ah, ah, ah," dedi.

Sonra "Modard nerde?" diye sordu.

Etrafına bakınıp köşede Modard'ı gördü.

"Yine saklanıyorsun ha? Allah kahretsin! Yeni bir şey yap artık be adam!"

Aniden odasına koşup kapıyı çarptı.

Modard köşesinden yavaşça öksürdü ve biz birer bardak şarap daha aldık. Her şey mükemmeldi. Hayat güzeldi. Onların küçük dünyasında yapman gereken tek şey, yazar, sanatçı veya dansçı olmaktı. O zaman istersen ayakta dikilir, istersen gezinirdin, nefes alıp verir, şarap içerdin ve neyin ne olduğunu biliyormuş gibi bir hava takırdın.

Jean-Paul kapıyı omuzlayarak içeri ani bir giriş yaptı. Omzunu incitmiştir diye düşündüm. Durdu, omzunu yokladı, önemsemedi, kaşındı ve tekrar ileri atıldı. Hızlı ve sabit bir tempoyla masanın etrafında daireler çizip bağırılmaya başladı.

"HEPİMİZİN KIÇ DELİKLERİ VAR DEĞİL Mİ? BU ODADA KIÇ DELİĞİ OLMAYAN BİRİ VAR MI? VARSA HEMEN KONUŞSUN, HEMEN, DUYUYOR MUSUNUZ?"

Jon Pinchot dirseğini mide boşluğuma gömdü. "Gördün mü? Bir dahi o!"

Jean-Paul aynı tempoda dönüp bağırılmayı sürdürüyordu: "HEPİMİZİN ARKASINDA BİR YARIK VAR DEĞİL Mİ? AŞAĞIDA, ORTALARDA BİR YERDE DEĞİL Mİ? BOK ÇIKAR ORDAN DEĞİL Mİ? VEYA EN AZINDAN ÇIKACAĞINI ÜMİT EDERİZ! BOKLARIMIZ İÇİMİZDE KALIRSA ÖLÜRÜZ! BİR YAŞAM SÜRECİNDE TOPLAM NE KADAR BOK SIÇTIĞIMIZI BİR DÜŞÜNÜN! TOPRAK ŞİMDİLİK BU BOKLARI EMİYOR! AMA DENİZLER VE NEHİRLER BOKLARIMIZI YUTARKEN KENDİ ÖMÜRLERİNİ KUSMA NOKTASINA GELİYORLAR! İĞRENCİZ, İĞRENCİ, İĞRENCİ! HEPİMİZDEN NEFRET EDİYORUM! HER KIÇIMI SİLİŞİMDE BİRAZ DAHA NEFRET EDİYORUM!"

Birden durdu. Pinchot'yu farketmişti.

"Para istiyorsun değil mi?"

Pinchot tebessüm etti.

"İbne, bulacağım sana o lanet parayı," dedi Jean-Paul.

"Sağol, şimdi Chinaski'ye senin bir dahi olduğunu söylüyordum."

"Kes sesini!"

Sonra bana baktı Jean-Paul.

"Yazdıklarının en iyi yanı, tımarhanelikleri tahrik etmesi. Bir de tahrik olması gerekenleri. Böylelerinin sayısı milyonları buluyor. Aptallığın bozulmadan kalırsa, cehennemden telefon gelebilir sana bir gün."

"Jean-Paul, o telefonlar çoktan geldi."

"Ne? Ha? Kim?"

"Eski sevgililerim."

"İÇİMİ SIKIYORSUN!" diye bağırıldı ve tekrar masanın etrafında dönüp kaşınmaya başladı.

Ardından son bir daire çizip yatak odasına koştu ve yine kapıyı çarptı. Gitmişti.

"Kardeşim," dedi Henri-Leon, "kendini iyi hissetmiyor. Canı sıkkın bugün."

Şarapları tazeledim.

Pinchot yanıma gelip fısıldadı; "Günlerdir bu dairede yiyip içiyorlar. Faturayı onlar ödemiyor..."

"Yok ya?"

"Frances Ford Lopalla ödüyor. Jean-Paul'un bir dahi olduğunu düşünüyor..."

"Sevgi ve Deha dilimizde gereğinden çok kullanılan kelimelerin başında geliyorlar," dedim.

"Saçmalamaya başladın işte," dedi Sarah, "birazdan iyice sarhoş olacaksın demektir."

Jon-Luc Modard aniden ayağa kalkıp yanımıza geldi.

"Şu kahrolası şaraptan bir bardak versenize," dedi.

Bardağı ağzına kadar doldurdum. Bir dikişte içti. Tekrar doldurdum.

"Yazdıklarımı okudum," dedi. "En iyi tarafın yalınlığın. Beyin zedelemesi falan oldu mu sende hiç?"

"Mümkün. 1957 senesinde nerdeyse tamamen kansız kaldım. Merhametli bir hademe beni bulana kadar, hastanenin sefillere ait bölümünün bodrumunda iki gün kanadım. Sanırım orda birçok şeyimi yitirdim. Zihinsel ağırlıklı bir kayıp."

"En sevdiği hikayelerden biridir," dedi Sarah. "Onu seviyorum ama bu hikayeyi kaç kez dinlemek zorunda kaldım tahmin edemezsiniz."

"Ben de seni seviyorum Sarah," dedim, "ama bazı anıların tekrar tekrar anlatılması onları olmaları gereken hale dönüştürür yavaş yavaş."

"Peki, başla."

"Bak," dedi Jon-Luc, "senden yeni filmimin İngilizce altyazılarını yazmanı istiyorum. Bir de öykülerinden birinin bir bölümünü kullanmama izin vermeni. Masanın altında saksafon çaldırırken telefona cevap verip iş görüşmelerini sürdüren adamla ilgili olanı. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim.

Ardından iskemlelerimizi yaklaştırıp içmeye devam ettik ve Jon-Luc konuşmaya başladı. Sadece bana bakarak aralıksız konuştu. Önceleri gururlandım ama bir süre sonra hissettiklerim azaldı.

Jon-Luc durmuyordu. Karanlık görünüp, Dahi'yi oynuyordu. Belki de dahiydi. Kıskançlığa kapılmak istemiyordum. Ama okul hayatım boyunca bezmişim Dahi'lerden: Shaekespeare, Tolstoy, Ibsen, G. B. Shaw, Çehov, bütün o can sıkıcı tipler, sonra daha da kötü, Mark Twain, Hawthorne, Bronte kardeşler, Dreiser, Sinclair Lewis. Çimento gibi yapıyordu insanın üstüne, bir süre sonra kurtulma isteği duyuyordunuz. Kuralcı aile büyüklerinden farksızdılar. İşkence için kullanılırsalar ölümler bile bül-bül gibi şakırdı.

Jon-Luc konuşmayı sürdürdü. Tek hatırladığım bu. Bir de Sarah'nın

ara ara "Bu kadar çok içmemelisin Hank, sabaha ölü istemiyorum seni." demesi.

Ama Jon-Luc havaya girmişti.

Söylediklerini anlayamıyordum artık. Hareket eden dudaklar görüyordum. Can sıkıcı değildi, orda duruyordu. Sakal traşına ihtiyacı vardı. Ve tavuskuşları üstünde yürünen bir Beverly Hills otelindeydik. Sihirli bir dünya. Hoşuma gitmişti, çünkü daha önce böyle bir şey görmemiştim. Anlamsız, mükemmel ve güvenliydi.

Şarap aktı ve Jon-Luc konuştu.

Kendime özgü o marazi kopukluk haline geçtim. İnsanlarla beraberken, iyi de olsalar kötü de, çoğu kez duygularım sekteye uğrar, yorulup her şeyi bırakırım. Kibarımdır. Kafa sallarım. Kimseyi incitmek istemediğim için anlıyormuş gibi yaparım. Başımı en çok belaya sokan zaafarımdan biridir bu. Başkalarına müşfik davranmak zaman zaman ruhumu dilimlenmiş bir hamura çevirir.

Olsun. Elimde değil. Beynim duruverir. Dinlerim. Tepki veririm. Ve onlar orda olmadığımı farkedemeyecek kadar aptaldırlar.

Şişeler boşaldı ve Jon-Luc konuşmayı sürdürdü. Bir alay şaşkırtıcı şey söylediğinden eminim. Ben kaşlarını izliyordum.

Ertesi sabah yatağımızdaydık. On bir sularında telefon çaldı.

"Alo?"

Pinchot'ydu.

"Dinle, sana söylemem gereken bir şey var!"

"Evet?"

"Modard asla konuşmazdı. Şimdiye kadar HİÇ KİMSE, HİÇ KİMSE ONU SENİN GİBİ KONUŞTURAMADI! SAATLERCE KONUŞTU! HERKES HAYRET ETTİ!"

"Eyvallah."

"ANLAMİYORSUN! ASLA KONUŞMAZDI! SENİNLE SAATLERCE KONUŞTU!"

"Bak Jon, kusura bakma hastayım, uyumam lazım."

"Peki, ama bir şey daha söyleyeceğim."

"Söyle."

"Jean-Paul Sanrah'yla ilgili."

"Evet?"

"Sürünmem gerektiğini, yeterince süründükten sonra bana para bulaçağını söyledi."

"Peki."

"Ne tuhaf biri değil mi? Gerçek bir dahi."

"Evet," dedim, "sanırım öyle."

Telefonu kapattım.

Sarah uyuyordu. Sağıma, pencereye doğru döndüm, çünkü bazen horlardım, sesim ondan uzaklaşsın istedim.

Tam ölümden önce sunulan o müşfik karanlığın içine düşmek üzereydim ki, Sarah'nın en gözde kedisi Güzel, şiltesinden kalkıp yüzüme yürüdü ve pençelerinden biriyle sol kulağımı yırtıp yere indi. Lanet güneş yükselirken o memnuniyet verici düşüncelere kaptırmamıştım kendimi.

7

O gece daktilonun başında iki bardak şarap, üç sigara içip radyoda Brahms'ın Üçüncü Senfonisini dinledikten sonra, birşeylerin yardımına ihtiyacım olduğuna karar verdim. Pinchot' nun numarasını çevirdim. Evdeydi.

"Alo?"

"Jon, benim, Hank."

"Hank, nasılsın?"

"İyiyim. Dinle, o on bin doları alacağım."

"Ama avans alırsam yaratıcılığım etkilenir demiştin."

"Fikir değiştirdim. Yaratıcılık falan yok zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kafamda birşeyler var ama tek kelime yazamıyorum."

"Kafadaki nedir?"

"Bir ayyaş. Sabahtan akşama kadar bir bar taburesinde oturuyor."

"İnsanların böyle birine ilgi duyabileceklerini düşünüyor musun?"

"Bak Jon, insanların neye ilgi duyduklarına önem verseydim hiçbir şey yazamazdım."

"Peki. Çekini getireyim mi?"

"Hayır. Postaya ver. Bu gece. Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim."

Daktilonun başına geçtim. İşe yaramıştı. Tuşlara bastım.

MAVİ VE SARI RUHLU AYYAŞ

DIŞ MEKAN / İÇ MEKAN - DANDY'NİN BARI - GÜNDÜZ

KAMERA TEPEDA ASILIDIR. BARIN GİRİŞİNDEN İÇERİYE DOĞRU İLERLER AĞIR AĞIR.

GENÇ BİR ADAM barda oturmaktadır, asırlardır ordaymış izlenimi uyandıracak şekilde. Bardağını kaldırır...

Başlamıştım. Önemli olan ilk cümleyi yazmaktı, gerisi kendiliğinden gelirdi. Zaten ordadır, akışı sağlayacak birşeyler gerekir sadece.

O bar belleğimde canlandı. Nereye otursan otur burnuna gelen kesif sidik kokusuyla. Dayanabilmek için hemen bir içki içmek zorundaydım. İşemeye gitmek için 4 veya 5 kadeh. İnsanlar gözümün önüne geldi. Vücut yapıları, yüzleri, sesleri. Ordaydım yine. Zarif bardağın içinde yayılan bira, beyaz köpük. Bira yeşildi ve bardağın dörtte birini içtikten sonra derin bir nefes alıp ciğerlerinizde tutar ve ancak o zaman anladınız içmeye başladığınızı. Sabahları çalışan barmen iyi bir adamdı. Konuşma kendiliğinden başlar ve sürerdi.

Ara vermeden yazıyordum.

Bir süre sonra telefon çaldı. Milletlerarası. Almanya'daki çevirmenim Karl Vossner. Karl bıçkın Amerikalıların konuştuklarını sandığı gibi konuşmaya bayılırdı.

"Hey, orospu çocuğu, n'aber?"

"İyidir Karl. Eline patlatmaya devam mı?"

"Evet. Tavanım kurumuş sperm lekelerinden geçilmiyor."

"Aferin."

"Eyvallah. Ne öğrendimse senden öğrendim. Dinle koçum, iyi haberlerim var. Duymak ister misin göt?"

"Evet evlat, evet!"

"Kıçımдан ıslıkla Dixie'yi çalmanın dışında, üç kitabını çevirdim: şiirler, *Kıyametin Bitleri*; öyküler, *Lağım Düşleri*; ve romanın *Merkez İstasyon Kundaklandı*."

"Sana sol taşağımı borçluyum Karl."

"Tamam. Kargoya ver. Ama daha bitmedi yavrum..."

"Anlat, anlat..."

"Geçen ay burda kitap fuarı vardı, Almanya'nın en büyük 6 yayıncısıyla tanıştım. Hepsi senin için kuduruyor anam!"

"Benim için mi?"

"Yazdıklarına yani. Çaktın mı?"

"Çaktım evlat."

"Bu 6 yayıncıyı bir otel odasına davet edip, önlerine bira, şarap, peynir kuruyemiş filan koydum. Sonra bu üç kitap için açık artırma uygulayacağımı söyledim. Gülüp içmeye devam ettiler. Sen ateş gibisin ve bunu biliyorlar. Birkaç fıkra anlatıp yumuşattım onları ve açık arttırmayı başlattım. Uzun lafın kısası en iyi teklif Krumph'tan geldi. O göt herife sözleşme bile imzalattım. Sonra hep birlikte kafaları çektik. Küfelik oldular, özellikle Krumph. İşi bağladık yavrum! Flynn gibi!"

"Ne orospu çocuğusun Karl! Peki kazancım?"

"35 bin doları bulacak yavrum. Bir hafta içinde eline geçer."

"Koçum benim, koçum! *Harika* bu!"

"Cam üfleme ye beş çeker değil mi?"

"Hem de nasıl! Hey, Karl, şunu duydun mu? Bir tavuğun kış deliği ile bir tavşanın kış deliği arasında ne fark vardır?"

"Bilmem. Ne fark vardır?"

"Ben de bilmiyorum. Küçük Çük'e sor."

"Anladım! Müthiş!"

Ve konuşmamız bitti.

Birkaç saat içinde 45 bin dolarım olmuştu. 30 yıllık açlık ve sefalet meyvelerini vermeye başlamıştı.

Tekrar daktilonun başına geçtim. Bir kadeh şarabı iyi edip bir tane daha koydum. Dörtte biri içilmiş sönük bir puro bulup yaktım. Radyoda Şostakoviç'in Beşinci Senfonisi çalıyordu. Tuşlara bastım.

Barmen Luce genç adama bakarak öne doğru eğilir.

LUKE

Dinle, gece gündüz burdasın. Oturup içmekten başka şey yapmıyorsun.

GENÇ ADAM

Doğru.

LUKE

Tamam, duygularını incitmek istemiyorum, ama belki de bu boktan yol bir yere çıkmıyor.

GENÇ ADAM

Farketmez Luce, benim için üzülme. İçkileri önüme sürmeye devam et yeter.

LUKE

Tabii evlat. İçinde başka şeyler yok mu senin?

GENÇ ADAM

Hey Luce, Şunu duydun mu? Bir tavuğun kış deliğiyle, bir tavşanın kış deliği arasında ne fark vardır?

LUKE

Fıkra duymak istemiyorum. Bilmek istediğim şu: başka şeyler yok mu sende?

GENÇ ADAM

Lanet olsun! 6. sınıftaydım sanırım. Öğretmenimiz bizi derinden etkileyen bir olayı yazmamızı istemişti. Denver'a taşınmak gibi bir şeyden sözletmiyorum.

LUKE

Evet.

GENÇ ADAM

Bahçede bulduğum bir kurbağayı yazdım. Bacaklarından birini tel örgüye kaptırmıştı. Kurtulamıyordu. Bacağını tel örgüden çıkardım. Ama hareket edemiyordu.

LUKE

(*esneyerek*)

Eee?

GENÇ ADAM

Ben de onu kucağıma alıp konuşmaya başladım. Kapana kısıldığımı söyledim ona, benim de yaşamım birşeylere takıldı kaldı dedim. Uzun uzun konuştum onunla. Sonunda kucağımdan yere atlayıp, sıçraya sıçraya çalılıkların arasında kayboldu. Kendi kendime, hayatımda özlediğim ilk şeydi o, dedim.

LUKE

Eee?

GENÇ ADAM

Öğretmen sınıfta okudu. Herkes ağladı.

LUKE

Peki sonra?

GENÇ ADAM

Belki bir gün yazar olurum diye düşündüm.

LUKE

(*öne doğru eğilerek*)

Evlat, üşütmüşsün sen!

Bir gece için bu kadar senaryo yeter diye düşündüm. Daktilonun başında oturup radyodaki müziği dinledim. Yatağa girdiğimi hatırlamıyorum ama sabah uyandığımda içindeydim.

8

Fotoğrafçım Michael Huntington'ın tavsiyesiyle Vin Marbad ziyaretime geldi. Michael sürekli fotoğraflarımı çekiyordu ama fazla talep yoktu henüz.

Marbad mali müşavirdi. Bir gece, elinde evrak çantası, çıkageldi. Ufak tefek, karanlık bir adam. Birkaç saattir Sarah'yla benim eski siyah-beyaz televizyonun karşısında sessiz sessiz içiyorduk. Saygılı bir tavırla kapımızı üç kez tıklattı. İçeri aldım. Sarah'yla tanıştırap bir kadeh kırmızı şarap ikram ettim.

"Teşekkür ederim," dedi, şarabını yudumlarken, "biliyor musunuz, burada, Amerika'da, paranızı harcamazsanız elinizden alırlar..."

"Öyle mi? Peki ne yapmamı önerirsiniz?"

"Ev almak için ödeme yapın. Ev taksitleri vergiden düşülebilir."

"Peki başka?"

"Araba alın. Vergiden düşülebilir."

"Tamamı mı?"

"Hayır, bir kısmı. Ben hallederim. Size bazı vergi sığınakları inşa etmeliyiz. Bakın şimdi..."

Vin Marbad çantasını açıp bir tomar kağıt çıkardı ve ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Emlak. Bakın, Oregon'da bir parça toprak satın aldım. Tamamı vergiden düşülebilir. Halen birkaç dönüm daha var satılık. Hemen harekete geçebilirsiniz. Yılda %23'lük bir değer artışı umuyoruz. Dört yıl sonra paranız ikiye katlanır."

"Hayır, hayır. Yerinize oturun lütfen."

"Ne oldu?"

"Göremeyeceğim bir şey satın almak istemem. Uzanıp dokunamayacağım bir şeye sahip olmak istemiyorum."

"Bana güvenmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Biraz önce tanıştık."

"Dünyanın her yerinde geçerli tavsiye mektuplarım var!"

"Ben her zaman içgüdülerimle hareket ederim."

Vin Marbad aniden kalktı, hışımla paltosunu ve çantasını alıp kapıya gitti, açtı, dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

"Kalbini kırdın," dedi Sarah, " sana tasarruf yollarını öğretmek istiyordum sadece."

"İki kuralım vardır. Birincisi, pipo içenlere asla güvenme. İkincisi ayakkabıları parlak olanlara asla güvenme."

"Pipo içmiyordu."

"Olsun, içen birine benziyordu!"

"Kalbini kırdın."

"Üzülme, geri dönecektir."

Kapı aniden açıldı. Vin Marbad'tı. Hızla kanepedeki eski yerine yürüyüp, paltosunu çıkardı, çantasını yere bıraktı, oturdu.

"Michael bana at yarışlarına meraklı olduğunu söylemişti."

"Evet, ne olmuş?"

"Hindistan'dan buraya gelince Hollywood Park'ta iş buldum. Kapıcılık yaptım. Yerlerdeki biletleri süpürmek için kullandıkları süpürgeleri hatılıyor musun?"

"Evet."

"Ne kadar geniş oldukları dikkatini çekti mi?"

"Evet."

"İşte o benim fikrimdi. Ordaki süpürgeler normal genişlikteydi. Yeni bir süpürge yapıp işletme bölümüne gittim. Süpürgeyi denediler. Yükseldim orda, hâlâ da yükseliyorum."

Bir kadeh şarap daha verdim, bir yudum aldı.

"Dinle, yazarken içer misin?"

"Evet, epeyce içerim."

"Bu senin esin kaynaklarından biri. İçki harcamaları vergiden düşülebilir."

"Bunu yapabilir misin gerçekten?"

"Tabii. Biliyor musun, benzin giderlerini vergiden düşürme işini başlatan benim. Ben buldum o fikri."

"Vay canına!" dedim.

"İlginç," dedi Sarah.

"Öyle ayarlamalar yapacağım ki hiç vergi vermeyeceksin ve her şey yasal olacak."

"Hoşuma gitti," dedim.

"Michael Huntington vergi ödemiyor. Sor ona."

"Sana inanıyorum," dedim. "Hadi, vergilerimizi ödemeyelim."

"Tamam, ama önce sana söylediklerimi yapmalısın. İlk işin bir ev satın alıp peşinat ödemek olmalı. Sonra bir araba. Hemen yap bunları. İyi bir araba al. Bir BMW."

"Peki."

"Nasil bir daktilo kullanıyorsun? Mekanik mi?"

"Evet."

"Elektrikli al."

"Elektriklide yazabileceğimi sanmıyorum."

"Birkaç günde alışırsın."

"Elektriklide *yaratıcı* olabileceğimi sanmıyorum demek istedim."

"Değişmekten korkuyorsun."

"Evet, korkuyor," dedi Sarah. "Geçmiş yüzyılın yazarlarını düşün, tüy kalemler kullanırlardı. O zamanlarda yaşamış olsaydı tüy kaleminden vazgeçmezdi. Değişime karşı koyardı."

"Şu kahrolası ruhum beni çok kaygılandırır."

"Değişik marka içkiler içersin değil mi?" diye sordu Vin.

"Evet."

"İyi ya işte..."

Şarabını dikip bitirdi.

Bardakları doldurdum tekrar.

"Yapmak istediğimiz, seni şirketleştirip vergi boşluklarından yararlandırmak."

"Korkunç geldi bu bana."

"Dediğim gibi, vergi ödemek istemiyorsan söylediklerimi yapmalısın."

"Ben sadece yazmak istiyorum. Sırtıma fazla yük binmesin istiyorum."

"Tek yapacağın bir Yönetim Kurulu, bir sekreter, bir de muhasebeci bulman... Kolay."

"Dehşet verici. Dinle, boktan işler bunlar. Galiba vergi versem daha iyi olacak. Kimsenin beni rahatsız etmesini istemiyorum. Geceyarısı vergi memurları kapımı çalabilir. Bana bulaşmamaları için üste para ödemeye bile razıyım."

"Aptallık olur bu", dedi Vin, "Kimse *asla* vergi ödememeli."

"Vin'e fırsat ver," dedi Sarah, "sana yardımcı olmak istiyor."

"Bak," dedi Vin, "sana şirketleşme formlarını yollarım, okur ve imzalarsın. Göreceksin, son derece basit şeyler."

"Anlasana, bütün bu işler sorun haline geliyor. Ben senaryo yazıyorum, zihnim boş olmalı."

"Senaryo ha? Ne hakkında?"

"Bir ayyaş."

"Sen misin o?"

"Başkaları da var."

"Şaraba alıştırdım onu," dedi Sarah, "tanıştığımızda ölmek üzereydi. Viski, bira, votka, cin..."

"Darby Evans'ın danışmanlığını yapıyorum birkaç yıldır. Duymuşundur adını, senarist."

"Sinemaya gitmem."

"*Cennete Atlayan Tavşancık, Lulu'nun Börekleri, Hayvanat Bahçesinde Dehşet*, hep onun senaryoları. Altı basamaklı rakamlarla çalışır, ve o şirketleşmiştir."

Yanıt vermedim.

"Tek kuruş vergi ödememiştir. Yasal olarak tabii ki."

"Vin'e bir fırsat tanısın?" dedi Sarah.

Bardağımı kaldırdım.

"Peki, lanet olsun, kutlayalım!"

"İyi çocuk," dedi Vin.

Bardağımı dikip yeni bir şişe açtım. İçkileri tazeledim.

Kendimi havaya soktum: işini biliyorsun, uyanıksın. Günahsız çocukları sakat bırakacak bombaları desteklemek için para verilir mi? Bir BMW kullan. Körfez manzaralı bir ev tut. Cumhuriyetçilere oy ver.

Sonra başka bir düşünce belirdi:

Nefret ettiğin insanlardan biri mi olacaksın?

Yanıt geldi:

Siktir! Zaten ortada somut bir para yok. Olayların akışına bırak kendini, gülersin biraz.

Birşeyleri kutlayarak içmeye devam ettik.

9

65'imi geçmiştim ve ilk evimi arıyordum. Babamın bir ev sahibi olabil-
mek için neredeyse hayatını ipotek ettirmiş olduğu geldi aklıma. Şöyle
 demişti bana: "Bak, ben yaşarken bir ev alırım, ölünce sana kalır, sonra
 sen bir ev daha alırsın, ölünce oğluna kalır. İki ev etti. Sonra senin oğ-
 lun..."

Bu sürecin yavaşlığı karşısında dehşete düşmüştüm. Bir ölüm, bir ev.
 On nesil, on ev. Sonra bir kişi hepsini bir gecede kumarda kaybedebilir
 veya bir kibrit çakıp her şeyi yakabilirdi, sonunda caddelerde daltaşak ko-
 şarak.

Şimdi kalkmış gereksinmediğim bir ev arıyor ve yazmak istemedi-
 ğim bir senaryo yazıyordum. Kontrolümü kaybetmeye başlamıştım, far-
 kındaydım, ama gidişatı tersine çeviremiyordum.

İlk uğradığımız emlakçı Santa Monica'daydı. "Yirmi İkinci Asır"
 Emlak. Modern diye buna derim.

Sarah'yla arabadan inip içeri girdik. Masanın başında genç bir adam
 vardı. Papyonu, çizgili gömleği ve kırmızı pantolon askılarıyla, şık çocuk-
 tu doğrusu. Masanın üstündeki belegeleri karıştırıyordu. Durup bize baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Bir ev satın almayı düşünüyoruz," dedim.

Genç adam başını yana çevirip uzaklara baktı. Bir dakika geçti. İki
 dakika geçti.

"Çıkalım," dedim Sarah'ya.

Dışarı çıkıp arabamıza bindik, motoru çalıştırdım.

"Ne oldu orda?" diye sordu Sarah.

"Bizimle iş yapmak istemedi. Bizi ölçüp biçti ve yeterince saygın
 bulmadı, değersiz olduğumuza karar verdi. Vaktini ziyan edeceğimizi dü-
 şündü."

"Bu doğru değil ki."

"Belki değil ama yine de üstüm başım sümük gibi bir duyguya kapıl-
 dım."

Nereye gittiğimin farkında olmaksızın sürüyordum arabayı. Adamın
 tavrı koymuştu bana. Tamam, akşamdan kalmaydım, sakal traşına ihtiya-
 cım vardı ve elbiselerim her zaman bol durmuştur üstümde, ayrıca uzun

sefalet yılları bana belli bir görünüm kazandırmış olmalıydı. Ama bir insanı dış görünüşüyle değerlendirmek hoş değildi. Karşımdakini davranışlarına ve konuşmalarına göre değerlendirmeyi yeğledim.

"Tanrım," dedim, "belki de kimse bize ev satmaz."

"Adam aptalın tekiydi," dedi Sarah.

"Yirmi İkinci Asır Emlak, Amerika'nın önde gelen emlak şirketlerinden biri."

"Adam aptalın tekiydi," diye tekrarladı Sarah.

Hâlâ alçalmış hissediyordum kendimi. Belki de ciğeri beş para etmez bir serseriydim *gerçekten*. Tek bildiğim şey yazmaktı, o da ara sıra.

Dağlık bir bölgeye gelmiştik.

"Nerdeyiz?" diye sordum.

"Topanga Kanyonunda," diye yanıtladı Sarah.

"Boktan bir yer burası."

"Yangınları, selleri ve kafayı yemiş yeni hipileri hesaba katmazsan fena değildir."

Sonra bir tabela gözüme ilişti: APES HAVEN. Bir bar. Yan tarafa park ettim. Dışarı çıktık. Ortalık motorsikletten geçilmiyordu. Domuz da derler.

İçersi nerdeyse hıncahınç doluydu. Boyunlarına kirli eşarplar bağlamış deri ceketli tipler. Doğru dürüst uzamamış sakallar. Gözler çoğunluk açık mavi, yuvarlak ve huzursuz. Haftalardır ordaymışçasına, kıpırdamadan oturuyordu herkes.

İki tabure bulduk.

"İki bira," dedim, "şişe olsun."

Barmen hızla uzaklaştı.

Biralar geldi ve Sarah'yla ilk yudumlarımızı aldık.

Az sonra barda öne doğru eğilmiş bana bakan bir yüz farkettim. Çok şişman, yuvarlak bir yüz. Hafif ebleh ifadeli. Genç bir adam. Saçı sakalı kirli bir kırmızı, ama kaşları bembeyaz. Alt dudağı görünmez bir ağırlığın etkisi altında aşağı sarkmıştı sanki, dışa dönük, içi görünen, ıslak ve pırıltılı.

"Chinaski," dedi adam, "vay be, CHINASKI bu!"

Hafiften el sallayıp önüme döndüm.

"Okurlarımdan biri," dedim Sarah'ya.

"Vay, vay," dedi Sarah.

"Chinaski," dedi biri sağımdan.

"Chinaski." Başka bir ses.

Önümde bir viski belirdi. Kaldırdım. "Sağolun arkadaşlar," Ve diktim.

"Ağır ol," dedi Sarah, "kendini tanırsın, burdan asla çıkamayabiliriz." Barmen bir viski daha getirdi. Yüzünün her tarafı kırmızı lekelerle kaplı, ufak tefek bir adamdı. Ordaki herkesten daha merhametsiz bir görünümlü vardı. Öylece durmuş bana bakıyordu.

"Chinaski," dedi, "dünyanın en büyük yazarı."

"Israr edeceksen," dedim, viskimi kaldırdım. Sonra Sarah'ya verdim, o dikti.

Öksürerek bardağı tezgahın üstüne koydu.

"Sırf seni kurtarmak için içtim."

Arkamızda küçük bir grup oluşmuştu.

"Chinaski, Chinaski... Bütün kitaplarını okudum, HEPSİNİ... Seni marizleyebilirim Chinaski... Hey Chinaski, kuş kalkıyor mu hâlâ? Chinaski, Chinaski, sana bir şiirimi okuyabilir miyim?"

Barmene hesabı ödedim. Kalkıp kapıya doğru yürümeye başladık. Deri ceketler ve yüzlerdeki *uysallık* tekrar çarptı beni. Ruhlarında fazla coşku ve cesaret olmadığını hissettim. Zavallıların birşeyleri eksikti. İçim burkuldu. Bir an Dostoyevski gibi kollarımı boyunlarına dolayıp teselli etmek istedim onları. Ama bu, alaydan ve aşağılamadan başka anlam taşımayacaktı, hem kendim hem onlar için. Dünya ipin ucunu fena kaçırmıştı. Kendiliğinden şefkat hiç kolay değildi, hepimizin uğrunda çaba sarfetmemiz gereken bir eyleme dönüşmüştü.

Peşimizden dışarı çıktılar. "Chinaski, Chinaski... Kim bu harikulade kadın? Onu haketmiyorsun moruk!... Chinaski, gitme, kal, iç bizimle! Bizze bir kıyak yap! Yazılarındaki gibi! İbneleşme!"

Haklıydılar tabii. Arabaya bindik. Motoru çalıştırdım. Etrafımız giderek kalabalıklaşırken aralarından yavaşça sürdüm. Kimi ağır hareketlerle yol veriyor, kimi öpücük yolluyor, kimi parmak gösteriyor, kimi de camları tıkrdatıyordu. Geçtik aralarından.

"Demek," dedi Sarah, "okurların bunlar."

"Ağırlık bunlarda galiba," dedim.

"Entellektüeller arasında seni okuyan yok mudur?"

"Vardır umarım."

Konuşmadan yola devam ettik. Sonra "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sarah.

"Denis Body'yi."

"Denis Body'yi mi? O da kim?"

"İlkokulda tek arkadaşımdı. Ne yapıyordu şimdi diye düşündüm."

10

Arabadan gördüm. Gökkuşığı Emlak.

Saptım. Park alanı asfaltlanmamıştı ve her yer çukurdu. En düz yeri saptayıp park ettim. Dışarı çıkıp ofise doğru yürüdük. Kapı açıktı ve önüne iri, kirli beyaz bir tavuk tünemişti. Ayağımla itekledim. Biraz söylene-dikten sonra ofise girdi ve kendine yeni bir yer bulup tekrar tünedi.

Masada, 45 yaşlarında, zayıf, çamur rengi düz saçları kırmızı kağıt çiçekle süslü bir kadın oturuyordu, birası ve Pall Mall'ıyla.

"Hayallah! Selam!" diye karşıladi bizi. "Bu civarlarda bir yer arıyorsunuz herhalde."

"Öyle de denebilir," yanıtını verdim.

"İyi ya, *deyin* öyleyse! Ha ha ha!"

Birasını devirip kartını uzattı.

GÖKKUŞAĞI EMLAK
Aradığınızı bulurum.

Lila Grant
hizmetinizde

Lila ayağa kalktı.

"Beni takip edin."

Ofisini kilitlemedi. Arabasına bindi. 62 model Comet. Biliyordum, çünkü bir zamanlar benim de 62 model bir Comet'im vardı, hurda fiyatına satmıştım, onun aynısıydı.

Virajlı, toprak bir kır yolunda peşine düştük. Yolda hiçbir aydınlatma olmayışı dikkatimi çekti. Ayrıca her iki taraf da derin uçurumdu. Birkaç kadeh attıktan sonra gece vakti bu yolda araba kullanmanın ölümcül olabileceğini not ettim belleğime.

Boyasız, ahşap bir evin önünde durduk. Aslında boyanmıştı, ama iklim tavuk boku beyazı boyayı yemişti. Ev öne ve sola doğru eğikti. Büyük sayılırdı. Sıcak, doğal bir görünümü vardı.

Bütün bunlar senaryo yazmayı kabullenmiş ve bir mali müşavir tutmuş olduğum için başıma geliyordu.

Verandaya çıktık. Tahtalar ağırlığımızın altında esnediler tabii ki. Ben 110 kilo geliyordum. Az kas, çok yağ. Dövüştüğüm günler geride kalmıştı. Bir zamanlar boyumun 1.80, kilomun 70 olduğunu düşünmek bile istemiyordum. İyi şeyler yazdığım o müthiş sefalet günlerimi.

Lila kapıyı çaldı.

"Darlene, tatlım?" Müsait misin? Umarım öylesindir, çünkü içeri giriyoruz. Şatonu görmek isteyen dostlar var! Ha ha ha!"

Lila kapıyı itip açtı, içeri girdik.

Salon loştu ve fırında hindi pişiyormuş gibi kokuyordu. Bir de etrafta uçuşan kanatlı yaratıkların gölgelerini algılıyordunuz. Tavandan sarkan kordonun ucunda tek bir ampul vardı. Kordonun yalıtımı aşınmıştı, çıplak tel görünüyordu. Ensemde soğuk bir rüzgar esiyormuş duygusuna kapıldım. Sonra hissettiğim korkudan başka bir şey olmadığını anladım ve bu ev çok ucuz olmalı düşüncesiyle bu duyguyu defettim.

Derken Darlene karanlıktan çıktı. Rujlu koca bir ağız. Darmadağın saçlar. Zıyan olmuş yılları gizleme çabasıyla şefkat saçan gözler. Kot pantolonun ve çiçekli gömleğin içinde şişman bir gövde. İki iri gözü andıran, sallanıp duran mavi küpeler. Parmaklarının arasında esrarlı bir tek kağıtlı yanıyordu. Telaşla yaklaştı.

"Lila! Seni kaltak! Ne haber?"

Lila tek kağıtlıyı Darlene'in elinden alıp bir nefes çekti, sonra iade etti.

"Tahta bacaklı ahmak kardeşin nasıl?"

"Of, lanet olsun, kodeste şimdi. Düzülecek diye ödü patlıyor!"

"Üzülme tatlım, herif domuz gibi çirkin. Kimse bir şey yapmaz ona."

"Mümkün mü bu?"

"Elbette."

"Umarım öyle olur!"

Sonra tanıştırdık. Ardından sessizlik. Düşünme yeteneğini kaybetmiş insanlar gibi, öylece duruyorduk. Ne iyi dedim kendi kendime, burda herkesin dikildiği kadar dikilebirim. Ampulün iğreti kablosuna konsantre oldum.

Uzun boylu, zayıf bir adam girdi içeri yavaşça. Bükemediği bacaklarını sürüyordu. Bize doğru yürüyordu. Bir adım attıktan sonra duruyor, diğerini planlıyordu. Bastonsuz körler gibi. Yaklaşıyordu. Yüzünün neredeyse tamamı sakaldı. Saçları sert ve düğümlüydü. Müthiş güzel gözleri vardı, koyu yeşil. Göz değil zümrüt. Ve kocaman bir gülümseme. Durdu, *gülümsüyor, gülümsüyordu.*

"Bu benim kocam," dedi Darlene, "Double Quartet."

Adam başıyla selamladı Sarah'yla ikimizi. Biz de karşılık verdik.

Lila bana doğru kaykılarak fısıldadı: "İkisi de film sektöründe çalışırdı eskiden."

Sarah zamanın ağır akışından sıkılmaya başlamıştı.

"Hadi, evi gezelim artık!"

"*Tabii* tatlım. Kızlarınızı kıyılatın bakalım." Lila'nın peşinden yan odaya girdik. Odadan çıkarken arkama bir göz attım: Double Quartet'in tek kağıtlıyı Darlene'den alıp bir fırt çektiğini gördüm.

Tanırım, ne müthiş gözleri vardı! Gözler gerçekten ruhun aynasıdır. Ama o lanet olası *koca gülümseme* her şeyi berbat ediyordu.

Ön odada veya yemek odasında olduğumuz anlaşılıyordu. Eşya yoktu. Duvarlardan birine boş bir su yatağı çivilenmiş, karşı duvara da kırmızı boyayla şu cümle yazılmıştı:

ÖRÜMCEK ŞARKISINI TEK BAŞINA SÖYLER

"Şuraya bakın," dedi Lila, "şu bahçeye bakın, Nefis bir *toprak*."

Pencereden dışarı baktık. Bahçenin yoldan tek farkı daha kötü durumda olmasıydı: derin çukurlar, moloz ve çöp yığınları. Bir de tek başına dimdik, öylece duran, terkedilmiş bir hela. Kapısı yoktu.

"Bu hoş işte," dedim, "biraz tuhaf."

"SANATÇI insanlar bunlar," dedi emlakçımız.

Geriye çekildik, Pencereyi örten perdeyi elledim. Dokunduğum kıyımdan bir parça kopup yere düştü.

"Bu insanlar *derindir*," diye devam etti Lila, "*sıradan* şeylerle pek ilgilenmezler, anlıyor musunuz?"

Yukarı çıktık Merdiven yadırganacak kadar sağlandı. Güven veren, gerçek bir merdiven. Üstünde kendimi daha iyi hissettim.

Yatak odasında bir tek su yatağı vardı. Bu kez dolu. Tek başına bir köşede duruyordu. Garip şey: kenarında koca bir balon oluşmuştu. Bir patlamanın habercisiymiş gibi.

Banyo taş döşeliydi, ama o kadar uzun zamandır temizlenmemişti ki, taşlar kir ve ayak izleri yüzünden seçilmiyordu.

Tuvalet kahverengi bir kabuk bağlamıştı, asla çıkmayacak bir kabuk. O güne kadar bulunduğum tüm batakthane ve barların tuvaletlerinden daha pisti. Kusacak gibi olmuştum. Bir kaç dakikalığına dışarı çıkıp ciğerlerime hava çektim ve kendimi toparlayıp geri döndüm.

"Bağışlayın," dedim.

Lila anlayışlı hatundu. "Boşver," dedi.

Küvetin içine bakmadım, birilerinin değişik renkte boyalarla duvarına yazdığı yazıları okudum:

EĞER TİM LEARY TANRI DEĞİLSE
TANRI ÖLDÜ

BABAM
ABRAHAM LİNCOLN TUGAYINDA ÖLDÜ

ve
ŞEYTANIN DELİĞİ VAR

CHARLES LİNDBERGE
AĞZINA ALIRDI

Şurda burda birkaç mesaj daha vardı ama tahrif edildikleri için seçilemiyorlardı.

"Sizi eve alışmanız için yalnız bırakıyorum. Ev satın almak insanın aklını karıştırır. Sakın acele etmeyin."

Lila gitti. Merdivenlerden indiğini duyduk. Hole çıktık. Tavandan, yıpranmış bir ipin ucuna bağlanmış bir demlik sarkıyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Sarah birden. "Tanrım!"

"Ne oldu?"

"Bu evin fotoğraflarını gördüm daha önce! Şimdi hatırladım! *Tanıdık* geliyordu!"

"Ne? Nedir?"

"*Charles Manson*'ın birilerini öldürdüğü evlerden biri bu!"

"Emin misin?"

"Çıkalım burdan..."

Merdivenlerden indik. Aşağıda bizi bekliyorlardı : Lila, Darlene ve Double Quartet.

"Evet?" diye sordu Lila, "Ne düşünüyorsunuz?"

"Kartın var," dedim, "arayabiliriz."

"Eğer sanatçıysanız," dedi Darlene, "fiyat düşürebiliriz. Sanatçıları severiz. Sanatçı mısınız?"

"Hayır," dedim, "ben değilim."

"Size birkaç yer daha gösterebilirim," dedi Lila.

"Hayır, hayır," dedi Sarah, "bugünlük yeter, dinlenmemiz gerek."

Aralarından geçebilmek için onları itmek zorunda kaldık. Double Quartet hâlâ gülümsüyor, gülümsüyordu...

11

Eve dönünce iki zarf buldum posta kutusunda. Sarah şarap şişesini açarken ben de zarfları açtım. Birtakım şiirler ve bir not:

Chinaski! Senin üstüne işemeli! Eskiden büyük bir yazardın! Artık bir bok değilsin! İhanet ettin! Kendini sattın! Anneannem bile senden iyi yazıyor! Başını kışından çıkaramaz oldun! Yazdıklarımı yayıncı-na yolladım. Yanıt şu oldu: "İlginize teşekkür ederiz, ancak aşırı yüklüyüz!" O ibnenin kış deliğini aşırı yükleyeceğim ben! Kahvaltıda bok yiyecek!

Büyük şairler gözardı ediliyor! Korkuyorlar büyük şairlerden! Sen öyleydin bir zamanlar, ama şimdi iltihaplı bir yarayı örten bantsın! Kendi kusmuğunda boğulacaksın! Taşaklarını kasaba sattın! İçindeki sevginin bebeğini öldürdün! Sen bir maymun pisliğisin! Sonsuza dek, sonsuza, sonsuza!

Arkada şiirlerimi bulacaksın.

İmzanın sonu aşağı kaymış, ismin son harfinden başlayarak kavisli bir çizgi oluşturmuştu. Altında, çizilmiş bir surat vardı.

Zarfın içi şiir doluydu. Hiçbiri daktilo edilmemişti. Mavi çizgili sarı bir kağıda, mavi mürekkeple, aceleci bir yazıyla yazılmışlardı.

Sarah elinde şişeyle gelip bardakları doldurdu.

"Charles Manson," dedi. "Fazla para istememelerinin nedeni buymuş."

"İyi ki fotoğrafları hatırladın."

Sarah *Herald Examiner*'ı açtı, ben de ilk şiiri okudum.

ŞAIR

katlederler şairi

yakarlar şairi

önemsemezler şairi

nefret ederler

ama ay bilir
şairi
orospular da
bilir
acısını
şairin

ve verirler kendilerini
parasız
yalarlar taşaklarındaki kılları
kutsal dualarla
şair
asla ölmeyecek

ölümde bile
ayın içinde
oturup
parmak atar
evrene!

ŞAIR OYNAŞTA:
emerim
çilek memelerini.
yalarım kıllarını
kıçımın.
yerim
vanilya belini.
şafakta
o emer
ayak parmaklarımı.
hapşırım
kıçımdan.
güler.
uyuruz.

Diğer metinleri okuma zorunda hissetmedim kendimi. Şiirlerin neye
dair olduklarını biliyordum : ŞAIR
Sarah başını kaldırıp bana baktı.
"Birileri okuman için şiir mi yolladı?"
"Evet, ayda 3-4 kez oluyor bu."

"Sen yayıncı değilsin ki... Neden yapıyorlar bunu?"

"Benimle sevgi-nefret ilişkisi içindeler."

"Şiirler nasıl?"

"Kendini olduğundan iyi görüyor ama hepimiz yeriz bu boku."

"Kadınlar da sana şiir yolluyorlar değil mi?"

"Evet, bazıları çıplak ve tahrik edici pozlarda çekilmiş fotoğraflarını da yolluyorlar. Böyle yapınca yazdıklarının yayınlanmasına katkı olabileceğini sanıyorlar. Çıkacak bir kitaba küçük bir tanıtım yazısı istedikleri de oluyor."

"Pis kancıklar!"

"Haklısın!"

Kadehlerimizi tokuşturduk, dikip tekrar doldurduk. Diğer zarfı açtım. Vin Marbad'tandı:

ŞİRKETLEŞME MADDELERİ...

Okumaya başladım. Avukat dilinde yazılmıştı, basit anlamını çıkarılamaya çalıştım. Şöyle bir bölüm vardı:

Şayet Şirket Başkanına mahkemenin tayin ettiği bir hekim deli teşhisi koymuşsa, söz konusu Şirketin diğer üyeleri, Şirketin tüm mal varlığını aralarında eşit olarak paylaşmaya oy birliğiyle karar verebilirler.

Hiç hoşuma gitmemişti bu satırlar. Kalemimi alıp kalın siyah çizgilerle karaladım üstlerini. Şarabımı içip bir kadeh daha doldurdum. Okumayı sürdürdüm.

Şayet söz konusu Şirket Başkanının, uyuşturucu madde veya alkolü içki kullanımı nedeniyle görevlerini yerine getirmediği yahut Toplumun veya Şirketin ortak çıkarlarına zarar verecek ölçüde sekse düşkün olduğu kanısına varılmışsa, Şirket üyelerinin çoğunluk oyuyla yetkileri elinden alınır ve Şirketin tüm mal varlığı üyeler arasında eşit olarak paylaşılır.

Kalemimi alıp bu bölümü deli gibi karaladım. Devam ettim.

Şayet Şirket başkanının bunamış olduğu.....

Bu bölümü de karaladım.

Şayet Şirket başkanının kumara aşırı tutkusu.....

Karala.

Şirket Başkanının oy hakkı diğer üyelerin oy hakkına eşittir.....

Karala.

Okumayı sürdürdüm. Korkunçtu. Barbarca. Bir sürü bölüm karala-
dım. Toplam 17-18 sayfaydı. Bitirdiğimde karalamaların dışında bir şey
kalmamıştı.

Sarah bir şişe daha getirdi. Sayfaları ittim elimle.

"Büyük Allahım! Bunlar beni hasta etti! Alçakça hazırlanmış, iğrenç
şeyler! İnanamıyorum!

"İmzalama öyleyse."

"Asla!" dedim.

Bir kağıt alıp, yazdım:

"Vin, Yapamayacağım. Bir cehennem kabusu bu!"

Pullanmış iade zarfına kağıtların hepsini doldurup postalamak üzere
bir kenara kaldırdım.

"Uzun bir gün oldu," dedi Sarah.

"Ve tek katil Charles Manson değildi," diye ekledim.

"Biliyor musun," dedi, "gözlerinin içine baka baka öldürmüş onları.
Başkası olsa araya mesafe koyar ve yakalanmaz da."

"İçelim bir süre. Kendi gerçeklerimize yeniden adepte olalım."

"Güneş doğana dek içelim."

"Ciddi misin?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Müthişsin", dedim. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile.

O sıralar yaşadığım yerin bazı hoş yanları vardı. En çok, duvarları koyu, çok koyu bir maviye boyanmış olan yatak odasını seviyordum. O koyu mavi, geçirdiğim nice korkunç gecenin sabahında bana sığınak olmuştu, bazıları insanı öldürebilecek korkunçluktaydı o gecelerin, özellikle elime tutuşturulan hapları sorgusuz sualsiz yuttuğum dönemde. Kimi anlarda, uyursam ölürüm, derdim. Sabaha dek evin içinde dolanır, banyodan salona, salondan mutafağa atardım kendimi. Buzdolabını açıp kapardım. Defalarca. Muslukları açıp kapardım. Banyoya girip oranın musluklarına takılırdım. Sifonu çekerdim. Kulaklarımı çekerdim. Derin nefes alır verirdim. Ancak güneş doğunca emniyette hissederdim kendimi. Sonra lacivert duvarlarla uyur, iyileşirdim.

Evimin bir özelliği de, sabahın üçünde dördünde kapımı çalan uygunsuz kadınlardı. Çekici sayılmazlardı, ama zihnimdeki bir tuhaflıktan olmalı, bana macera getirdiklerini sanırdım. Aslında çoğunun gidecek başka yeri yoktu. Ortalıkta her zaman içecek birşeyler buldurmam ve onları yatağa atmaya uğraşmamam neden oluyordu bana gelmelerine.

Sarah'yla tanıştıktan sonra yaşantım bu açıdan çok değişti tabii. Western Bulvarı yakınlarındaki Carlton Yolu da değişiyordu. Bir zamanlar alt sınıftan beyazların semtiydi, ama Orta Amerika'da ve dünyanın başka bölgelerinde yaşanan siyasi sorunlar civara yeni bir insan tipi getirmişti. Erkekler genellikle ufak tefek, koyu veya açık kahverengi tenli, ve gençti. Karıları, çocukları, kardeşleri, kuzenleri ve arkadaşları vardı. Hepsisi birlikte evleri ve avluları doldurmaya başlamışlardı. Kalabalık aileler halinde oturuyorlardı. Ben bizim binadaki birkaç beyazdan biriydim.

Çocuklar avluda bir aşağı bir yukarı koşuştururlardı. Yaşları 2-7 arasında değişen bir alay çocuk. Bisikletleri de yoktu, oyuncakları da.

Kadınları çok seyrek görürdünüz. Dışarı çıkmazlardı. Öyle erkekler de vardı. Bir dairede kaç kişinin kaldığını ev sahibinin bilmesi iyi olmazdı. Dışarda görünenler yasal kiracıları. Kirayı onlar ödüyordu. Nasıl geçindikleri meçhuldü. Kısa boylu, zayıf, suskun, gülümsemeyen adamlar. Çoğunlukla verandanın basamaklarında, atletleriyle, kamburlarını çıkarak otururlar, arada bir de sigara içerlerdi. Kıpırdamadan saatlerce durur-

lardı öyle. Bazen külüstür bir araba edinip mahallede ağır ağır dolaşırlardı. Ne sigortaları, ne ehliyetleri vardı, ruhsatlarının da hep süresi geçmiş olurdu. Arabaların frenleri arızalıydı genelde. Sürücüler kavşaklarda durmaz, kırmızı ışıkta geçerlerdi, ama pek kaza olmazdı nedense, birileri onları korurdu.

Arabalar kısa süre sonra çalışmaz duruma gelir ama asla terkedilmezlerdi. Kaldırımlara, kapı önlerine park edilirdi. Önce motorlarıyla ilgilenilir, kaputları çıkarılırdı. Bir süre sonra motorları paslanırdı. Sahipleri de lastiklerini söküp, takozlara oturturlardı onları. Direksiyonlar çalışmı korkusuyla çıkarılıp evlere götürülürdü.

Benim orda yaşadığım dönemde takoz üstünde duran arabalar iki sıra oluşturuyordu. Adamlar basamaklarda herketsiz oturmaktan bıkmamışlardı. Onlara merhaba der, el sallardım. Bir kez olsun karşılık alamadım. Oturdukları dairelerden çıkmaları gerektiğini bildiren evrakları okuma yazma bilmediklerini söyleyerek yırtıyorlardı, ama arada sırada günlük gazeteleri incelerken görüyordum onları. Hayli sağlam ve dayanıklı izlenimini uyandırıyorlardı, geldikleri yerlerde yaşadıkları hayata kıyasla şimdi her şey daha kolaydı ne de olsa.

Neyse, mali müşavirim bana bir ev satın almamı önermişti. Beyazların oturduğu bir mahalle aramıyordum, ama her taşınmamda ya Kuzey'e ya da Batı'ya doğru kaymaktaydım. Bu işler belli olmaz.

Nihayet, birkaç hafta süren arama-taramalardan sonra bir ev bulduk ve ayda 789 dolar taksitle satın aldık. Önünde büyük bir çit vardı ve bahçesi önde olduğu için sokaktan bir hayli içerde kalıyordu. Saklanmak için bayağı iyi bir yerdi. Merdiveni bile vardı. Üst katta bir yatak odası, banyo ve çalışma odası yapacağım bir başka oda bulunuyordu. O odada eski bir çalışma masası bırakmışlardı. İri, çirkin bir şey. Kırk yıl sonra çalışma masam oluyordu. Evet, korkuyordum. Diğerleri gibi olmaktan korkuyordum. Daha da kötüsü, bir senaryo yazma işi almıştım. Lanetlenmiş miydim yoksa, kuruyana kadar emilecek miydim? Pek öyle gelmiyordu bana. Ama kime öyle gelmiştir ki?

Sarah'yla birkaç parça eşyamızı taşıdık yeni evimize.

Büyük an gelmişti. Daktilomu masaya yerleştirip bir kağıt taktım. Hâlâ çalışıyordu. Küllüğümü, radyomu ve şişemi koymak için bol yer vardı. Tersini söyleyen olursa inanmayın: hayat 65'inden sonra başlar.

13

Marina Del Rey'de durum kelekti. Jon Pinchot'nun üstü açılan 68 model yeşil bir Pontiac'ı, François Racine'in ise 58 model kahverengi bir Ford'u vardı. Ayrıca iki Kawasaki motorsiklet kullanıyorlardı, biri 750 diğeri 1000.

Wenner Zergog 58 Ford'u ödünç almış, radyatöre su koymadığı için motoru yakmıştı.

"O bir dahi," diyordu Jon, "böyle şeyleri bilmez."

Önce motorsikletler satıldı. Kısa mesafeler için 58 Ford'a biniliyordu.

Sonra François Racine bavulunu toplayıp Fransa'ya gitti. Jon 58 Ford'u sattı.

Ve tabii ki bir gün telefon çaldı, arayan Jon'du.

"Acilen taşınmam gerekiyor. Burayı yıkıp otel gibi bir şey yapacaklarım. Allah kahretsin. Nereye gideceğimi bilemiyorum. Tam da senaryon için biriyle anlaşacaktım. Nasıl, ilerliyor mu bari?"

"İlerliyor..."

"Anlaşmayı yapmak üzereyim. Adam Kanadalı. İnşallah bir aksilik olmaz. Ama taşınmam gerek, buldozerler yoldaymış."

"Dinle Jon, bizde kalabilirsin. Alt katta bir yatak odası var."

"Ciddi misin?"

"Tabii..."

"Çoğunluk dışarda olacağım, varlığımı farketmezsiniz bile."

"68 Pontiac duruyor mu?"

"Evet..."

"Öyleyse eşyalarını toplayıp gel.."

Aşağı inip Sarah'ya haber verdim. "Jon bir süre için bize taşınıyor."

"Ne?"

"Jon Pinchot. Evini yıkıyorlarmış. Bir süre burda kalacak."

"Hank, başkalarıyla birarada yaşamaya tahammülün olmadığını sen de biliyorsun. Delirirsin."

"Kısa bir süre için canım..."

"Sen yukarda çalışırken o aşağıda daktilonun sesini dinleyecek. Yürümez..."

"Ben yürütürüm. Jon bu senaryoyu yazmam için bana para verdi."

"Kolay gelsin," dedi Sarah ve mutfağa gitti.

İlk iki gece fena değildi: üçümüz içki içip muhabbet ettik. Jon hikayeler anlattı. Oyuncular ve onları memnun edebilmek için yapmak zorunda kaldığı şeylerle ilgili. Bir keresinde bir aktör tam çekimin ortasında konuşmayı reddetmişti. Oynuyordu ama konuşmadan. Bir sahnenin onun istediği gibi çekilmesinde ısrar ediyordu. Biryerlerde, bir ormanın ortasında daydılar, paraları ve zamanları tükenmek üzere. Sonunda Jon aktöre "Allah kahretsin, sen kazandın!" demiş. Adam, rolünü konuşarak oynamaya başlamış, kamerada film olmadığını bilmiyormuş, bir daha sorun çıkar-mamış.

İkinci gece korkunç şarap içtik. Ben de birşeyler anlattım, çoğunluğu tekrar, yıllar önce yazmış olduğum şeyler. Sabahın erken saatlerinde Jon, "Giselle tek taşaklı bir yönetmene aşık oldu..." dedi.

Giselle, Jon'un Paris'te yaşayan sevgilisiydi.

"Hayallah," dedim.

"Şimdi durum daha da kötü. Kanser. Öbür taşakını da aldılar. Giselle çok sarsıldı..."

"Gerçekten büyük şanssızlık."

"Evet, evet. Ona yazdım, telefon ettim... Destek olmak için elimden geleni yapıyorum. Üstelik tam çekimin ortasındalar..."

(Her şey, her zaman tam çekim ortasında oluyordu.)

Giselle ünlü bir Fransız oyuncuydu. Paris'te Jon'la ortak tuttıkları evde yaşıyordu.

Jon'a sevgilisinin kötü talihini unutturabilmek için elimizden geleni yaptık. Uzun bir puro çıkardı, yaladı, ucunu ısırды, yaktı. Derin bir nefes çekip egzotik bir duman bulutu salıverdi dışarı.

"Biliyor musun, bir gün benim için senaryo yazacağından emindim. İnsan bazı şeyleri hisseder. Ben de uzun zaman önce hissetmiştim bunu. Hatta para aramaya başlamıştım, daha tanışmadan."

"Belki de berbat bir *senaryo* yazacağım."

"Yazmazsın. Bütün yazdıklarını okudum."

"Onlar geçmişte kaldı. Bir zamanlar yazar olanların sayısı, diğer mesleklerde bir zamanlar bir şeyler olanlardan çoktur."

"Jon haklı Hank. Sen doğuştan yazarsın."

"Ama bu bir *senaryo*! Tekerlekli patenlerimle kayarken kendimi buz üstünde buldum birden."

"Başaracaksın. Biliyorum. Daha Rusya'dayken biliyordum."

"Rusya'dayken mi?"

"Evet. Seninle tanışmadan önce senaryo için para bulmaya gitmiştim oraya."

"Benim hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Öye, ama ben biliyordum. Neyse, güvenilir bir kaynaktan İsviçre bankalarında 80 milyon doları olan bir Rus kadın var diye duymuştum."

"Ucuz televizyon dizilerini çağrıştırıyor."

"Öyle, biliyorum. Ama araştırdım, doğrudu. Bu tür şeyler için çok sağlam kaynaklarım var. Adlarını söyleyemem."

"Öğrenmek istemiyoruz," dedi Sarah.

"Kadının adresini buldum. Sonra uzun ve ağır bir ilişki başladı. Kadına mektuplar yolluyordum."

"Ne yaptın?" dedi Sarah, "önden çekilmiş çıplak fotoğraflar mı yolla-dın?"

"Önceleri hayır. İlk mektuplar oldukça resmiydi. Adresinin son dere-ce garip bir şekilde elime geçtiğini yazdım ona. Paris'te, bir dolaptan, ayakkabı kutusunun içinden çıkmıştı. Belki de karşılaşmamız kaçınılmazdı. O mektuplara ne kadar emek verdim bilemezsiniz!"

"Bütün bunları bir film için mi yaptın?"

"Daha fazlasını!"

"Birini öldürür müydün?"

"Lütfen sorma bunu bana. Neyse, mektup üstüne mektup yolluyordum, yavaş yavaş aşk mektuplarına dönüştürüyordum onları."

"Rusça bildiğini bilmezdim."

"Fransızca yazıyordum. Kadının çevirmeni vardı. Onun Rusça mek-tuplarını da ben çevirmenime okutuyordum."

"Ucuz televizyon dizilerinde bile olmaz böyle şey."

"Biliyorum. Ama İsviçre'deki paraları düşündükçe coşuyordum. Aşk mektupları. Tutuşmuşum."

"Biraz daha şarap iç," dedim. Bardağını doldurdum.

"Sonunda görüşmemizi istedi ve kendimi Moskova'da, karların orta-sında buldum..."

"Moskova'nın karları..."

"Bir oda tuttum. Bence KGB dinliyordu odayı. Tuvaleti bile dinliyor-lardı. Sıçarken düşen bokumun sesini duyuyorlardı."

"Galiba ben de duyuyorum..."

"Hayır, hayır, dinle... Kadından randevu alıp evine gittim. Kapıyı inanılmaz *güzellikte* bir kız açtı. Ömrümde böyle *güzel* kız görmemiş-tim!"

"Of, Tanrım, *lütfen* Jon..."

"Ama o *benimki* değildi, çevirmendi!"

"Jon," dedi Sarah, "daha önce bir şey içmiş miydin?"

"Hayır! Hiç! Gerçek bunlar! Odaya girdim. Ve siyahlar içinde, yaşlı bir acuze gördüm oturan. Hiç dişi yoktu ama siğili boldu. İlerledim ve eğilerek selam verdim. Elini tuttum, gözlerimi kapayıp öptüm. Çevirmen iskemleye oturmuş bizi izliyordu. Sizinle yalnız kalmak istiyorum," dedim çevirmene.

Kız yaşlı kadınla konuştu, sonra bana dönüp, 'Metra sizinle başbaşa kalmayı arzu ediyor, ama kilisede. Çok dindardır,' dedi.

'Size aşık oldum galiba,' dedim bu kez. Onu da aktardı kadına, kadının cevabını dinleyip 'Metra, aşk mümkündür ama önce kiliseye gitmeliyiz diyor,' dedi.

Başımı salladım. Kadın ağır ağır iskemlesinden kalktı. Birlikte odayı terkettik. O harikalede kızdan ayrılıyorduk..."

"Bu hikaye Akademi Ödülü alabilir," dedim.

"Lütfen, senaryo için para bulmaya çalıştığımı unutma."

"Tamam Jon. Lütfen devam et. Sonra ne oldu anlat..."

"Peki. Kiliseye gittik. Sıraların arasında diz çöktük. Ben dinbar biri değilim. Bir süre konuşmadan öylece durduk. Biraz sonra kolumdan tuttu. Kalktı. Mihrabın önünde durduk. Mumların bir kısmı yanıyordu. Metra yanmayanları yaktı. Heyecanlanmıştı. Dudakları titremeye, tükürüklenmeye başladı. Lütfen inanın bana, yaşlılığa karşı değilim. Ama neden bazı insanlar diğerlerinden daha kötü yaşlanırlar?"

"Bilmem," dedim, "ben fazla düşünmeyen insanların daha genç göründüklerine inanırım."

"O kadının fazla düşündüğünü sanmıyorum... Neyse, bir sürü mum yaktıktan sonra aniden tekrar heyecanlandı. Elimi tutup sıktı. Kuvvetliydi, kuvvetli bir ihtiyar. Beni çekip bir İsa heykelinin önüne götürdü..."

"Evet..."

"Elimi bırakıp diz çöktü, İsa'nın ayaklarını öpmeye başladı. Bayağı kaptırmıştı kendini: Tükürüğü heykelin ayak parmaklarına bulaşmıştı. Müthiş bir heyecan içindeydi. Zangırdıyordu. Doğrulup elimi tuttu ve İsa'nın ayaklarını işaret etti. Gülümsedim. Tekrar işaret etti. Tekrar gülümsedim. Beni yere eğilmeye zorladı. Küfrettim içimden, ama 80 milyon aklımdan çıkmıyordu, eğilip öptüm ayakları. Rusya'da İsa'nın ayaklarını iyi silmiyorlar. Metra'nın tükürüğü... ve toz... Müthiş bir irade göstererek öptüm onları. Sonra Metra beni tekrar sıralara sürükledi. Diz çöktük gene. Aniden beni yakaladı. Ağız ağzımın üstündeydi. Anlamaya çalışın, yaşlı insanlara karşı değilim ama lağım çukuruyla öpüşmek gibi bir şeydi bu. Geri çekildim. Midem döndü, günah çıkarma bölmesine girdim, perdeleri

çekip kustum. Sonra dışarı çıktım ve kiliseden ayrıldık. Evinin kapısının önünde veda ettim ona. Bir şişe votka alıp odama döndüm."

"Biliyor musun, ben böyle bir senaryo yazsam ülkeden sürülürüm."

"Biliyorum. Ama hikayem henüz bitmedi. Votkamı içerken bir durum değerlendirmesi yaptım. Vazgeçmek için bir neden yoktu. Yaşlı kadının kesinlikle kaçtı. İnsan kilisede öpüşmez öyle değil mi? Düğününde öpüşür. Ben de..."

"Öpüş ve evlen ha?" dedim.

"Evet ama 80 milyonu sağlama almam gerekiyordu. Votkayı bitirdikten sonra Metra'ya uzun bir aşk mektubu yazdım. Müthişti. Aşk muhabbetinin arasına ikimize dair bir film yapmak istediğimi, İsviçre'deki parasından sözedildiğini duyduğumu, ancak benim oraya gelmemin bununla hiçbir ilgisi olmadığını da sıkıştırdım. Değerli aşkımızı halk ve İsa'yı sevenler için perdeye aktaramamanın acısını çekiyordum kaynak bulamadığımdan."

"Bütün bunlar, Hank'in henüz haberdar bile olmadığı bir senaryo için mi oluyordu?"

"Kesinlikle," dedi Jon.

"Sen delisin," dedim.

"Belki. Neyse, yaşlı kadın benim aşk mektubumu aldı ve para çekmek için İsviçre'ye gitmeyi kabul etti. O arada iki kez daha kiliseye uğradık. İsa'nın ayakları öpüldü, mumlar yakıldı ve o korkunç öpüş! Sonra... adamımdan bir haber geldi. İsviçre'de 80 milyon doları olan kadın başkasıymış, onunla aynı adı taşıyormuş, aynı yaştaymış fakat başka şehirde, başka ana -babadan doğmamış. Aptalca bir hata yapılmıştı ve her şey bitmişti. Aldanmışım. Parayı başka bir yerden bulmalıydım..."

"Ömrümde bu kadar acıklı bir hikaye duymamışım," dedim.

"Üzgünüm," dedi Jon, "ama hepsi doğru."

"Film yapmak için neden bunca eziyete katlanıyorsun?"

"Çünkü bu işi seviyorum."

14

Birkaç gün sonra gene Danny Server'in stüdyosundaydık.

"Biri, alkolizm ve sefilhaneler üstüne bir film yapmış, " demişti Jon. "Gidip bir göz atsanıza."

Gittik. Jon, Sarah ve ben. İçeri girdiğimizde insanlar koltuklarına oturmuşlardı. Bar kapalıydı.

"Bar kapalı," dedim Jon'a.

"Evet," dedi.

"İçecek birşeyler bulmalıyız..."

"Deniz tarafında 50 metre ilerde bir yer var..."

"Hemen döneriz."

İki şişe kırmızı şarap ve bir açacak aldık. Dönüşte dilenciler iki defa yolumuzu kesti. Birazdan stüdyodaydık. Kapıyı açtım, girdik. İçersi karanlıktı. Film başlamıştı.

"Siktir," dedim, "önümü göremiyorum! Hiçbir bok göremiyorum!"

Birisi küfretti.

"Aynen iade ediyorum," dedim.

"*Lütfen sessiz olun!*" dedi bir kadın.

"İlk iki sırayı deneyelim," dedi Sarah, "boş yerler var orda galiba."

Öne doğru ilerledik. Birinin ayağına takıldım.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandığımı duydum.

"Yavşak," dedim.

Sonunda iki boş yer bulup oturduk. Ben şişeyi açmaya çalışırken Sarah sigara ve çakmak çıkardı. Bardağımız yoktu, şişeden bir furt alıp Sarah'ya uzattım. Bir yudum içip geri verdi, sonra da iki sigara yaktı, ikimiz için.

Hades'ten Dönüş filminin senaristi bir zamanlar bir televizyon dizisinin yapımcısıydı. Aile dizilerinden birinin. Dizi uzun süre oynadıktan sonra, yapımcı Pat Sellers'ın alkole yenik düşmesi nedeniyle sönüp gitmişti. Ardından Pat karısından boşanmış, evini ve ailesini terkedip sefilhanelerde yatmaya başlamıştı. Şimdi geri dönüyordu. Belki de bu filmle. Artık ağzına damla içki koymuyor, seyahat edip vaazlar vererek başkalarına yardımcı olmaya çalışıyordu.

Bir fırt daha alıp şişeyi Sarah'ya verdim.

Filmi izliyordum. Bir sefilhanenin önünde idiler. Geceydi, ateş yakmışlardı. Giyimlerine bakılırsa sefil falan değillerdi. Hollywood filmlerinde, televizyon dizilerinde oynayanlara benziyorlardı. Önlerinde, eşyalarını koydukları tekerlekli alışveriş arabaları vardı. Hepsi gıcır gıcır. Ateşin aydınlığında parlıyorlardı. Süpermarketlerde bile bu kadar yeni arabalar görmemiştim. Film için alınmışlardı besbelli.

"Şişeyi ver," dedim Sarah'ya.

İyice kaldırıp bir güzel asıldım. Bir azar daha işittim. İki ayrı kişiden.

"Bu insanlar çirkin," dedim Sarah'ya, "nedir derterleri?"

"Bilmiyorum."

Tekrar filme ve tekerlekli arabalarıyla ateşin önünde oturan tiplere döndüm. Bir tanesi birşeyler söylüyor, diğerleri dinliyordu.

"...Sabah kalkınca yattığım yatağı tanıyamazdım, nerde olduğumu bilemezdim... Giyinip dışarı çıkar, bakınmaya başladım. Arabamı nerde bıraktığımı bir türlü hatırlayamazdım, gün boyu aradığım olurdu..."

"Hey, burası güzel," dedim, "defalarca geldi bu benim başıma!"

Birileri memnuniyetsizliğini ifade etti yine.

"...sarhoşluk yüzünden defalarca kodese girdim... Sık sık cüzdanımı kaybederdim... Dişlerim kırıldı... Sonra arkadaşım Mike, sarhoşken bir trafik kazasında öldü... O zaman aklım başıma geldi..."

Sarah bir yudum daha içti şaraptan.

"...Artık huzurluyum... İyi uyuyorum... Kendimi faydalı biri gibi hissetmeye başladım tekrar... Ve İsa'yla uçuyorum... Şeytanım sunabileceği hiçbir içki uçuramaz insanı böyle!"

Adamın gözlerinde yaşlar birikmişti.

Bir fırt daha aldım.

Sonra bir şiir okudu:

Yeniden doğdum.
Yeni doğmuşlara katıldım.
Kötülüklerden arınıp
Kardeşlerime sığındım.
Yeniden doğdum.

Başını öne eğdi. Alkışladılar.

Sonra bir kadın konuşmaya başladı. Partilerde içme alışkanlığı edinmiş, ardından evde de içmeye başlamıştı. Çiçekleri kuruyup gitmişti su vermediği için. Bir tartışma sırasında kızının yüzünü çakıyla çizmişti. Kocasını da içiyordu artık. İşinden kovulmuştu. Kadın bir gün onun yüzünü

de çakıyla çizmişti. Bavulunu ve kredi kartlarını alıp arabasına binmiş ve gazlamıştı. Motellere takılıyordu. İçki, sigara ve televizyon. Votka içiyordu. Bayılıyordu votkaya. Bir gece yatağını yakmıştı. Motele itfaiye gelmişti. Sarhoştur, üstünde geceliği vardı. İtfaiyecilerden biri kalçalarını ellemiş. O da çantasını kapıp arabasına atlamış, saatlerce sürmüştü. Ertesi gün öğleye doğru Broadway ile Dördüncü Cadde'nin kavşağındaydı. Yol da iki lastiği patlamıştı. Lastikler erimiş, araba jantların üstünde gitmişti, asfaltta derin izler bırakarak. Böylece göz altına alındı kadın. Günler geçti, ne kocası ne de kızı gelmişti. Yalnızdı. Bir gün doktorla otururken adam ona, "Neden ısrarla kendini mahvetmeye çalışıyorsun?" diye sormuş ve bunu sorarken yüzü değişmişti, İsa'nın yüzü belirmişti. Kadın kurtulmuştu.

"İsa'nın yüzü olduğunu nasıl anlamış?" dedim yüksek sesle.

"Yahu, kim bu adam?" diye sordu biri.

Şişe boşalmıştı. İkinciye açtım.

Sonra başka biri anlattı hikayesini. Ateş hâlâ yanıyor. Kimsenin yakacak ilave etmesi gerekmemişti. Etrafta onları rahatsız edebilecek başka ayyaş da yoktu. Konuşan, hikayesini bitirdikten sonra arabasından, çok pahalı bir gitar çıkardı.

Bir yudum alıp şişeyi Sarah'ya verdim.

Adam gitarını akort ettikten sonra çalıp söylemeye başladı. Sesi hiç detone olmuyordu. eğitilmiş olduğu belliydi. Şarkıya kaptırmıştı kendini.

Kamera hareketlendi. İnsanların yüz ifadelerini yakalıyordu. Büyülenmiş yüzler. Kimi ağlıyordu, kiminde şefkatli bir tebessüm belirliyordu. Şarkıcı susunca coşkulu, içten bir alkış koptu.

"Ben böyle sefilhane görmedim," dedim Sarah'ya.

Film devam ediyordu. Başkaları da konuştu. Bazılarında daha da pahalı gitarlar vardı. Sonra büyük final geldi. Bir yıldız kaydı, yukarı bakan insanların üstünde yay çizerek. Sessizlik. Ve bir adam şarkı söylemeye başladı. Çok geçmeden bir kadın katıldı, sonra biri daha, biri daha... Hepsi şarkının sözlerini biliyordu. Bir sürü gitar çıkmıştı ortaya. Umuda ve birliğe dair bir dörtlük. Film bitmişti. Işıklar yandı. Perdenin önündeki küçük sahnede Pat Sellers belirdi. Alkışladılar.

Berbat görünüyordu. Uykulu ve cansız. Gözleri boş boş bakıyordu. Konuşmaya başladı.

"Beş yüz doksan beş gündür ağızma içki koymadım..."

Büyük bir alkış koptu.

Devam etti: "Ben tövbe etmiş bir alkoliğim... burda hepimiz öyleyiz..."

"Allah kahretsin! Çıkalım burdan!" dedim Sarah'ya.

Şarap bitmişti. Kalkıp kapıya doğru ilerledik. Dışarı çıkıp arabamıza bindik.

"Orospu çocuğu," dedim, "Jon nerde? Niye burda değil?"

"Oh, eminim filmi görmüştür," dedi Sarah.

"Bize tuzak kurdu. Aslında oldukça matrak."

"Ordaki herkes Alkolikler Tövbekar Derneği üyesi..."

Yola çıktık.

Bence kolay kolay alkolik *olunmazdı*, insanlar alkolik olduklarını *sanyıyorlardı*, o kadar. Gerçek bir alkolik olmak en az 20 yıl gerektirirdi. Ben 45. yılımdaydım ve bir tek yılı için bile pişmanlık duymuyordum.

Otobana çıkıp gerçeğe döndük.

Senaryo daha yarımdaydı. Üst katta IBM'in başında oturuyordum. Sarah yatak odasında idi. Jon aşağıda televizyon seyrediyordu.

Öylece oturuyordum. Şarap şişesini yarılamaştım. Daha önce hiç yazma problemim olmamıştı. Yıllardır en ufak bir tıkanıklık yaşamamıştım. Yazmak her zaman kolay olmuştu benim için. Radyo dinleyip içkimi yudumlarken kelimeler geliverirdi.

Jon'un daktilo sesine kulak verdiğini biliyordum. Birşeyler yazmalıydım. California State Long Beach Üniversitesinde İngilizce dersi veren bir arkadaşına mektup yazmaya başladım. Yirmi yıla yakın zamandır mektuplaşıyorduk.

Selam Harry,

Nasıl gidiyor? Burda atlar iyi. Geçen gün fena halde akşamdan kalmaydım, ancak ikinci koşuya yetişebildim, 1'e 10 veriyordu, 10'la kazandım. Artık *Yarış Formu* kullanmıyorum. Herkes kullanıyor ve bir bok beceremiyor. Yeni bir sistem geliştirdim, ama sana açıklayamam. Biliyorsun ilerde bir şey yazamaz olursam tamamen at yarışlarından geçinebileceğimi düşünüyorum. Hadi sana sistemimi anlatayım. Bir gazete alıyorum, her gün farklı bir gazete, tanrıları şaşırtmak için. Tahmin yapanlardan birini alıp, seçimlerini sıralıyorum. Diyelim ki 8'li koşuluyor. Elimdeki programda her atın yanına adamın sıralama numarasını yazıyorum. Örneğin :

1. at 7
2. at 3
3. at 5
4. at 1
5. at 2
6. at 4
7. at 8
8. at 6

Sistemime gelince... Her at için, tahmincinin sıralama numarasının altında kalan bahis oranını saptarsın. Eğer birden fazlaysa en düşük olanını seçersin. Mesela 7. sırada yer alan 1. at 1'e 4 veriyorsa, onu 4. sırada yer alan ve 1'e 3 veren 6. ata tercih edersin. Eğer 4. at 1'in altına inerse, yani 4/5 veya daha düşük, o koşuyu pas geçersin, pas geçmemeni gerekti-

ren özel bir durum yoksa. Sadece favorilere para yatırırsan kaybedersin.

Bu sistemi, lisede Milli Güvenlik dersinde okuduğumuz *Zırhlı Silahlar Kılavuzunu* hatırlayarak buldum. İçinde havan topları üstüne bir bölüm vardı. Sene 1936, radarlar ve elektronik aletler henüz yok. Kitap I. Dünya Savaşı dolayısıyla kaleme alınıp savaştan çok sonra basılmıştı sanırım. Neyse, top mermisini yollamak için gereken hesabı, herkese danışıp ortalama alarak yapıyorlardı.

Yüzbaşı soruyordu: "Evet Larry, düşman ne kadar uzakta sence?"

"625 metre komutanım."

"Mike?"

"400 metre komutanım."

"Barney?"

"100 metre komutanım."

"Slim?"

"800 metre komutanım."

"Bill?"

"300 metre komutanım."

Sonra ortalama alıyorlardı. Bu örneğin ortalaması 445 metredir. Atışı yapıyor ve düşmana büyük kayıplar verdiriyorlardı.

30 yıl sonra bir gün hipodromda otururken bu kitap geldi aklıma. Aynı sistemi neden atyarışlarına uygulamayayım diye düşündüm ve uyguladım. Genellikle başarılı da oldum. Problem insanın doğasında: bir süre sonra sıkılıp sistemin dışına çıkmaya başlıyorsun. Her biri tuhaf bir mantık üstüne kurulmuş 25'e yakın sistemim var. Değişikliği severim.

Şimdi bana soracaksın, geçen gün 2. yarışta 1'e 10 veren atı nasıl buldun diye. Gazete tahmininde 16. sıradaydı. 1'e 10 vermesi halinde çok büyük bir düşüş çıkıyordu ortaya. Ender rastlanan bir durumdu ama olmuştu işte. Böyle zamanlarda insan tuhaf bir duyguya kapılıyor. Belki bir olasılık var diye düşünüyorsun. Neyse, umarım iyisindir ve kız öğrencilerin seni fazla tahrik etmiyorlardır. Belki de tersini dilemeliyim.

Celine ile Hemingway'in aynı gün öldükleri doğru mu?

Kendine iyi bak...

Analarımı ağlat...

Sevgiler,

Henry Chinaski

Kağıdı daktilodan çıkarıp katladım, zarfın üstüne el yazımıyla adresi yazıp mektubu içine koydum, bir pul bulup yapıştırdım: bu geceki yazım. Bekledim bir süre. Şişede kalan şarabı bitirdim ve yeni bir şişe açıp aşağı indim.

Jon televizyonu kapamış oturuyordu. İki bardak alıp yanına yerleştim.

"Daktilo coştı bu gece," dedi Jon.

"Bir arkadaşına mektup yazıyordum Jon."

"Mektup mu?"

"Bir içki al."

"Peki."

Birer bardak yuvarladık.

"Jon, bu Allahın cezası senaryoyu yazmam için para ödedin bana..."

"Evet, tabii..."

"Ama yazamıyorum. Ben yukarda yazmaya çalışırken senin kulağın daktilonun sesinde oluyor. Yazamıyorum..."

"Geceleri bir yere giderim..."

"Hayır, dinle, burdan taşınman gerekiyor. Bu şekilde çalışmam. Kusura bakma dostum. Köpeğin biriyim ben! Alçak bir köpek! Bir topuk! Köpeklerin topukları var mıdır? Bu şekilde çalışmam. Alçağın biriyim ben."

"Anlıyorum."

"Emin misin?"

"Tabii. Zaten taşınacaktım."

"Ne?"

"François dönüyor. Fransa'da işi bitti. Beraber ev tutacağız. Hatta bir tane buldum sayılır. Böyle detaylarla seni sıkmak istemedim."

"Bunu yapabilecek durumda mısınız...?"

"Paramız var. Kaynaklarımızı birleştiriyoruz."

"Tanrım, seni sokağa atacaktım, beni bağışlıyor musun?"

"Bağışlanacak bir şey yok. Sana taşınacağımı nasıl söyleyeceğim diye kara kara düşünüyordum ben de..."

"Yıllanmış bir ayyaşa yalan söylemezdin değil mi?"

"Hayır. Peki hiçbir şey yazmadın mı?"

"Azıcık..."

"Görebilir miyim?"

"Tabii dostum."

Kağıtları aşağıya indirip sehpanın üstüne bıraktım. Sonra tekrar yurkayı çıkıp yatak odasına girdim.

"Hadi Sarah, kutluyoruz!"

"Neyi kutluyoruz?"

"Jon taşınıyor. Yazabileceğim tekrar!"

"Kalbimi kırdın mı?"

"Sanmıyorum. François dönüyormuş, beraber ev tutacaklarmış."

Aşağı indik. Sarah bir bardak daha getirdi. Jon senaryoya dalmıştı. Beni görünce güldü.

"Harika! Böyle olacağını biliyordum!"

"Yıllanmış bir ayyaşa yalan söylemezsin değil mi?"

"Hayır, asla!"

Sarah oturdu. Sessizce içtik.

Bir süre sonra Jon, "François'yı aramak için Wenner Zergog'un telefonunu kullandım. François sapıtılmış yine. Kovulmuş. Birkaç günlük ödeme yapıp işten atmışlar. Hep aynı hikaye..." dedi.

"Nasıl yani?" diye sordu Sarah.

"Çok büyük bir oyuncu ama arada sırada sapıtıyor. Senaryoyu ve yapması gerekeni unutup kafasına göre hareket etmeye başlıyor. Bence bir hastalık. Tekrarlamış olmalı, Kovuldu işte..."

"Ne yapar mesela?" diye sordum.

"Hep aynı şey. Bir süre iyi gider, sonra direktiflere uymamaya başlar. 'Oraya yürüyüp cümleli söyleyeceksin,' derim, dediğimi yapmaz, başka bir yere yürüyüp başka bir cümle söyler. 'Neden yapıyorsun bunu?' diye sorarım. 'Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok,' der. Bir keresinde pantolonunu indirip kameraya kışını gösterdi. Donsuzdu."

"Vay canına," dedim.

"Veya 'Ölümün doğal akışını hızlandırmalıyız' yahut 'Tüm yaşamlar beni eksiltir' gibi cümleler söyler."

"Müthiş biri."

"Ah, hem de nasıl..."

Sabahın erken saatlerine dek içtik, ileri erken saatlerine dek. Öğlen uyanıp aşağı indim. Jon'un kapısını vurdum. Ses gelmedi. Kapıyı açtım. Jon gitmiş ve şöyle bir not bırakmıştı:

Sevgili Hank ve Sarah,

İçkiler ve her şey için teşekkür ederim. Misafiriniz olmaktan gurur duydum.

Hank, senaryo sana olan inancımı doğruluyor. Daha bile iyi. Lütfen devam et.

Yakında sizi arayıp adresimi ve telefon numaramı bildiririm.

Bugün eşsiz bir gün. Mozart'ın doğduğu gün. Gün boyunca nefis bir müzik olacak...

Sevgiler,
Jon

Bu not kendimi hem çok kötü hem çok iyi hissetmeme neden oldu. Ben kendimi genellikle öyle hissederim zaten. Yukarı çıkıp işedim, dişlerimi fırçaladım ve yatağa, Sarah'nın yanına döndüm.

16

O gece Jon aşığın beni dinlemiyordu, senaryo ilerlemeye başladı. Yazmak ve içmek isteyen bir genç adam hakkında yazıyordum ama daha çok içmeyi beceriyordu. Bendim o genç. O dönemim mutsuz geçmemişti, bir bekleyiş ve boşluk dönemi olmuştu. Daktilonun tuşlarına basarken gittiğim bir barın tipleri tek tek gözümün önüne geldi. Bütün yüzleri görebiliyordum tekrar. Duruşlar, sesler, konuşmalar. Ölümçül çekiciliğe sahip bir yerd. Düşüncelerimi onda yoğunlaştırdım. Barmenle dövüşmelerimi hatırladım. İyi dövüşemezdim. Ellerim küçüktü ve iyi beslenmiyordum. Ama cesaretli sayılırdım ve yumruklara dayanıklıydım. Asıl problemim dövüş sırasında gençemkeh öfkelenemememdi, hayatım tehlikede olsa bile. Kayga benim için bir tür oyunculuktu. Önemliydi de, önemsizdi de. Barmenle dövüşerek hem vakit geçiriyor, hem de orayı kulüp gibi kullanan müşterileri eğlendiriyordum. Beni dışlardı. İçki ile ilgili olarak şunu söylemeliyim: sarhoş olmasaydım o yumruklar beni öldürürdü, ama sarhoşken lastik vücutlu, çimento kafalı birine dönüşüyordum. Ertesi gün, incinmiş bileğim, patlamış dudaklarım ve sızlayan diz kapaklarımla yine aynı bara gidiyordum. Kafam yere çarpmaktan şişmiş oluyordu. Bütün bunlar senaryo haline nasıl gelecekti bilmiyordum. Daha önce hayatımın o dönemi hakkında pek bir şey yazmamıştım. O günlerde aklım yerindeydi, herkes kadar. Ve çevremde, ölünceye kadar, bardan çıkmayan kayıp ruhlardan bir medeniyet vardı. Bu insanlar üstüne hiçbir şey okumamıştım, bari yazayım dedim, hatırladığım gibi. Daktilo tıkırdamaya devam etti.

Ertesi gün öğle saatlerinde telefon çaldı. Jon'du.

"Bir yer buldum. François'yla beraber. Nefis bir ev, *iki* mutfağı var ve sudan ucuz..."

"Hangi semtte?"

"Venice getosunda. Brooks Bulvarı. Herkes zenci burda. Sokaklarda savaş ve yıkım var. Nefis bir yer!"

"Ooo!"

"Mutlaka gelip görmelisiniz!"

"Ne zaman gelelim?"

"Bugün!"

"Bilemiyorum..."

"Böyle bir şeyi kaçıramazsın! Evimizin altında yaşayan insanlar var. Seslerini duyuyoruz! Konuşuyorlar, radyo dinliyorlar! Sokaklar çetelerden geçilmiyor. Birisi buraya büyük bir otel inşa etmiş. Kimse para ödemeyince elektriği, havagazını, suyu kesmişler, ama hâlâ insanlar yaşıyor orda. BURASI SAVAŞ BÖLGESİ! Polis giremiyor. Kendi kanunları olan ayrı bir ülkedeyiz sanki. Bayıldım buraya! Mutlaka ziyaretimize gelmelisin!"

"Nasıl gelinir oraya?"

Jon yolu tarif edip telefonu kapadı.

Sarah'yı buldum.

"Dinle, Jon'la François'yı görmeye gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum!"

"Hayır, gelemezsin! Venice gettosundalar!"

"Getto mu? Böyle bir fırsatı hayatta kaçırmam!"

"Bak, bana bir iyilik yap ve lütfen gelme!"

"Ne? Tek başına oraya gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Sustalımı alıp paramı ayakkabıma zulaladım. "Peki," dedim...

Ağır ağır gettoya girdik. Herkesin zenci olduğu doğru değildi. Dış bölgelerde İspanyol kökenliler de vardı. Eski bir arabaya yaslanmış 7 - 8 Meksikalı dikkatimi çekti. Bazıları atletliydi, bazıları üstü çıplak. Fazla bakınmadan, çevreyi kollayarak, yavaş yavaş sürüyordum. Adamlar öylece duruyorlardı. Hazır ve beklenti içinde. Aslında canları sıkılıyordu. İyi tiplere benziyorlardı, dünyaya metelik vermez bir halleri vardı.

Sonra zenci bölgesine geldik. Sokaklar çöpten geçilmiyordu: bir çift ayakkabının sol teki, portakal renginde bir tişört, eski bir çanta... çürümüş bir greyfurt... bir sol tek ayakkabı daha... bir kot pantolon... bir araba lastiği...

Çöplerden kurtulmak için direksiyon sallayıp duruyordum. On bir yaşlarında iki zenci çocuk bisikletlerinin üstünden bizi izliyorlardı. Saf, mükemmel bir nefret vardı bakışlarında, hissedebiliyordum. Yoksul zenciler nefret doluydular, yoksul beyazlar da öyle. Zencilerle beyazlar ancak para sahibi olunca dostluk kuruyorlardı. Kimi beyazlar zencileri seviyordu. Ama beyazları seven zenci yok gibiydi. Ödeşmeye çalışıyorlardı hâlâ. Belki de asla ödeşemeyeceklerdi. Kapitalist toplumda, kaybedenler kazananların kölesidir ve kaybedenlerin sayısı kazananlardan fazla olmalıdır. Ben ne mi düşünüyordum? Politikanın bir çözüm getirmeyeceğini ve şan-

sımızın dönmesi için yeterli zamanımız olmadığını.

Adresi bulana kadar ilerledik. arabayı park edip dışarı çıktık, kapıyı çaldık.

Küçük bir pencere açıldı ve bir göz bize baktı.

"Ah, Hank'le Sarah!"

Kapı açıldı ve kapandı. İçerdedik.

Pencereye yürüyüp dışarı baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jon.

"Arada bir arabaya göz atmakta fayda var..."

"Oh, evet... Gel sana mutfakları göstereyim!"

Dediği gibi iki mutfak vardı. İkisinde de fırın, buzdolabı ve lavabo.

"Burası eskiden iki evmiş, sonradan birleştirmişler."

"Güzel," dedi Sarah. "sen bir mutfakta yemek pişirirken François diğerini kullanabilir..."

"Şimdilik yumurta ağırlıklı besleniyoruz. Tavuklarımız var, sık sık yumurtluyorlar..."

"Tanırım, durum bu kadar vahim mi Jon?"

"Hayır, vahim sayılmaz. Burda uzun süre kalmayı düşünmüyoruz. Parayı şarap ve puro için saklıyoruz. Senaryo nasıl gidiyor?"

"Sayfaların çoğaldığını söylemekten mutluluk duyuyorum ama şu KAMERA, YAKIN ÇEKİM, UZAKLAŞMA gibi şeyler canımı sıkıyor..."

"Üzülme, ben hallederim onları."

"François nerde?" diye sordu Sarah.

"Ah, öbür odada... Gelin..."

Odaya girdik. François rulet çarkının başındaydı. İçtiği zaman çizgi roman ayyaşları gibi burnu kızarıyordu. Bir de içtikçe bunalıma giriyordu. Ağzında iyice ıslanmış bir yarım puro vardı. Birkaç nefes çekmeyi becerdi. Yanında hemen hemen boşalmış bir şarap şişesi duruyordu.

"Siktir," dedi. "şu anda 65 bin dolar içerdeyim ve Jon' un ucuz şarabından içiyorum. İyi olduğunu iddia ediyor ama berbat. Şişesine 1 dolar 35 sent vermiş. Midem sidik dolu bir balona döndü! 60 bin dolar içerdeyim ve yapacak işim yok. Kendimi ... öldürmeliyim..."

"Hadi François," dedi Jon. "dostlarımıza tavuklarımızı gösterelim..."

"Tavuklar! YUMURTALAR Durmadan yumurta yiyoruz! Sadece yumurta! Tavuklar sürekli yumurtluyorlar. Tek derdimiz tavukları zenci çocuklardan korumak! Tel örgülerden atlayıp tavuk kümesine saldırıyorlar! Uzun bir sopayla vuruyorum onlara! 'YUMURTA yumurtlayan tavuklarımdan uzak durun orospu çocukları!' diye bağırıyorum. Düşünemiyorum, kendi yaşamımı veya ölümümü düşünemiyorum, sürekli elimde uzun bir sopa, zenci veletleri kovalıyorum! Biraz daha şarap ver Jon, bir de puro!"

Çarkı bir kez daha döndürdü.

Sonuç yine kötüydü. Sistem işe yaramıyordu.

"Fransa'da kumarhenelerin bir tek sınıfı vardır! Burda, Amerika'da, bir sıfır, bir de çift sıfır var! İNSANIN İKİ TAŞAĞINI BİRDEN ALIYORLAR BURDA! NİYE? Gelin, size tavukları göstereyim..."

Bahçeye çıktık, tavuklar ve kümes orda duruyordu.

François kümesi kendi yapmıştı. Böyle becerileri vardı. Ama tel örgü kullanmamıştı. Kenarlara parmaklık koymuş, kapıya da kilit vurmuştu.

"Her gece yoklama yapıyorum," dedi, "Cecile orda mısın?' 'Gıt gıt gıdak.' 'Bernadette orda mısın?' 'Gıt gıt gıdak.' Bir gece 'Nicole?' diye sordum, ses yok. İnanabiliyor musunuz, bütün parmaklıklara ve kilitlere rağmen Nicole'u kaptılar! Nicole yok artık! Gitti! Sonsuza dek! Jon, biraz daha şarap istiyorum!"

İçeri dönüp oturduk, şaraplar kondu, Jon François'ya yeni bir puro verdi.

"Puromu içebildiğim sürece yaşamaya devam edebilirim," dedi François.

Bir süre içtik. Sarah, "Ev sahibiniz zenci mi Jon?" diye sordu.

"Oh, evet..."

"Neden burda ev tuttuğunuzu sormadı mı?"

"Sordu..."

"Siz ne dediniz?"

"Fransa'dan geldiğimizi, oyuncu ve film yapımcısı olduğumuzu söyledik."

"Adam ne dedi?"

"'Hım,' dedi."

"O kadar mı?"

"Hayır, bir de 'Bana ne, sizin kıçınız sözkonusu,' dedi."

Şurdan burdan konuşup içmeye devam ettik.

Arada sırada pencereye gidip arabanın hâlâ orda olup olmadığına bakıyordum.

İçtikçe kendimi daha suçlu hissediyordum.

"Dinle Jon, senaryo için aldığım parayı iade etmeme izin ver. Seni zor durumda bıraktım. Korkunç bir şey ..."

"Hayır, senaryoyu yazmanı istiyorum. Sana söz veriyorum *bu film yapılacak...*"

"Allah kahretsin, peki..."

Biraz daha içtik.

Sonra Jon "Bakın!" dedi.

Karşı duvardaki delikten çıkmış bir el gördük, siyah bir el. Parmakları açılıp kapanıyor, birşeyler yakalamak istiyordu. Küçük, kara bir hayvan gibiydi.

"GİT!" diye bağırdı François, "NICOLE'ÜN KATILI! KALBİMDE SONSUZA DEK KAPANMAYACAK BİR DELİK AÇTIN! DEFOL!"

El defolmadı.

François elin yanına gitti.

"Sana git diyorum! Puromu tüttürüp sukunet içinde şarabımı içmek istiyorum! Manzaramı bozuyorsun! Sen zavallı parmaklarını oynatıp dururken kendimi iyi hissetmem mümkün değil!"

El gitmiyordu.

"PEKİ ÖYLEYSE!"

Sopa ordaydı. François şeytani bir hareketle sopayı kapıp duvara vurmaya başladı. Vurdu, vurdu.

"TAVUK KATILI! KALBİMİ SONSUZA DEK YARALADIN!"

Tahammül edilmez bir gürültü çıkıyordu. Sonra durdu. El gitmişti.

François yerine döndü.

"Lanet olsun, purom söndü! Neden daha kaliteli puro almıyorsun Jon?"

"Bizim gitmemiz gerekiyor Jon," dedim.

"Oh, yapmayın... lütfen... gece daha yeni *başlıyor!* Daha bir şey görmediniz!"

"Gitmemiz gerek... Senaryoya devam etmek istiyorum."

"Hım... o zaman..."

Eve döner dönmez senaryonun başına oturdum ama o aralar olup bitenlere kıyasla geçmişim, tuhaftır ki veya pek de tuhaf değil, o kadar da acayip ve delice gelmedi bana.

Senaryo iyi gidiyordu. Yazmak hiçbir zaman zor olmamıştı benim için: radyoyu açıp klasik müzik bul, bir sigara veya puro yak, şişeyi aç. Gerisini daktilo hallederdi. Benim sadece orda olmam gerekiyordu. Yazmak, hayatın çok az şey sunduğu zamanlarda yaşamaya devam etmemi sağlıyordu. Bu yüzden daktilo başındaydım: kışımı tımarhaneden, sokaklardan ve kendimden kurtarmak için.

Eski sevgililerimden biri bir gün şöyle bağırmişti bana: "Gerçeklerden kaçmak için içiyorsun!"

"Elbette güzelim," diye yanıt vermiştim.

Neyse, senaryo iyi gidiyordu. Roman, öykü veya şiir yazarken birkaç gece ara verebilirdim ama senaryonun başına her gece oturuyordum. Ve sonra bitirdim.

Jon'u aradım. "Becerebildim mi bimiyorum ama bitti."

"Harika! Gelip alırdım ama burda öğle yemeği partisi gibi bir şey var. İçki, yemek misafirler. Aşçı François. Senaryoyu buraya getirebilir misin?"

"İsterim de, oralara arabayla gelmek beni korkutuyor."

"Hadi Hank, senin külüstür Volks'unu kim niye çalsın?"

"Yeni bir BMW aldım Jon."

"Ne?"

"Geçen gün aldım. Mali müşavirim vergiden düşebileceğimi söyledi."

"Bu pek mümkün değil..."

"O öyle dedi. Amerika'da paramı harcamazsan elinden alırlarmış. Benimkini alamazlar artık, çünkü yok!"

"Ama senaryoyu görmem lazım! Yapımcılara gösterebileceğim bir şey olmalı elimde."

"Peki. Gettonun girişindeki süpermarketi biliyor musun?"

"Evet."

"Orada park edip seni ararım, beni alırsın. Tamam mı?"

"Tamam."

Jon arabasıyla yanaştığında Sarah'yla 320i BMW'mizin yanında bekliyorduk. Atlayıp gettoya doğru yola çıktık.

"Bir BMW aldığını öğrenince okurların ve eleştirmenlerin ne diyecekler?"

"Orospu çocukları, beni her zaman olduğu gibi, yazılarımla yargılamak zorundalar."

"Genellikle öyle yapmazlar."

"Bu onların problemi."

"Senaryo yanında mı?"

"İşte burda," dedi Sarah.

"Sekreterim," dedim.

"Bir çırpıda yazdı," dedi Sarah.

"320i'lik bir dahiyim ben," dedim.

Jon evin önüne çekti. Kapıya birkaç araba park edilmişti. Öğle vaktiydi, bir buçuk gibi. Eve girip arka bahçeye geçtik.

Parti başlayalı epey olmuştu. Tahta masalarda bir sürü boş şişe diziliydi. Tamamen yenmemiş kavun dilimleri güneşin altında pek hüzünlü bir görünüm sergiliyorlardı. Üstlerine sinekler konup kalkıyordu. Görünüşe bakılırsa misafirleri en az 2 saattir ordaydılar. Bölünmüş bir partiydi. Birbirlerini görmezlikten gelen 3 - 4 kişilik kümeler. Avrupalı ve Hollywoodlu tiplerden başka insanlar da vardı. Onlar özelliksizdiler. Ordaydılar ve kalmaya da kararlı görünüyorlardı. Hava nefret kokuyordu. Ne yapmalıydım? Bilmiyordum. Jon biliyordu. Bir şişe şarap açtı.

François'nın yanına gittik. Kocaman aşçı şapkalarından biri vardı başında. Üstündeki çamur lekelerinden birkaç kez yere düştüğü anlaşılıyordu. Bizi gördü.

"AH! SİZİ BEKLİYORDUM! GEÇ KALDINIZ! NE OLDU? BÖYLE ŞEYLERİ HİÇ ANLAYAMAM!"

"Kusura bakma François, arabayı süpermarketin oraya park etmek zorunda kaldık."

"SİZE BİRAZ TAVUK SAKLADIM! ALSANIZA!"

İki kağıt tabak alıp, içlerine biraz tavuk koydu.

"Teşekkürler François."

Oturduk. Jon da bize katıldı.

"François'nın canı sıkkın. Tavuklarından birini kestiğimi sanıyor. Bir tavuktan bu kadar bacak, kanat, göğüs çıkar mı? İçince tavuğumu öldürdün diye tutturuyor. Parçaları süpermarketten aldım oysa."

"François çok hassas," dedi Sarah.

"Hem de nasıl," dedi Jon, "şimdi bizi hırsızlara karşı koruduğu için böbürlenip işleri daha da zorlaştırmaya başladı. Her tarafa küçük teller ve elektronik sinyaller yerleştiriyor. Akıl almaz alarmlar. Geçenlerde osurdum, bir tanesi ötmeye başladı."

"Atma Jon..."

"Atmıyorum. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Francois geçen gün dışarı çıkıp arabayı çalıştırdı, geri vites taktı, ama araba hareket etmedi. O da geri vites bozuldu sandı. Ve arabadan inince iki arka tekerleğin yerinde yeller estiğini gördü!"

"İnanılır gibi değil..."

"Aynen böyle. Arabanın arkası bir taş yığının üstünde duruyordu ve tekerlekler gitmişti."

"Ön tekerlekleri bırakmışlar ha?"

"Evet."

"Yeni tekerlek ve lastik mi aldınız?"

"Hayır, eskilerini hırsızlardan geri aldık."

"Ne?" dedim, "Bir içki daha alabilir miyim?"

Jon içkileri tazeledi.

"Kapıyı çaldılar, 'Tekerlekleri ister misiniz? Biz aldık,' dediler. İçeri girmelerini söyledim. Francois 'Sizi öldüreceğim!' diye başladı. Sus dedim. Birlikte şarap içip pazarlık ettik. Sonunda anlaştık, tekerlekleri ve lastikleri içeri getirip yere bıraktılar. Hepsi bu."

"Kaça patladı size?"

"33 dolara. İki tekerlek ve iki lastik için fazla sayılmaz bence."

"Fena değil," dedim.

"Aslında 38 dolara geldi. Tekerlekleri tekrar çalmasınlar diye 5 dolar daha verdik."

"Ya başkaları çalarsa?"

"5 dolar onları *kimsenin* çalmayacağını garantilemiş, öyle dediler. Ama bu *sadece* tekerlekler için geçerliymiş, arabanın diğer parçaları için değil."

"Başka anlaşmalar da yapıldı mı?"

"Hayır, sonra gittiler. Ama radyomuz da gitti o arada. Gözümüzü onlardan ayırmamıştık ama radyoyu götürmüşler. Nasıl becerdikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Standart boyutlarda bir radyo, nerelerine saklamış olabilirler? Kapıdan nasıl çıkardılar? Anlayamıyorum, gel de hayran olma."

"Evet."

Jon ayağa kalktı. Senaryo elindeydi.

"Şimdi şunu saklayayım. Çok özel bir yerim var. Bu çalışman için sana teşekkür ediyorum Hank."

"Bir şey değil. Kolay para."

Jon senaryoyla gitti. Tavuğuma baktım.

"Ben bunu yiyemem, kömür gibi yanmış..."

"Ben de yiyemeyeceğim..."

"Tel örgünün yanında bir çöp tenekesi var. Çaktırmadan dökelim şunları..."

Çöp tenekesinin yanına gittik. Tel örgünün arkasında, kara yüzlerin içinden bize bakan bir sürü küçük göz vardı.

"Hey, bize de ver şu tavuktan!"

"Bir kanat versene orospu çocuğu!"

Tel örgüye doğru yürüdüm.

"Bunlar yanmış... kimse yiyemez..."

Küçük bir el uzandı. Tavuk parçası gitmişti. Bir el daha uzandı. Sarah'ın tavuğu da gitmişti.

İki ufaklık bağırarak koşuyor, diğerleri kovalıyordu.

"Bazen beyaz olmaktan nefret ediyorum," dedi Sarah.

"Beyazların yaşadığı gettolar da var, zengin zenciler de."

"Kıyaslanmaz."

"Evet ama ben ne yapabilirim?"

"Yap birşeyler."

"Cesaretim yok. Kendi beyaz kıçım beni yeterince uğraştırıyor. Şurdaki neşeli gruba katılıp şarap içelim biraz."

"Her şeye tek cevabın var: içki."

"Hayır, o benim hiçbir şeye cevabım."

Partideki bölünmeler aynen sürüyordu. Bu yıkık dökük arka bahçede bile Malibu bölgesi, Beverly Hills bölgesi ve gettolar vardı. Örneğin özel dikilmiş şık elbiseler giyenler bir arada duruyorlardı. Herkes kendine uygun kişileri buluyor, diğerleriyle temas kurmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Bazılarının Venice'in zenci gettosuna gelmiş olmaları bile şaşırtıcıydı. Değişiklik olur diye düşünmüşlerdi herhalde. Ortamı daha da berbat hale getiren, zengin ve ünlü olanların beyinsizliği ve kancıklığıydı. Her nasılsa hep dört ayak üstüne düşmüşlerdi hayatta. Çoğu yeteneksizdi, ruhsuzdu, ayaklı bir gübre yığınınından farksızdı, ama halk onları müthiş buluyor, yüceltiyor, tanrılaştırıyordu. Sığ zevkler, derin zevklerden çok daha fazla milyarder yaratmıştır. Mesele, kimin daha çok oy aldığıydı sonuçta. Köstebeklerin ülkesinde kral da köstebektir. Öyleyse kim birşey hak ediyordu? Kimse bir şey hak etmiyordu...

François masalardan birinde oturuyordu. Yanına gittik. Hüzünlendi, kötü görünüyordu. Bizi zor tanıdı. Ağzında yamulmuş, ıslak bir puro vardı. İçkisine dalmıştı. Kirli aşçı şapkası hâlâ başındaydı. En kötü anlarında bile kendine özgü bir havası olurdu. O da silinmişti. Korkunçtu.

"NEDEN GEL KALDINIZ? ANLAMİYORUM! YEMEĞİ BEKLETTİM SİZİN İÇİN! NEDEN GEÇ KALDINIZ?"

"Bak dostum, neden gidip biraz uyumuyorsun? Yarın kendini daha iyi hissedersin..."

"YARIN HEP AYNIDIR! SORUN BURDA!"

Jon yaklaştı.

"Ben hallederim. Birazdan düzelir. Gelin sizi misarfirlerle tanıştırayım."

"Hayır, gitmeliyiz..."

"Bu kadar erken mi?"

"Evet, aklım 320i'de kaldı."

"Sizi bırakayım."

Ordaydı. Binip Jon'a el salladık. Getto da, parti de, zavallı François da uzakta kaldı.

Kısa bir süre sonra otobandaydık.

"Senaryoyu yazdın," dedi Sarah, "hiç olmazsa o halloldu."

"Hiç olmazsa..."

"Bu film çekilecek mi sence?"

"Bir ayyaşın hayatıyla ilgili. Ayyaşların hayatı kimin umurunda?"

"Benim. Başrolü kimin oynamasını isterdin?"

"François'nın"

"François'nın mı?"

"Evet."

"Evde içecek bir şey var mı?"

"Yarım kasa gamay beaujolais."

"İşimizi görür."

Gaza bastım. Yaklaşıyorduk.

18

Jon kolları sıvadı. Senaryonun kopyaları çıkarıldı; yapımcılara, ajanslara, oyunculara postalandı. Ben de şirle oyalanmaya başladım tekrar. Bir de atyarışları için yeni bir sistem geliştirdim. Atyarışları benim için önemliydi çünkü onlar sayesinde yazar olduğumu unutuyordum. Yazmak tuhaf bir şeydi. Hem ihtiyaç, hem de bir tür hastalık, uyuşturucu gibi bir şey. Müthiş bir tutku kısacası. Gelgelelim kendimi yazar olarak düşünmek hoşuma gitmiyordu. Belki de çok fazla yazar tanıdığımdan. İşleriyle değil, birbirlerinin kuyusunu kazmakla uğraşıyorlardı. Evde kalmış, kuruntulu, dedikoducu kızlar gibiydiler. Burunları büyüktü. Sürekli yakınıp birbirlerini bıçaklamaya çalışıyorlardı. Yaratıcı insanlarımız bunlar mıydı? Hep böyle mi olmuştu? Galiba. Belki de yazmak bir yakınma biçimiydi. Kimisi yakınmayı daha iyi beceriyordu.

Neyse, senaryo elden ele dolaşüyor, alıcı bulamıyordu. İlginç diyenler vardı, ama bu tür bir filmin izleyicilerden ilgi görmeyeceğini söylüyorlardı. Bir zamanlar olağanüstü özellikleri olan birinin alkole yenik düşmesi ilginç olabilirdi ama sadece bir ayyaş veya bir grup ayyaşı anlatan bir film yapmak saçmaydı. Onların nasıl yaşayıp nasıl öldükleri kimini umurundaydı?

Sonra Jon'dan bir telefon geldi: "Dinle, Mack Austin senaryoyu okudu ve beğendi. Film yönetmek istiyor, başrol için de benim düşündüğüm oyuncuyu düşünüyor."

"Kim?"

"Tom Pell."

"İyi ayyaş olur..."

"Pell senaryoya deli oldu. Yazdıklarına bayılıyor zaten. Her şeyini okumuş. O kadar hevesli ki, bir dolara bile oynarım diyor."

"Aman Allahım..."

"Yalnız filmi Mack Austin'in yönetmesi konusunda ısrarlı. Bense bu Mack Austin denen heriften hiç hoşlanmam. Düşmanımdır."

"Neden?"

"Bazı sürtüşmelerimiz oldu."

"Öpüşüp barışsanız olmaz mı?"

"ASLA! MACK AUSTIN BENİM FİLMİMİ ASLA YÖNETEMEZ!"

"Peki Jon, unut gitsin."

"Hayır, bir dakika, Sizin evde bir toplantı ayarlamayı düşünüyorum. Mack Austin, Tom Pell, ben. Ve bir de sen tabii. Belki Tom Pell'i Austin olmadan oynamaya ikna edebilirsin. Büyük oyuncudur biliyorsun."

"Peki, gelsinler. Pell, Ramona'yı da getirecek mi?"

"Hayır."

Tom Pell Ramona'yla evliydi Ünlü pop şarkıcısı.

"Peki ne zaman gelirsiniz?"

"Yarın akşam sekiz buçukta, senin için uygunsa."

"Çok hızlısın."

"Bu oyunda hızlı değilsen ölürsün."

"Satrançtaki gibi mi?"

"Hayır. Geri zekalıların oynadığı bir dama oyunu gibi."

"Bir geri zekalı kazanıyor ha?"

"Ve bir geri zekalı da kaybediyor."

Sonradan Jon'la Mack Austin arasında ne geçtiğini öğrendim. Jon filmlerinin çoğunu Avrupa'da, Austin ise Amerika'da çekiyordu, fakat sinema çevresinden kişiler olarak, hep aynı mekanlara takılıyorlardı. Bir gün aynı yerde yemek yiyorlarmış. Hangisi içkiliymiş bilmiyorum ama pek yakın olmayan masalardan tartışmaya başlamışlar. Mesleki ayrıntılar üstüne. Teknik. Arkaplan. Eğitim. İçgörü. Falan filan.

Büyük bir sinemacı kalabalığının önünde cereyan eden tartışma uzamıştı.

Sonunda Mack ayağa kalkıp Jon'a bağırmış:

"SEN KENDİNE YÖNETMEN Mİ DİYORSUN? TRAFİK BİLE YÖNETEMEZSİN SEN!"

Bilemiyorum, trafik yönetmek bayağı yetenek isteyen bir iştir.

Neyse, birileri vaktiyle topluluk içinde Mack'e trafiği bile yönetemeyeceğini söylemişti. O da bu iltifatı başkasına yakıştıırıyordu. Hollywood'ta nefret sözkonusu olunca her şey mübahdır.

Yarı-güvenilir kaynaklardan, Mack ile Jon arasında daha sonra da birtakım tartışmalar olduğunu duydum.

Neyse, buluşma ayarlanmıştı.

İÇ MEKAN. YAZARIN EVİ. AKŞAM SEKİZİ ÇEYREK GEÇE.

Jon biraz erken gelmişti.

"Austin'ın halini göreceksin," dedi, "uyuşturucuyu ve alkölü bıraktı, patlamış bir lastikten farkı yok. Fırlatılıp atılmış bir çoraba dönmüş..."

"Bence kendini kurtarmış olması takdir edilmeli," dedi Sarah, "cesaret ister."

"Öyle olsun," dedi Jon.

Sekiz otuz beş gibi geldiler. Tom deri bir ceket giymişti. Mack'in üstünde ise, kenarları deriyle süslü, koyun postundan bir ceket vardı. Yarım dizine kadar altın zincir takmıştı. Tanışma faslından sonra Tom'a bir bardak şarap verdim. Sehpanın etrafına dizildik.

Konuyu Tom açtı.

"Senaryoyu okudum ve çok sevdim. Bir an önce dişlerimi geçirmek istiyorum orospu çocuğuna. Tadını aldım bile. Tam bana göre bir rol."

"Sağol. Şimdilik sulanan tek ağız seninki," dedim.

"Tom'la ikimizin finansörü de var, biz başlamaya hazırız," dedi Mack.

"İçki içmek istemediğine emin misin Mack?" diye sordum.

"Hayır, teşekkürler."

"Sana soda getireyim," dedi Sarah, "yoksa çayı mı tercih edersin?"

"Bir soda iyi olur."

Sarah Mack'i rahatlatacak birşeyler getirmeye gitti. Doğal soda bulunduruştuk evde. En iyisi.

İçkimi bitirip bir tane daha doldurdum. Herhangi bir taviz veya anlaşma anlamsız gelmeye başlamıştı bana.

"Yönetmen olarak Mack'e ihtiyacım var," dedi Tom, "daha önce beraber çalıştık, ona güveniyorum."

"Bana güvenmiyor musun?" diye araya girdi Jon.

"Yok öyle bir şey. Sadece Mack'le daha iyi çalışacağımı düşünüyorum."

"Bu filmi benden başka kimse yönetemez," dedi Jon.

"Bak", dedi Tom, "bu filmin senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum. İyi bir pozisyonda olacaksın, iyi para alacaksın, sözün geçecek. Lütfen kabul et. Bu işe başlamak istiyorum. Anlayışlı ol lütfen."

Sarah Mack'in sodasıyla döndü.

"Tom'la iyi çalışacağımdan eminim," dedi Mack.

"Sen trafik bile..." diye başladı Jon.

"Yönetemezsin," diye bitirdi Mack.

Tartışma saatlerce sürdü. Jon'la ikimiz içmeye devam ediyorduk. Tom da öyle. Mack ise hâlâ sodasını yudumlamaktaydı.

"Keçi gibi inatçısınız," dedi Sarah, "bu işin bir yolu vardır mutlaka."

Gelgelelim başladığımız yerdeydik. Kimse taviz vermiyordu. Benim de bir önerim yoktu. Kilidi açamıyordum.

Başka şeylerden söz etmeye başladık. Sırayla matrak hikayeler anlatık. Boşalan bardaklar anında doluyordu.

Gecenin sonuna doğru bir hikaye anlatıldı, kim anlattı hatırlamıyorum ama sadece soda takılmasına rağmen Mack fena çarpıldı. Kahkahalar attı, yerlerde süründü, altın zincirleri şangırdadı.

Sonra ayrılma zamanı geldi. Tom'la Mack'in gitmesi gerekiyordu. Arabaları park yerinden uzaklaşırken Jon bana döndü:

"O sahte gülüşünü gördün mü? Ya o sikindirik zincirlerini? Nasıl da şangırdıyorlardı! Neydi güldüğü Allah aşkına? Zincirlerine yakından baktın mı?"

"Evet."

"Asabiydi," dedi Sarah, "tek içmeyen oydu, sizin sarhoş dolu bir oda da içmeden oturduğunuz oldu mu hiç?"

"Hayır," dedim.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu Jon.

"Tabii."

"Paris'i aramalıyım! *Hemen!*"

"Ne?"

"Telaşlanma, ödemeli arayacağım. Avukatımla görüşmek istiyorum. Vasiyetime bir madde eklettireceğim..."

"Ara."

Jon telefona doğru yürüdü ve bağlantı için gerekli işlemlere girişti. Ben de kalkıp bardağımı doldurdum, sonra yerime döndüm.

"Ne feci," dedi Sarah, "film suya düştü."

"Bir şeyin hemen hemen gerçekleşmesi hiç gerçekleşmemesinden iyidir," dedim.

"Acaba?"

"Aslında pek de emin değilim."

Jon telefonu bağlattı. Epey içmişti ve heyecanlıydı. Konuşmalarını çok rahat duyuyorduk.

"PAUL! EVET, JON PINCHOT! EVET, ACIL! VASIYETİME BİR ŞEY EKLEMENİ İSTİYORUM! HAZIR MISIN? EVET, BEKLIYORUM!

Bize baktı.

"Bu çok önemli..."

Sonra:

"EVET PAUL! ŞU FİLMLE İLGİLİ! KONTROLÜ BENDE! ADI *JIM BE-AM'IN DANSI*, YAZARI HENRY CHINASKI! GÜZEL, ŞİMDİ SÖYLEYECEKLERİMİ YAZ! ÖLÜRSEM BU FİLMİ KESİNLİKLE MACK AUSTIN YÖNETMEYECEK! ONUN DIŞINDA HERHANGİ BİRİ YÖNETEBİLİR. ANLA-

DİN MI PAUL? EVET, TEŞEKKÜRLER PAUL. EVET, İYİYİM. SENİN SAĞ-
LIĞIN NASIL? İYİ, MACK AUSTIN DIŞINDA HERHANGİ BİRİ! ÇOK TE-
ŞEKKÜR EDERİM PAUL! İYİ GECELER! İYİ GECELER!"

Birer içki daha içtik. Jon'un gitme vakti gelmişti. Kapıdan çıkarken
durdular.

"O sahte gülüşü farkettiler mi? O altın zincirleri?"

"Evet Jon..."

Gece sona ermişti. Kedilerimizi çağırılmaya dışarı çıktık. 5 kedimiz
vardı. 5'ini de içeri almadan uyuyamazdık.

Komşularımız gecenin geç veya sabahın erken saatlerinde onları ça-
pırdığımızı duyarlardı. İyi insanlardı komşularımız. Ve içeri girmek için
acile etmezler, uzun süre nazlanırlar da nazlanırlardı.

3-4 gün sonra Jon telefon etti.

"Jack Bledsoe senaryonu okudu ve sevdi, oynamak istiyor. Seni ziyaret etmesini önerdim ama sana gelirse senden etkilenebilirmiş. Senin gidip onu görmeni istiyor."

"O zaman daha mı az etkilenecek benden."

"Öyle düşünüyor."

"Bu rolü oynayabilir mi sence?"

"Evet! *Sokaktan* gelme o! Bir zamanlar sokaklarda kestane satarmış. New Yorklu."

"Birkaç filmi gördüm..."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Olabilir... Ama bak, ne yapacağını bilemediği zamanlar *sırtmama-lı*, buzdolaplarını yumruklamaktan vazgeçmeli ve kışına muz girmiş New Yorklular gibi yürümemeli."

"Boks yapmış bir zamanlar..."

"Lanet olsun, bir zamanlar *hepimiz* boks yaptık."

"Bu rolün hakkını verir, güven bana..."

"*New Yorklu* olması kötü. Bizim karakter California çocuğu, California çocuğu yumuşak olur. Düşmanın üstüne yürümez, serinkanlıdır, bir sonraki adımını hesaplayarak atar, paniğe kapılmaz. Ve bütün bunların altında öldürme yeteneği gizlidir, önceden belli etmeksizin öldürme yeteneği."

"Bunları ona sen söyle..."

"Tamam. Nerde ve ne zaman?"

Akşam sekiz, Kuzey Hollywood. Bir dakika kadar gecikmiştik. Dar ve karanlık yollarda apartmanı bulmaya çalışıyorduk.

"Umarım içecek birşeyler vardır orda. Keşke tedarikli gelseydik," dedim.

"Vardır orda," dedi Sarah.

Numaraları seçmek zor oluyordu. Aniden balkonların birinde Jon'u gördük.

"Yukarı çıkın..."

"Merdivenleri tırmanıp Jon'u bulduk. Peşine takıldık. Jack'in sığınaklarından biriydi burası anlaşılan.

Jon kapıyı itti, içeri girdik. Eski bir kanepeye oturmuşlardı: Jack Bledsoe ile dostu Lenny Fidelo. Fidelo genellikle küçük rollere çıkardı. Jack Bledsoe aynen Jack Bledsoe'ydu. Lenny iri gövdesiyle dikkati çekiyordu. Hayat onu yağurmuştu. Hoşlandım ondan: hüzünlü gözler, kocaman eller, yorgunluk, yalnızlık. Daha ne olsun?

Tanıştırıldık.

"Arkadaş kim?" diye sordum Jack'e, başımla Lenny'yi göstererek, "koruman mı?"

"Evet," dedi Jack.

Jon, yüce ruhların karşılaşmasını izler gibi durmuş, tebessüm ediyordu. Belli mi olur?

"İçecek bir şey var mı?" diye sordum.

"Sadece bira. Bira olur mu?"

"Olur," dedim.

Lenny bira almak için başka bir odaya gitti. Sarah için üzülmüştüm, birayı pek sevmezdi.

Duvar boydan boya boks posterleriyle kaplıydı. Gezinip baktım. Müthiş. Bazıları çok eskilere uzanıyordu. Onlara bakmak bile maço bir duygu uyandırmıştı bende.

Kanapenin yayları fırlamıştı. Yerler yastık, ayakkabı, dergi ve kese-kâğıt karmaşasıydı.

"Tam bir bekar sığınağı," dedi Sarah gülerek.

"Evet, evet... hoşlandım burdan..." dedim, "çok berbat yerlerde yaşadım ama böylesini görmemişim."

"Severiz burayı," dedi Jack.

Lenny biralarla geri döndü. Kutu bira. Kapakları patlatıp oturduk, birkaç yudum aldık.

"Senaryoyu okudun mu?" diye sordum Jack'e.

"Evet. Sen misin o?"

"Ben. Uzun yıllar önce."

"Fena marizlenmişsin."

"Genellikle."

"Gerçekten sandviç servisi mi yapardın?"

"Genellikle."

Bira iyiydi. Sessizlik oldu.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu Jon.

"Jack'i mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Olur. Ama kendisini biraz yıpratmamız gerekebilir."

"Dövüş stilini göster bana," dedi Jack.

Ayağa kalkıp birkaç yumruk salladım.

"Elleri çabuktur." dedi Sarah.

Yerime oturdum tekrar. "Yumruğa dayanıklıyım, kolay pes etmem. Bende arzu eksikliği vardı esas. Ne yaptığımdan emin değildim. Bir bira daha alabilir miyim?"

"Aa, tabi," dedi Lenny ve kalkıp getirmeye gitti.

Jack Bledsoe Tom Pell'den pek hoşlanmazdı, herkes bilirdi bunu Hollywood'ta. Söyleşilerinde ona bok atmadan edemezdi: "Tom, Malibu çocuğudur, ben sokaktan geldim."

Oynama yeteneği varsa takdirde bir oyuncunun nerden geldiği önemli değildi bence. İkisi de oynayabiliyordu. Yazarlar gibi davranmaları için bir neden yoktu.

Lenny biramı getirdi.

"Son bira," dedi.

"Olamaz!" dedim.

"Hemen dönerim," dedi Jon.

Ve fırlayıp gitti. Bira almaya. İyi çocuktu Jon.

"Yönetmenliğini tutuyor musun bu Jon Pinchot'nun?" diye sordu Jack.

"Lido Mamin belgeselini gördün mü?"

"Hayır."

"Pinchot korkusuzdur. Ölümle düzüşmeye bayılır."

"Ölüm onu tahrik ediyor ha?"

"Herhalde. Başka filmleri de var. Yönetmenliğine güvenim tam. Hollywood onu henüz sulandırmamış. Belki ilerde sulandırır."

"Ya seni?"

"Beni ne?"

"Hollywood senin de taşaklarını patlatır mı?"

"Hayatta."

"Ünlü son sözler mi?"

"Hayır, ünlü ilk sözler."

"Hank sinemadan nefret eder," dedi Sarah, "beğendiği son film *Kayıp Haftasonu*'ydu, kaç senelik yapıyor biliyorsun."

"Ray Milland'ın o tek ve dört dörtlük oyunculuğu..." dedim.

Sonra işemem geldi, helanın yerini sordum.

Kalkıp gittim, kapıyı açtım, içeri girdim, işedim.

Ellerimi yıkamak için lavaboya döndüm.

O da ne?

Bir ucu lavabonun deliğine sıkıştırılmış, beyaz bir havlu. Öbür ucu lavabodan aşağı, yere sarkmıştı. Hiç hoş görünmüyordu. Sırılsıklamdı. Anlamı neydi? Bir seks partisinden mi kalmıştı? Çözemiyordum. Bir anlamı olmalıydı. Yaşlı bir adamdım. Dünya yanımdan geçip gidiyor muydu? Çok boktan günler ve geceler, çok anlamsız şeyler yaşamıştım, ama bu kocaman ıslak havlunun esrarını çözemiyordum.

Daha da kötüsü, Jack benim geleceğimi biliyordu, bunu neden ortada bırakmıştı? Bir mesaj mıydı bu?

Dışarı çıktım.

Eğer New Yorklu olsaydım, "Hey, şu ağzına sıçtığımin lavabosundan yere sarkan sikindirik beyaz havlu da neyin nesi?" diye sordurdum.

Ama ben California çocuğuydum. Kendi kendime, yaptıkları sadece onları ilgilendirir, dedim ve yerime oturdum.

Jon biraları alıp dönmüştü. Önümde açılmış bir tane duruyordu. Kaptım. Hayat güzeldi yine.

"Başrolü oynayacak aktris Francine Bowers olmalı," dedi Jack, "Sarımsı onu ikna edebilirim."

"Francine'i tanıyorum," dedi Jon, "ben de ikna edebilirim."

"İkiniz birden ikna edin," dedi Sarah.

Lenny bir bira daha aldı. Biracıya benziyordu. Tam bana göre biri.

"Hey, bu filmde bana göre bir rol bulunur mu sizce?" diye sordu.

"Lenny'yle aynı filmde oynamak hoşuma gider," dedi Jack.

"Sana göre bir rol var zannediyorum," dedi Jon.

"Senaryoyu okudum," dedi Lenny, "barmen rolünü oynayabilirim gibi geldi bana."

"Hadi," dedim, "dostun Jack'i pataklamak istemezsin herhalde."

"Sorun değil," dedi Lenny.

"Evet," dedi Jack, "bir kez yaptı o işi zaten. Bir dışımı kırdı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Sarah.

"Hem de nasıl," dedi Jack.

Biralarımızı içtik, daha çok Lenny'nin serseriliklerinden sözedildi. Yaşamakla kalmamıştı, anlatmayı da biliyordu.

Bira bitmek üzereyken gitme vaktinin geldiğine karar verdim.

Bir kez daha helaya gittim. Sonra Sarah'yla kapının önündeydik. Jon'un kalıp Jack'le konuşmak istediği anlaşılıyordu.

Kapıdan çıkarken tuhaf bir şey oldu. Jack'e dönüp, "Hey moruk, şu ağzına sıçtığımin lavabosundan yere sarkan sikindirik beyaz havlu da neyin nesi?" diye sordum.

"Hangi sikindirik beyaz havlu?" dedi Jack.

Bu, gecenin son sözü oldu.

3 - 4 hafta geçti.

Bir gece telefon çaldı. Jon.

"Nasılsın? Sarah nasıl?"

"Biz iyiyiz. Sen hayatta mısın?"

"Evet. *Jim Beam'in Dansı* da öyle. Francine Bowers senaryoyu okudu ve çok sevdi, fiyatını düşürmeyi bile kabul etti. Jack de öyle. Ama kimseye söyleme."

"Tamam. Peki bu indirimler niye?"

"Firepower Yapımcılık'la çalışıyoruz, Harry Friedman ve Nate Fischman'la. Çok sıkı pazarlık ederler ama imzalar atıldı. Jack'in ajansı 'Oynat veya öde' maddesinde ısrar ettiği için bazı sorunlar çıktı."

"O da ne?"

"Film yapılırsa da yapılmazsa da Jack parasını alır, anlamına geliyor. Yıldız oyuncuların kontratlarında bu madde vardır."

"Bu filmin yapılabileceğine inanmak güç."

"Tom Pell'in bir dolara oynamaya razıyım demesi çok iyi oldu. Projenin itibarını artırdı..."

"Keşke Tom oynasaydı..."

"Tom yardım etti. Jack onun bir dolara oynarım dediğini duyunca filmle ilgilendi. Firepower da öyle. Onun sayesinde şansımız açıldı."

"Hazırcevap Leo Durocher ne demiş biliyor musun?"

"Kim o?"

"Eski bir beyzbolcu. 'Şanslı olmayı iyi olmaya yeğlerim' demiş."

"Galiba biz *hem şanslı hem iyiyiz.*"

"Belki. Kim bu herifler? Firepower'dakiler?"

"Hollywood'ta yeniler. Dışlanıyorlar. Kimse çözemiyor onları. Avrupa'da ikinci sınıf filmler yapıyorlarmış, buraya gelir gelmez düzinelerce film çektiler. Herkes nefret ediyor onlardan. Ama sıkı pazarlık etseler de iş yapmaya hevesliler."

"*Jim Beam*'le ilgilenmişler en azından."

"Evet, hem de kimse ilgilenmezken. Kuzey Hollywood'ta koca bir binaları var. Geçen gün uğradım. Harry Friedman masasında oturuyordu. 'Bledsoe ile Bowers'ı aldınız mı?' diye sordu. 'Evet,' dedim. 'Tamam,' dedi. 'Filmi çekeceğiz öyleyse.' 'Senaryoyu okumayacak mısınız?' diye sordum. 'Hayır,' dedi."

"İlginç adam."

"Hollywood ondan nefret ediyor..."

"Yazık."

"Adamı bir görsen! Kilolu bir tip. Aklıma gelmişken söyleyeyim, perşembe akşamı bir yerde doğumgünü kutlayacak, siz de gelin. Ortağı Nate Fischman da orda olacak."

"Geliriz. Adresi ver..."

On dakika sonra tekrar telefon çaldı.

"Hank, ben Tim Ruddy. Jim Beam'in yapımcılarından."

"Firepower adına mı çalışıyorsun?"

"Hayır, Jon adına. Biz onun yardımcılarıyız. Ben ve Lance Edwards."

"Yaa..."

"Neyse, Victor Norman'ı tanır mısın?"

"Kitaplarını okudum."

"O da seninkileri okumuş. Firepower için bir film yazıyor ve yönetiyor. Partiye o da gelecek. Chateau Marmont'a uğrayıp onunla tanışmak ister misin diye soruyor. Ordan da partiye gidersiniz beraber."

"Oda numarası ne...?"

O perşembe Chataeau Marmont'a gittik. Parkçı arabamızı aldı. Girişe doğru ilerledik. Kel sayılabilecek, mütebessim bir adam bekliyordu bizi. Tim Ruddy. Tanıştık. Peşinden yürüdük.

Kapıyı Victor Norman açtı. Gözlerini sevdim. Sakin ve bilgeydiler.

Tanışma faslı. Sarah çok iyi görünüyordu. Norman ona doğru kaykıldı.

Elini sıktım. "Barsineği şampiyonla karşılaşır," dedim.

Hoşuna gitti.

Victor Norman Amerika'nın belki de en tanınmış romancısıydı. Sürekli televizyona çıkardı. Çabuk ve becerikli bir dili vardı. En sevdiğim yanı feministlerden korkmamasıydı. Erkekliğin ve taşaklılığın Amerika'daki son savunucularındandı. Cesaret isterdi bu. Yazdıklarını her zaman beğenmezdim, ama olsun, kendi yazdıklarını da her zaman beğenmem.

"Burdaki en büyük daireyi indirimli verdiler bana, reklam olsun diye. Nasılsa hesabı Firepower ödeyecek."

Hep birlikte balkona çıktık. Müthiş bir şehrin müthiş bir görünümü.

Serindi dışarı.

"Buralarda içecek bir şey bulunmaz mı?" diye sordum.

Victor'ı takip edip geniş yan odalardan birine geçtik. O odada insan kendini emniyette hissediyordu. Bir güven kalesi. Güzel, çok güzel.

Victor elinde bir şişe şarapla geri döndü.

"Bir şişe şarap buldum ama açacak yok..."

"Hayallah," diye iç geçirdim. Amatör bir içici işte.

Victor Norman telefonu kaldırdı: "Bir tırbüşona ihtiyacım var... ve biraz daha şaraba... birkaç şişe..."

Bize baktı.

Tırbüşonun gelmesi uzun sürdü.

"Firepower için iki film yapıyorum. Birini yazıp yönetiyorum, diğerrinde oynuyorum. Jon-Luc Modard yönetiyor. Umarım anlayabilirim onunla."

"İyi şanslar," dedim.

Birtakım önemsiz şeylerden söz edildi. Sonra Victor bize Charlie Chaplin'le tanışmasını anlattı. Güzel bir hikayeydi: çilgın ve komik.

Tırbüşon geldi. Oturduk. Sarah'yla Ruddy lafa daldılar. Sarah Ruddy'nin kendini dışlanmış hissettiğini sezmişti, onu neşelendirmeye çalışıyordu. İyi becerir öyle şeyleri. Ben pek beceremem.

Victor bana baktı: "Bu aralar bir şey yapıyor musun?"

"Şiirle oyalanıyorum."

Victor biraz buruklaştı.

"Yeni bir roman yazmam için bir milyon dolar verdiler. Bir yıl oluyor. Ama henüz tek sayfa yazmadım ve paralarım suyunu çekti."

"Tanrım!"

"Tanrı'nın yararı yok."

"Nafakalarından sözetmişlerdi. Eski karıların..."

"Evet."

Bardağımı uzattım. Boşalmıştı. Doldurdu.

"Bana da senin içkinden sözetmişlerdi..." dedi.

"Evet."

"Nedir bu tıttırdüğün?"

"Beedi. Hindistan'dan. Cüzzamlılar sarıyor..."

"Hadi ya!"

Şarap içildi. Vakit ilerledi.

"Partiye yollansak iyi olacak sanırım," dedi Victor Norman.

"Benim arabayı alabiliriz," dedim Victor'a.

"Olur."

Aşağı indik. Tim Ruddy kendi arabasını almak istedi.

Kahya BMW'yi kapının önüne getirdi. Bahşişini verdim. Victor ile Sarah bindiler. Harry Friedman'ın partisine doğru yola çıktık.

"Benim de siyah bir BMW'm var," dedi Victor.

"Sert erkekler siyah BMW kullanırlar," dedim.

21

Partiye geç kalmıştık ama daha bir sürü davetli vardı gelmeyen. Victor Norman'ı bizden birkaç masa ileriye oturtular. Sarah'yla ikimiz yerimize yerleştikten sonra garson şarabımızı getirdi. Beyaz şarap. Olsun. Para öklemiyorduk.

Bardağımı hemen boşalttım ve başımla garsona işaret ettim tazelesin diye.

Victor beni izliyordu.

Davetliler yavaş yavaş sökün etmekteydi. Teni hep bronz olan ünlü aktörü gördüm. Hollywood'ta verilen bütün partilere gittiğini duymuştum.

Sarah bir dirsek attı. Jim Serry gelmişti, 60'ların uyuşturucu gurusu. O da hemen hemen her partiye gidermiş. Yorgun, üzgün, kurumuş bir görünümü vardı. Yüreğim sızladı. Masa masa dolaşıyordu. Bizim masaya da uğradı. Sarah hoşnut bir kahkaha attı. 60'ların çocuğuydu ne de olsa. Jim Serry' nin elini sıktım.

"Selam yavrum," dedim.

Parti iyice kalabalıklaşmıştı. Gelenlerin çoğunu tanımıyordum. Şarabımı tazelesin diye ikide birde garsonu çağırıyordum. Sonunda dolu bir şişe koydu masaya.

"Bitince yenisini getiririm," dedi.

"Sağol dostum," dedim.

Sarah, Harry Friedman için küçük bir hediye hazırlamıştı. Kucağında duruyordu.

Jon gelip masamıza oturdu.

"Sizi gördüğüme sevindim," dedi. "Dolmaya başladı burası. Baksanıza, ortalık gangster ve katilden geçilmiyor."

Pek keyiflenmişti. Hayalgücü genişti. Hayatını kolaylaştırıyordu bu.

Sonra çok önemli biri gibi görünen bir adam girdi içeri. Alkışlayanlar oldu.

Elimde doğum günü hediyesi, fırladım.

"Bay Friedman, mutlu..."

Jon arkamdan koşup yakaladı. Geri döndük.

"Hayır!, Hayır!..Friedman değil o! Fischman!"

Yerime oturdum.

Victor Norman'ın gözlerini benden ayırmadığını farketmiştim. Bira-
razdan vazgeçer diye düşündüm. Tekrar baktığımda gözü hâlâ üstümdeydi.
Sanki şaşkınlıktan donakalmıştı.

"Tamam Victor," dedim yüksek sesle, "korkudan altıma sığıyorum.
Bu yüzden bir dünya savaşı başlatmayacaksınız herhalde."

Başka tarafa baktı.

Kalkıp erkekler tuvaletini aradım.

Dönüşte kayboldum ve kendimi mutfakta buldum. Komilerden biri
sigara içiyordu. Cüzdanımdan bir onluk çekip gömleğinin cebine soktum.

"Alamam efendim."

"Neden?"

"Alamam işte."

"Herkes bahşişlerden istifade ediyor. Komiler niye etmesin? Ben hep
komi olmak istemişimdir."

Yürüdüm. Salonu ve masamızı buldum.

Yerime oturur oturmaz Sarah kulağıma eğilip fısıldadı: "Sen yokken
Victor Norman geldi. Yazarlığıyla ilgili bir şey söylememen çok hoşuna
gitmiş."

"Çok terbiyeli davranıyorum değil mi Sarah?"

"Evet."

"Uslu çocuklar gibi değil mi?"

"Evet."

Victor Norman'a diktim gözümü. Bana baktı. Başımı hafifçe öne
eğip göz kırdım. O anda Harry Friedman içeri girdi. Ayağa kalkıp alkış-
layanlar oldu, sıkılmış görünenler de.

Friedman masasına oturdu ve yemek servisi başladı. Spagetti. Harry
Friedman tabağına yumulmuştu bile. İştahlı birine benziyordu. Oldukça
iriydi. Eski bir takım elbise giymişti, ayakkabıları da bakımsızdı. Koca-
man bir kafa, şişman yanaklar. Spagettiye o yanakların içine dolduruyordu.
Gözleri iri ve yuvarlaktı. Hüzün ve şüphe dolu gözler. Böyle bir dün-
yada yaşamak kolay değildi. Buruşuk beyaz gömleğinin alt düğmelerin-
den biri kopmuş, göbeği dışarı fırlamıştı. Zincirlerini koparıp aniden bü-
yüyüvermiş bir bebek gibiydi. İnsanı cezbeden bir yanı vardı ama bu cazi-
beye kapılmak tehlikeli olabilirdi: size karşı kullanılabilirdi. Kravatsızdı.
Nice yıllara Harry Friedman!

Polis kıyafeti giymiş genç bir kadın Friedman'ın masasına yaklaştı.

"SİZİ TUTUKLUYORUM!" diye bağırdı.

Harry Friedman yemeğine ara verip gülümsedi. Dudakları yağlıydı.

Kadın ceketini ve gömleğini çıkardı. İnanılmaz irilikte göğüsleri vardı. Harry Friedman'ın burnunun önünde salladı göğüslerini.

"SİZİ TUTUKLUYORUM!" diye bağırdı tekrar.

Herkes alkışladı, neden bilmiyorum.

Friedman kadına eğilmesi için işaret etti. Kadın eğildi, Friedman kulağına birşeyler fısıldadı. Kimse bilmiyordu ne söylediğini.

Sana gidelim, bakalım ne olacak.

Copunu unutmuşsun, ben çaresine bakarım mı?

Beni gör, sana bir rol ayarlarım.

Kadın polis gömleğini ve ceketini giyip gitti.

Misafirler Friedman'ın masasına gidiyor ve bir iki şey söyleyip uzaklaşıyorlardı. Harry onlara tanıymıyormuş gibi bakıyordu. Bir süre sonra yemeğini bitirip şaraba başladı. Sıkı içiyordu. Hoşuma gitti.

Epey götürdü. Sonra masa masa dolaşmaya başladı. Ayaküstü sohbet ediyordu.

"Aman Allahım," dedim Sarah'ya, "şuraya bak!"

"Ne var?"

"Adamın ağzının kenarından makarna sarkıyor ve kimse bunu ona haber vermiyor. Yapışmış oraya!"

"Gördüm!"

Harry Friedman masaların arasında eğilerek, konuşarak ilerliyordu. Kimse uyarmadı onu..

Artık birkaç masa ötemizdeydi. Yerimden fırlayıp yanına gittim.

"Bay Friedman," dedim.

O canavar bebek ifadesiyle yüzüme baktı.

"Evet?"

"Kıpırdamayın."

Makarnanın ucunu yakalayıp çektim, çıktı.

"Ne zamandır oradan sarkıyordu. Tahammül edemedim."

"Teşekkür ederim."

Masaya döndüm.

"Vay vay vay," dedi Jon. "Nasıl buldun onu?"

"Bence çok şirin," dedim.

"Söylemiştim sana. Lido Mamin'den sonra onun gibi birini tanımadım."

"Kimse cüret edemezken senin gidip makarnayı alman düşünceli bir davranıştı," dedi Sarah.

"Teşekkürler. Aslında düşünceli biriyim ben," dedim.

"Öyle mi? Son zamanlarda düşünceli olarak tanımlanabilecek başka bir davranışın oldu mu?" diye sordu Sarah.

Şişe boşalmıştı. Garsonun bakışını yakaladım. Kaşlarını çatarak bir şişe daha getirdi.

Ve düşünceli denebilecek hiçbir davranışım gelmedi aklıma son zamanlarda.

Çekim hazırlıkları başlamıştı.

İşler yolunda gidiyordu.

Derken bir gün telefon çaldı.

"Başımız belada..."

"Ne oldu?"

"Friedman ile Fischman..."

"Evet?"

"Yardımcılarımı istemiyorlar. Tim Ruddy ile Lane Edwards'ı..."

"Ruddy'yle tanışmıştım, Edwards'ı bilmiyorum... Ne yapmak lazım?"

"Bu çocuklar uzun zamandır film üstünde çalışıyorlar. Para ve zaman harcadılar. Friedman ile Fischman ikisini de atmak istiyor. Her yönden baskı altındayım. Herkes fiyatını düşürmüş. Ayrıca Firepower'ın maliyecilerle başı dertte. Bütün belgeleri inceleniyor. Borsada 40'a kadar çıkmışlardı, 4'e düşmüşler."

"Kötü."

"'Yardımcılarından kurtul, onlara ihtiyacımız yok,' diyorlar. 'Benim var,' diyorum. 'Neden olsun ki? Biz onlar kadar iyi değil miyiz?' diyorlar. 'Ama sözleşmede isimleri geçiyor, imza attınız,' diyorum. 'Sözleşme nedir sence?' diye soruyorlar ve yanıtı kendileri veriyorlar: 'Gerektiğinde *görüşülüp değiştirilen bir şey!*'"

"Tanırım..."

"Bu herifler insanın posasını çıkarır... Filmi 34 gün yerine 32 günde çekmeyi kabullendim zaten. Bütçe kırpıla kırpıla kuşa döndü... Sesçimi beğenmiyorlar... Kameramanımı beğenmiyorlar... Daha ucuza çalışacak insanlar istiyorlar... 'Yardımcılarından kurtul, onlara ihtiyacımız yok,' diyorlar..."

"Ne yapabiliriz?"

"Tim ile Lance'i yüzüstü bırakamam... Bir planımız var. Yarın Tim'le ikimiz bir avukatla öğle yemeği yiyeceğiz. Adam Hollywood'ta çok tanınan biri. Gerçek, mutlak bir güç. Ve Tim vaktiyle ona bir iyilikte bulunmuş. Yemekten sonra Friedman ile Fischman'a uğrayacağız. Üçümüz. Sen de gelir misin?"

"Tabii... Yer ve zaman söyle."

Musso'nun Yerinde buluştuk. Köşedeki büyük masa bizimdi. İÇki içip yemek yedik. Birkaç kişi büyük avukatla konuşmak için masamıza uğradı. Jon haklıydı: herkeste korku uyandırıyor. Son derece kibar bir adamdı. Çok pahalı bir takım elbise giymişti.

Avukat, Lance ve Jon, Friedman ile Fischman'a karşı strateji saptıyorlardı. Pek dikkatli dinlemiyordum. Avukat toparladı : sen şöyle de, ben böyle diyeceğim, şunu kesinlikle söyleme, bana bırak.

Avukatlar, doktorlar, tesisatçılar : parayı onlar götürüyordu. Ya yazarlar? Yazarların aklıktan nefesi kokuyordu. Yazarlar intihar ediyordu. Yazarlar deliriyordu.

Yemek sona erdi ve herkes kendi arabasına binip Friedman ile Fischman'ın bulunduğu yeşil büyük binaya doğru yola çıktı. Binanın girişinde birbirimizi bekleyecektik.

Sekreter Harry Friedman'in ofisine kadar bize eşlik etti. Friedman biz içeri girer girmez ayağa fırlayıp konuşmaya başladı:

"Üzgünüm ama bu şirketin parası yok! Hiçbir şey yapamam! Yardımcıların gitmesi gerekiyor! Onlara ödeme yapamayız! Paramız yok!"

Birer iskemle çekip oturduk.

"Bay Friedman," dedi Jon, "bu adamlara ihtiyacım var. Bu adamlar gerekli."

Friedman hâlâ ayaktaydı. Yumruklarını masaya dayadı.

"KİMSE GEREKLİ DEĞİLDİR! HELE O ADAMLAR! NEDEN İHTİYACIMIZ OLSUN ONLARA? SÖYLE, NEDEN?"

"Yapımcı onlar, Bay Friedman..."

"YAPIMCI BENİM! BEN ONLARI CEBİMDEN ÇIKARIRIM! VE KİMSEYE İHTİYACIM YOK BENİM! KAN EMİCİ ONLAR! KAN EMİCİ!"

Friedman'ın arkasındaki kapı açıldı ve içeri Fischman girdi. Fischman Friedman kadar şişman değildi. Masanın etrafında küçük bir daire çizdi. Çevikti. Dairesel yürüyüşünü sürdürürken bağırdı:

"KAN EMİCİLER! KAN EMİCİLER! KAN EMİCİLER!"

Sonra girdiği gibi çıkıp ofisine döndü.

Friedman nihayet oturdu. Büyük avukatın kim olduğunu bildiği anlaşıyordu.

Arkasına yaslandı ve alçak sesle, "Kimseye ihtiyacımız yok," dedi.

Büyük avukat öksürdü ve konuşmaya başladı: "Özür dilerim ama... mevcut sözleşme..."

Friedman yerinden sıçrayıp, "SEN ÇENENİ KAPA, UYANIK GÖT!" diye bağırdı.

"Sizinle temasta olacağım," dedi büyük avukat.

"TABİİ! TEMASTA OL! UYANIK GÖT! BANA VİZ GELİR!"

Ayağa kalkıp kapının önünde kümelenedik. Fısıldaşmalar oldu. Tim ile avukat çıktılar. Jon Friedman'la biraz daha konuşmak istediğini söyledi. Ben de kaldım.

Yerlerimize oturduk.

"O adamlara para veremem," dedi Friedman.

Jon öne doğru eğilip, "Ama Harry, insanların para almadan çalışmalarını bekleyemezsin!" dedi.

"PARA ALMADAN çalışan insanlara BAYILIRIM! BAYILIRIM!"

"Ama... *doğru olmaz* bu... Adamlar aylardır çalışıyor... Onlara *birşeyler* vermek zorundasınız!"

"Peki, on beş bin veriyorum..."

"Aylar süren bir çalışma için sadece otuz bin dolar mı?"

"Hayır, on beş bin dolar *ikisi* içindi..."

"İmkansız bu!"

"Hiçbir şey imkansız değildir..." Bana baktı. "Kim bu adam?"

"Senaryoyu yazdı."

"Yaşlı biri. Fazla yaşamaz. On bin veririm..."

"Hayır, ona ödemeyi ben yapıyorum..."

"Öyleyse ben sana veririm sen de ona verirsin."

"Harry, kes artık..."

Friedman ayağa kalkıp duvara dayalı kanapeye attı kendini. Gözlerini tavana dikti. Bir süre öylece yattı. Sonra hıçkırmaya başladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Paramız yok! Paramız yok! Ne yapacağımı bilemiyorum! Yardım edin! Yardım edin!"

İki dakika kadar konuşmadı. Jon bir sigara yakıp bekledi.

Sonra Friedman, "Bu bir sanat filmi olacak değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle," dedi Jon.

Harry Friedman yerinden fırlayıp Jon'a doğru atıldı.

"SANAT FİLMİ! SANAT FİLMİ! ÖYLEYSE SEN PARA ALMAYACAKSIN!"

Jon aya kalktı. "Bay Friedman, bizim gitmemiz gerek..."

Kapıya doğru ilerledik.

"Jon," dedi Friedman, "*Kan emicilerin* gitmesi gerek."

Fischman'ın yan odadan "*Kan emiciler*," dediğini duyduk.

Dışarı çıktık.

Sarah'yla gettuyu tekrar ziyaret etmeye karar verdik. Eski Volks hâlâ duruyordu, bu sefer onu aldık.

Gettoda gene aynı görüntüyle karşılaştık. Tek fark, yolun ortasına bırakılmış olan eski şilteydi, etrafında bir yarım daire çizmek zorunda kaldık.

Bombalanmış bir kasabadaydık sanki. Ortalıkta kimseler yoktu. Alarm verilmiş ve herkes biryerlere gizlenmiş gibi. Yine de yüzlerce göz tarafından izlendiğimizi hissediyordum. Veya bana öyle geliyordu.

Park ettim, inip zili çaldık. Kapının üstünde 5 mermi deliği vardı. Yeni bir şey.

Tekrar bastım zile.

"Evet?" diye sordu Jon.

"Hank ve Sarah. Telefon etmiştik. Geldik."

"Haa..."

Kapı açıldı. "İçeri girin lütfen..."

François Racine masaya oturmuştu, önünde bir şişe şarap duruyordu.

"Hayat boş," dedi.

Jon kapıyı zincirlerken Sarah parmaklarını mermi deliklerinin üstünde gezdirdi.

"Tahta kurtları ziyaretinize gelmiş..." dedim.

Jon gülümsedi. "Ya, evet... Otursanıza..."

Bardakları getirdi. Oturduk.

"Geçen gün arabamın kaputunun üstünde bir kıza tecavüz ettiler. 5 veya 6 kişiydiler. Müdahale ettik. Öfkelendiler. Birkaç gün sonra geç vakit otururken... dan dan dan dan. Mermiler kapıyı delip içeri girdi. O kadar."

"Hayattayız", dedi François, "oturuyor ve şarap içiyoruz."

"Gözdağı veriyorlar," dedi Jon, "taşınmamızı istiyorlar. Taşınmayı reddediyorum."

"Bir gün gelecek asla taşınamayacağız," dedi François.

"Polisin bile bu kadar çok silahı yoktur," dedi Jon, "üstelik polisten daha sık onları kullanıyorlar."

"Çıkmalısınız burdan," dedi Sarah.

"Dalga mı geçiyorsun? 3 aylık peşinat ödedim. Parayı geri alamayız."

"Hayatımızı kaybetsek daha mı iyi yani?" dedi François, şarabından iyi bir fırt çekerek.

"Geceleri uyuyabiliyor musunuz?" diye sordum.

"Uyuyabilmek için içiyoruz, yine de huzurlu olamıyoruz. Pencerede-ki parmaklıklar bir şey ifade etmiyor. Komşumuzda da var ama geçen akşam tek başına yemeğini yerken arkasında eli silahlı bir adam belirmiş. Çatıdan girmiş, geçit gibi bir şey varmış çatıda. Evlerin altında dolanıyolar, çatılarda geziniyorlar. Konuşmalarımızı dinliyorlar. Şu anda bile dinliyorlardır."

Aşağıdan 4 kez sert bir şekilde döşemeye vuruldu.

François yerinden sıçradı ve tepinerek karşılık verdi:

"SESSİZ OLUN! SESSİZ OLUN! NE BİÇİM HERİFLERSİNİZ SİZ? ŞEY-TANLAR!"

Ses gelmedi. Orda olduklarını bilmemizi istemişlerdi sadece. Yakınlık kurmak gibi bir istekleri yoktu.

François yerine oturdu.

"Korkunç bütün bunlar!" dedi Sarah.

"Farkındayım," dedi Jon, "televizyonumuzu çaldılar ama zaten televizyona gerek duymuyoruz burda."

"Burası sırf zencilerin gettosu değil galiba. Geçen sefer geldiğimizde bir grup Meksikalı gördüm."

"Ya, evet," dedi Jon, "en korkunç Meksika çetelerinden biri bizde. V-66. Katılabilmek için en az bir kişi öldürmüş olmak gerekiyor."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Film nasıl gidiyor?" diye sordum, sessizliği bozmak için daha çok.

"Çekim hazırlıkları sürüyor. Hep ordayım, saatlerce çalışıyoruz. Yakında çekime başlayacağız. Her geçen gün, yani Firepower yatırım yapıp filme bağlandıkça, proje gerçekleşmeye doğru gidiyor. Ama sürekli yeni problemler çıkıyor..."

"Ne gibi?" diye sordu Sarah.

"Kamera kiralamak için bir yere gittik mesela..."

"Kamerayı kir alıyor musunuz?"

"Evet. Ve bize hiçbir şey kiralamayacaklarını söylediler."

"Neden?" diye sordum, Volks'a göz atmak üzere pencereye doğru ilerlerken.

"Firepower son kiraladığı kameranın kira bedelini ödemiş. Onlar da eskisi ve yenisi için bir banka çeki talep ediyorlar."

"Alabildiler mi?"

"Evet."

François ayağa kalktı.

"Tavukları saymaya gidiyorum," dedi.

"François böyle yaşamaktan ürkmüyor mu?" diye sordu Sarah.

"Hayır," dedi Jon, "deli o. Geçen gün burda otururken başını kaldırmış ve karşısında iki adam duruyormuş. Birinin bıçağı varmış. 'Paranı ver!' demişler. 'Hayır,' demiş François, 'siz paranızı bana verin.' Gene içkiliymiş tabii, sopasıyla saldırıya geçmiş. Adamlar zor atmışlar kendilerini dışarı. François da bağıra çağıra peşlerinden gitmiş. 'EVİMDEN UZAK DURUN! BAŞKASININ EVİNE GİDİN! BENİ DE TAVUKLARIMI DA RAHAT BIRAKIN!' Sokağın sonuna kadar kovalamış onları."

"Onu öldürebilirlerdi de," dedi Sarah.

"François bunu idrak edemeyecek kadar kaçık..."

"Şansı varmış."

"Evet. Fransız olması iyi tabii. Ondan bir Amerikalıdan nefret ettikleri gibi nefret edememeleri kafalarını karıştırıyor. Deli olduğunu da sezmişlerdir herhalde. Hem bu adamların tamamı katil değil. Kimisi sadece yolunu bulmaya çalışıyor."

"Hepsi insan sonuçta, öyle değil mi?" dedi Sarah.

"Hem de nasıl" diye karşılık verdi Jon.

François döndü.

"Tavuklarımı saydım. Hepsi tamam. Konuştum onlarla ... Tavuklarımla..."

Oturdu. Jon biraz daha içki koydu ona.

"Bir şato istiyorum," dedi François, "6 çocuğum ve şişman bir karım olsun."

"Niçin?" diye sordum.

"Kumarda kaybettiğim zaman birileri benimle konuşsun diye. Kumarda kaybettiğim zaman kimse benimle konuşmuyor."

Kumarda kaybettiği zaman şişman karısıyla 6 çocuğunun da onunla konuşmayabileceklerini söylemek istedim ona. Ama söylemedim. Yeterince acı çekiyordu.

Onun yerine, "At yarışlarına gidelim seninle bir gün," dedim.

"NE ZAMAN?" diye sordu.

"Yakında."

"Yeni bir sistemim var."

"Kimin yok ki?"

O sırada telefon çaldı. Jon üçüncü zilden sonra açtı.

"Alo?"

"Evet... Evet, ben Jon..."

"Ne? Olamaz!"

Bize baktı, ahize hâlâ elindeydi.

"Kapattı..."

"Kimdi?"

"Harry Friedman..."

"Ve?"

"Filmi iptal etmişler."

Aradan birkaç gün geçti. Yarışlara gitmek ve şiirle oynamak dışında pek bir şey yapmıyordum. Üç alanda çalışırım: şiir, öykü ve roman. Senaryoyla dört olmuştu. Olmuş muydu? Film yapılmadan senarist sayılır mıydım? Jim Beam dans etmiyordu.

Sonra Jon telefon etti. "Atlar nasıl?"

"İyi. Sen nasılsın peki?"

"İyiyim... Olup bitenleri sana bir özetleyeyim dedim..."

"Evet?"

"Filmin iptal edilmesinden sonra François'yla birkaç gün sarhoş doluştuk..."

"Temizlik ha?"

"Evet, Sonra Firepower'a gidip Harry Friedman'a filmi niye iptal ettiğini sorma girişiminde bulundum. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum."

"Ben de..."

"Gittim ve emniyet görevlisi beni içeri almadı. Friedman talimat vermiş."

"Orospu çocuğu."

"Evet, öyledir bazen. Neyse, ben de öteki girişe gittim. Binanın iki girişi var..."

"Biliyorum."

"Orda bir avukat tanıyorum. Görevliye onu görmek istediğimi söyledim, beni içeri aldı. Ama avukatı görmeye gitmedim, Friedman'ın ofisine çıkıp içeri daldım."

"Güzel."

"Friedman başını kaldırdı, beni gördü ve 'Merhaba Jon, nasılsın?' dedi. Filmni neden iptal ettiğini sormamaya karar verdim. Bu onun bileceği işti. 'Şimdi film için başka birini bulacağız,' dedim. 'Var mı başka biri?' diye sordu. Olmadığını söyledim. 'Birini bulacağız ve şimdiye kadar yaptığınız bütün harcamaları size ödemesini sağlayacağız,' dedim. 'İyi,' dedi. 'Ama,' dedim, 'filmin yapımını engellemeyeceğine ve başka paralar talep etmeyeceğine dair söz vermelisin.' 'Tamam,' dedi, 'başka birini bulmaya bak. Şartları kabul ediyorum. Sana iyi şanslar.'"

"Hepsi bu mu?"

"Evet. El sıkıştık. Çıktım. Harcamalarını geri alabileceğini duyunca mestoldu."

"Şimdi yeni birini bulacağız ha?"

"Bulduk..."

"Ne?"

"Firepower'la çalışırken bir yandan da başka finansör çıkar mı diye araştırıyorduk. Firepower'a güvenimiz yoktu. Filmin iptal edildiğini duyan bir finansör üstümüze atladı."

"Yaa! Kim?"

"Edleman. Doğuda büyük bir emlakçı. Batıdaki temsilcisi ise Sorenson. Araştırdık. Paraları var, gerçek para. 'Evet, paramız var, filmi yapmak istiyoruz, yapacağız,' diyorlar."

"Bu heriflerin güvenilir olduklarından emin misin?"

"Paraları var. Şirket sağlam. Firepower'dan daha sağlam. Senaryoyu da, oyuncularını da sevdiler. Anlaşmaya hazırlar. Perşembe günü imzalar atılacak."

"Harika bu. Senin adına çok sevindim Jon. Kendi adıma da."

"Film nasıl olsa çekilecekti. Kararlıydım. Ama artık istediğimiz gibi çekebiliriz."

"Seninle gurur duyuyorum Jon."

"Gelişmeleri bildiririm sonra. Hoşçakal."

"Tamam Jon. Hoşçakal..."

Bir sonraki telefon 2-3 gün sonra geldi.

"Orospu çocuğu!" dedi Jon.

"Ne Oldu?"

"Firepower sözünde durmuyor! Edleman ve Sorenson'la bağlantımızı öğrenmişler. 500,000 - 750,000 DOLAR ARASINDA EK BİR MEBLAĞ İSTİYORLAR!"

"NE?"

"Friedman sözünden döndü. Telefon edip konuştum. Ayrıca para istemeyeceğine söz vermiştin dedim."

"Ne cevap verdi?"

"Tek kelime etmedi. Telefonu kapattı. Bir daha da konuşmadım onunla. Telefonlarıma cevap vermiyor. Ben de AÇLIK GREVİNE başlıyorum!"

"Ne?"

"AÇLIK GREVİ! Su şişem ve küçük iskemlem hazır. Firepower binasının önüne oturup açlık grevi yapacağım."

"Hemen mi?"

"Evet, birkaç dakika sonra ordayım!"

"Ciddi olamazsın..."

"Tabii ki ciddiylim!"

Gittiğimde Jon Pinchot binanın önünde iskemlesine oturmuştu bile. Su şişesi deyanındaydı. Şöyle bir yazı duruyordu önünde :

AÇLIK GREVİ!
FIREPOWER YALANCIDIR!

Arabayı park ettim. 4-5 kişi durmuş onu izliyordu. Yanına gidip çömeldim.

"Bak Jon, unutalım bu filmi. Sana paranı iade edeyim. Şu saçmalığa bir son verip biryerlerde kafa çekelim,"

Jon elini ceketinin cebine atıp bir kağıt çıkardı.

"Bu kağıdın aslını Harry Friedman'a yolladım. Eline geçti." Sonra ikinci bir kağıt çıkardı. "Bu da filmde vazgeçtiğine dair belge."

İlk kağıdı okumaya başladım:

Sevgili Harry,

Telefonda sözünü ettiğim iki seçeneği aktarıyorum. Gördüğün gibi ben ikisini de kabul edebilirim. Bana para getirmeyecek bir çözüm önermemin nedeni, filmi kurtarmak istememin ötesinde, seni tahmin edebileceğinden *çok daha fazla sevmem*.

Şimdi kararını ver. Lütfen acele et, çünkü Edleman filmi ve sözleşme şartlarını üstlenmeye hazır. Eğer bu kağıdı (Çözüm 1) senin tarafından imzalanmış olarak perşembe akşamına kadar almazsak çekim 19'unda başlayamayacak. O tarihten önce 10 önemli kişinin işe alınması gerekiyor. Bu da, filmi Edleman'ın devralması için bize sadece salı ve çarşamba günleri kalıyor demek. Hemen harekete geçmezsen başrol oyuncumuz Jack Bledsoe'yu kaybediyoruz ve siz bir milyon dolar zarar ediyorsunuz. Yani herkes için intihar, en azından parasal olarak. Şimdi bir adım daha atıyorum. Şöyle : bana verdiğin sözü tutmaz ve haklarından yarın sabaha kadar vazgeçmezsen Çözüm 2'yi uygulayacağım, yani bedenimden parçalar kesip sana her gün zarf içinde yollayacağım. Ciddiyim. *Bu bir ölüm kalım meselesidir.*

Sevgiler,

Jon.

İkinci kağıda "Çözüm 1" başlığı konmuştu:

JON PINCHOT'YA YÖNETMENLİK HAKKININ İADE
EDİLMESİ İÇİN SÖZLEŞME DEĞİŞİKLİĞİ.

Bir avukat tarafından yazılmış olduğu için bu değişikliğin içeriğini anlamak imkansızdı. Galiba Friedman'ın filmi Edleman'a devretmesini ve Jon'a ödediği parayı alıkoymasını öngörüyordu.

Kağıtları Jon'a iade ettim.

"Nedir bu Çözüm 2?"

"Bedenimden parçaların kesilmesi."

"Sen buna çözüm mü diyorsun?"

"Öyle de denebilir."

"Blöf yapıyorsun herhalde."

"Hayır. Kararlıyım."

"Delirmişsin sen."

"Hayır, Gel benimle. Hazırlanmam gerek."

"Hazırlanman gerek?"

"Evet."

Jon'un arabasına bindik. "İlk adımda gerekli olacak şey hazır. Ağrı kesici. Batan bir tırnağım için doktora gitmişim vaktiyle. Adam operasyondan sonra bir ağrı kesici vermişti. Çok etkiliydi..."

"Nereye gidiyoruz?"

"Birazdan görürsün. Neyse, tırnağımı tekrar muayene ettirmeye gittiğimde 'Ağrı kesici çok etkiliydi, on saat hiç bir şey hissetmedim,' dedim doktora. O da ilacın özelliklerinden sözetti. 'Bir bakabilir miyim?' dedim. Ecza dolabını açıp gösterdi. 'Çok ilginç,' dedim. Biraz daha konuştuk, sonra ben ayrıldım. Ama gelirken yanımda getirdiğim küçük seyahat çantasını ecza dolabının yanında bırakmışım. Geri dönüp sekretere 'Çantamı unutmuşum,' dedim. 'Buyurun alın,' dedi. İçerde kimse yoktu. Dolabı açıp şişeyi cebime attım."

"Nasıl yaptın bunu?" dedim.

"Yapmalıydım," dedi.

Bir nalbura girdik.

"Evet?" diye sordu satıcı.

"Bir testereye ihtiyacım var," dedi Jon, "elektrikli bir testereye..."

Satıcı raftan turuncu bir alet indirdi.

"Bu Black and Decker, en iyilerinden."

"Dişli kısmı nasıl takılıyor?" diye sordu Jon.

"Çok kolay," dedi satıcı. Gösterdi.

Jon dikkatle bakıyordu. Testerenin dişleri çok iriydi.

"Hım," dedi Jon, "bu benim istediğim testereleden değil."

"Ne tip bir şey arıyorsunuz?" diye sordu adam.

Jon biraz düşündü, sonra "Küçük tahta parçaları kesecek bir şey arıyorum, sert tahta."

"Ha," dedi satıcı, "bu nasıl?"

Başka bir testere çıkarmıştı, dişleri küçük ve sert bir testere.

"Evet," dedi Jon, "bu işimi görür."

"Nakit mi ödeyeceksiniz, kartla mı?" diye sordu adam.

Arabaya bindik. Grev yerine dönüyorduk. Jon'a sordum tekrar: "Blöf yapıyorsun değil mi Jon?"

"Sol elimin serçe parmağından başlayacağım. Ne işe yarıyor ki zaten?"

"Daktiloda a harfine basan parmak o."

"Ben de a kullanmam."

"Dinle dostum, bu işi burda bırakıp her şeyi unutamaz mıyız?"

"Hayır. İmkansız."

"Yarın sabah dokuzda orda mı olacaksın?"

"Friedman'ın Avukatının bürosunda... Testereyi prize takacağım.

Film üstündeki haklarından vazgeçmezlerse keseceğim parmağımı."

Doğru söylüyordu. İfadesinden anlamıştım: melodramatik vurguları yoktu.

"Avukatın bürosuna giderken sana eşlik edebilir miyim?"

"Evet, Ama vaktinde gel. Tamam mı?"

"Tamam."

Firepower'a geri döndük.

25

Sabah dokuza on kala ordaydım. Arabayı park edip Jon'u bekledim. Dokuza beş kala geldi. Çıkıp onun arabasına doğru yürüdüm.

"Günaydın Jon..."

"Selam Hank... Nasılsın?"

"İyiyim. Açlık grevi ne oldu?"

"Devam ediyorum. Ama parçaların kesimi daha önemli."

Testere yanındaydı, koyu yeşil bir havluya sarmıştı onu. Asansöre binip avukatın bürosuna çıktık. Neeli Zutnick. Sekreter geleceğimizden haberdardı..

Neeli Zutnick bizi bekliyordu. "İçeri girin lütfen," dedi. Masasından kalkıp elimizi sıktı, sonra dönüp yerine oturdu tekrar. "Kahve içer miydiniz beyler?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jon.

"Ben içerim," dedim.

"Bir düğmeye bastı. "Rose?... Bir kahve lütfen..." Bana baktı: "Süt ve şeker?"

"Sade."

"Sade Rose... Teşekkürler Rose... Evet beyler..."

"Friedman nerde?" diye sordu Jon.

"Bay Friedman bana talimat verdi. Şimdi..."

"Priziniz nerde?" diye sordu Jon.

"Priz mi?"

"Bunun için..." Havluyu açıp testereyi gösterdi.

"Bay Pinchot lütfen..."

"Priz nerde? Boşver, gördüm..."

Kalkıp testereyi prize taktı.

"Böyle bir niyetiniz olduğunu bilseydim elektriği kestirirdim," dedi Zutnick.

"Farketmez," dedi Jon.

"Bu alete hiç gerek yok," dedi Zutnick.

"Umarım. Ama her ihtimale karşı..."

Rose elinde kahve içeri girdi. Ve Jon aletin düğmesine bastı. Testere homurtulu bir ses çıkararak çalışmaya başladı.

Rose ürkü, kahvenin birazı üstüne döküldü. Kırmızı, hoş bir elbisesi vardı ve o iri cüssesine pek yakışmıştı.

"Hayallah! Çok korktum!"

"Üzgünüm," dedi Jon, deniyordum sadece..."

"Kahve kimin?"

"Benim," dedim, teşekkür ederim."

Fincanı elime tutuşturdu. Gerçekten ihtiyacım vardı bir kahveye.

Rose omzunun üstünden arkasına endişeli bir bakış atıp dışarı çıktı.

"Bay Friedman ile Fischman davranışınızdan ötürü hayal kırıklığına uğramış olduklarını size iletmemi..."

"Kes palavrayı Zutnick! Ya filmi devrederler ya da ilk parçayı postalarını onlara... İşte!"

Jon testereyi Zutnick'in masasına yaklaştırdı.

"Bakın Pinchot, hiç gerek yok buna..."

"GEREK VAR! VE ZAMANINIZ AZALİYOR! DEVİR SÖZLEŞMESİNİ İSTİYORUM! HEMEN ŞİMDİ!"

Zutnick bana baktı. "Kahve nasıl olmuş Bay Chinaski?"

Jon testerenin düğmesine bastı ve serçe parmağını öne uzattı. Aleti çalışır vaziyette ileri geri sallamaya başladı.

"HADİ!"

"PEKİ! PEKİ!" diye bağırdı Zutnick.

Jon testereyi durdurdu.

Zutnick masasının üst çekmecesini açıp iki kağıt çıkardı. Jon'a doğru itti. Jon alıp okumaya başladı.

"Bay Zutnick," dedim, "bir kahve daha rica etsem?"

Zutnick yüzüme öfkeli öfkeli bakıp zile bastı.

"Bir kahve daha Rose... Sade..."

"Serçe parmağının s'siyle," dedim.

"Bay Chinaski, bu hiç de komik değil."

Jon kağıtları okumaya devam ediyordu. Testere kucağındaydı. Kahvem geldi. Rose'a teşekkür ettim. Sonra Jon, "Hayır bu kısım olmamış," dedi.

"NE?" diye bağırdı Zutnick, "EKSİKSİZ BİR DEVİR SÖZLEŞMESİ O!"

"Şu 'e' maddesinin tamamı iptal edilmeli. Çok belirsiz."

"Bakabilir miyim?" diye sordu Zutnick.

"Tabii..."

Jon kağıtları, testerenin dişlerinin üstüne yerleştirip Zutnick'e uzattı. Zutnick yüzünü buruşturarak aldı ve 'e' maddesini okumaya başladı.

"Ben bir belirsizlik göremiyorum..."

"İptal et..."

"Parmaklarından birini kesmeye kararlı mısın gerçekten?"

"Evet. Seninkilerden de birkaç tane kesebilirim."

"Bu bir tehdit mi? Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Şöyle düşün: benim kaybedecek bir şeyim yok, senin var."

"Bu koşullar altında imzalanacak sözleşme geçersiz sayılır."

"Midemi bulandırıyor sun Zutnick! Şu maddeyi iptal et yoksa parmağım gider! HEMEN!"

Jon tekrar düğmeye bastı ve serçe parmağını öne uzattı, sol .

"Dur!" diye bağırdı Zutnick.

Jon durdu.

Zutnick zile bastı : "ROSE! Sana ihtiyacım var..."

Rose içeri girdi. "Beylere kahve mi?"

"Hayır Rose. Şu sözleşmenin tekrar yazılmasını istiyorum, 'e' maddesi çıkarılmış olarak."

"Peki Bay Zutnick."

Bir süre oturduk. Sonra Zutnick "Şu aleti prizden çıkarabilirsin artık," dedi.

"Henüz değil," dedi Jon, "her şey sonuca bağlansın, öyle..."

"Başka yapımcı bulduğun doğru mu?"

"Evet..."

"Kim olduğunu bana söylemende bir sakınca var mı?"

"Tabii ki hayır. Hal Edleman. Friedman biliyor zaten."

Zutnick gözlerini kırıştırdı. Edleman para demekti. Adını duymuştu.

"Senaryoyu okudum. Bana çok... çiğmiş yazılmış gibi geldi."

"Bay Chinaski'nin başka bir şeyini okumuş muydun?"

"Hayır, Ama kızım okumuştu. *Lağım Düşleri*'ni."

"Eee?"

"İğrenç bulmuştu."

Rose sözleşmeyi getirip Zutnick'e verdi. Zutnick bir göz atıp Jon'a uzattı.

Jon okudu.

"Tamam, güzel."

Masaya gidip imzaladı. Zutnick de Friedman ile Fischman adına imzaladı. Bitmişti. İki taraf için de birer kopya.

Zutnick gülümsedi. Rahatlamıştı.

"Avukatlık her geçen gün biraz daha tuhaf bir meslek haline geliyor..."

Jon testereyi prizden çıkardı. Zutnick duvardaki küçük dolaba gidip bir şişe ve 3 bardak çıkardı. Bardakları masaya koyup doldurdu.

"Anlaşmamıza baylar..."

"Anlaşmamıza..." dedi Jon.

"Anlaşmamıza..." diye katıldı yazar.

İçkilerimizi içtik. Brandy. Ve film bizim olmuştü tekrar.

Jon'la park yerine yürüdüm. Arabasına bindi, testereyi arka koltuğa fırlattı.

"Jon," dedim kaldırımdan, "sana şu malum soruyu sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Testere konusunda doğruyu söyleyebilirsin bana. Kimseye anlatmam. Parmağını kesecek miydin gerçekten?"

"Evet."

"Peki öbür parçalar? Onları da kesecek miydin?"

"Böyle bir şeye başladın mı geri dönemezsin."

"Cesur adamsın dostum..."

"Mühim değil. Şimdi karnım aç."

"Sana kahvaltı ısmarlayabilir miyim?"

"Olur... Çok iyi bir yer biliyorum... Arabana bin ve arkamdan gel..."

"Tamam."

"Hollywood'un caddelerinde Jon'u izledim. Alfred Hitchcock, Laurel ile Hardy, Clark Gable, Gloria Swanson, Miki Fare, Humphrey Bogart, hepsi ışık ve gölge yağdırıyordu üstümüze.

Olaysız geçen bir haftanın ardından telefon çaldığında halının üstünde kedilerden biriyle oynuyordum. Sarah açtı.

"Evet? Merhaba Jon! Evet, burda, pazartesi ve salı günleri atlar koşuyor. Ne? Of, Tanrım, ne pis bir durum!... Hank' i vereyim."

Kalkıp ahizeyi aldım.

"Selam Jon..."

"İş bozuldu Hank..."

"Ne?"

"Edleman bizi sırtımızdan bıçaklamaya çalışıyormuş meğer. *Jim Be-am'in Dansını* 7 milyon dolara başka birine satma girişiminde bulunmuş. Firepower'la iş yaparken bize finansör bulsun diye tuttuğum adam söyledi. Edleman filmi onlara satmak istemiş."

"Filmin hakları Edleman'a geçmedi ki daha..."

"Ama o tersini söyleyip toplu bir paket sunmuş: senaryo, oyuncular ve bütçe. Filmin yapım hakkı için 7 milyon talep etmiş. Onlarla gizlice anlaşıp bizden filmi daha düşük fiyata alacaktı..."

"Tanrım..."

"Yine düzenbazların kurbanı olacaktık. Neyse bu iş de bitti. Şimdi başka bir yapımcı bulmak zorundayız. Seni rahatsız etmek istemezdim ama meseleyi bilmen iyi olur diye düşündüm."

"Tabii. Peki şimdi durum nedir?"

"Çeşitli yerlere telefon edip projemizi sunmakla mezgulüz. Önce 'İyi, iyi, yaparız,' diyor ama senaryoyu okuyunca vazgeçiyorlar. Bütün şehir 'Hayır' diyor. 'Hayır!' Senaryoyu görür görmez 'Hayır!' İki büyük oyuncusu olan, üstelik çok ucuza çıkacak bir film var önlerinde. Kâr getirmemesi imkansız. Yine de bütün şehir 'Hayır' diyor. Duyulmuş şey değil."

"Senaryoyu sevmiyorlar," dedim.

"Sevmiyorlar."

"Ben de onları sevmiyorum. Hem de hiç sevmiyorum."

"Aramayı sürdürüyoruz. Biryerlerde henüz aramadığımız kişiler olmalı."

"Durum karanlık."

"Mutlaka yapacağız bu filmi,"

"Kararlılığına hayranım."

"Merak etme."

"Peki..."

Haliya uzanıp kediyle oynamaya devam ettim. Kedinin kovalamayı sevdiği bir ip parçası vardı.

"Film yine çıkmaza girdi," dedim Sarah'ya. "Kimse senaryoyu sevmiyor."

"Sen seviyor musun?"

"Bildiğim senaryoların çoğundan daha iyiymiş gibi geliyor bana. Yanılıyor olabilirim. Neyse, ben daha çok Jon için üzülüyorum."

Kedi ipi iskaladı ama pençesini elime geçirdi. Kan geldi. Banyoya gidip yarayı hidrojen peroksitle sildim ve aynada kendimi gördüm: senaryo yazmış yaşlı bir adam. Lanet olsun. Dışarı çıktım.

Atların koştuğu olan günlerde hiç kötü haber almıyordum çünkü kimse beni evde bulamıyordu.

Neyse ki atlar tekrar koşmaya başladı. Her gün hipodrama gidiyor ve kazanıyordum. Canım istediği zaman da eve dönüyor, yemek yiyor, Sarah'yla oturup biraz televizyon seyrediyor sonra şarabımı alıp daktilomun başına geçiyordum. Şiir yazıyordum. Şiir para etmiyordu ama içinde gezebileceğiniz geniş bir oyun bahçesi sunuyordu.

O telefon konuşmasından bir kaç hafta sonra Jon tekrar aradı.

"Gidişat kötü yine." dedi. "Hiç bu kadar kötü olmamıştı!"

"Nedir?"

"Dinle, bir yapımcı bulduk, her şeyi beğendi, senaryoyu bile, 'Tamam,' dedi, 'yapacağım bu filmi, sözleşmeyi getirin, hemen imzalayalım! İmza için bir gün saptadık ama ben daha oraya gidmeden adam telefon etti, 'Film yapamıyorum,' dedi. Anladığım kadarıyla Henry Chinaski'yi konu alan bütün eserlerin dramatik haklarını elinde bulundurduğunu iddia eden tanınmış bir yönetmen varmış. 'Yapabileceğim bir şey yok,' dedi. 'Anlaşmayı iptal ediyorum.'"

Henry Chinaski çeşitli romanlarımda baş karaktere verdiğim isimdi. Senaryoda da aynı ismi kullanmıştım.

"Nedir bu zırva?" diye sordum.

"Zırva değil. Henry Chinaski'yle ilgili hakları satmışsın."

"Doğru değil bu," dedim, "doğru olsa bile ismi değiştirmemiz mümkün."

"Hayır, sözleşmede isim ne olursa olsun karakterin hakları onundur diye belirtilmiş. Sonsuza dek!"

"Doğru olamaz bu..."

"Korkarım ki doğru. *Sevkiyat Memuru* romanını yönetmen Hector Blackford'a satarken karakterin dramatik haklarını da satmışsın."

"Filmin haklarını sattım, doğru. Sadece 2 bin dolara. Açlıktan ölmek üzereydim. O zaman bana çok büyük para gibi gelmişti. Ama Blackford film falan yapmadı."

"Farketmez. sözleşmeye göre karakter sonsuza kadar onun."

"Baksana, bütün bunları nerden öğrendin sen?"

"Bir avukat var, Fletcher Jaystone. Editörlük yapan bir kadınla yataktaymış. İş bitirmişler ve Jim Beam komodinin üstünde duruyormuş. Kadın banyoya gidince avukat senaryoya bir göz atıp yerine koymuş ve bağırmış: 'HENRY CHINASKI! BU HERİFİN HAKLARI BENİM MÜŞTERİMİN! SÖZLEŞMEYİ BEN HAZIRLAMISHTIM!' Ve haber yayılmaya başlamış: *Jim Beam'in Dansı* öldü. Blackford ile avukatına ait olduğu için kimse ona elini bile sürmez."

"Doğru değil bu. O Allahın cezası 2 bin dolar için tüm hakları satmış olamam. Aklım almıyor."

"Ama sözleşmede yazılı."

"İmzalamadan önce okumuştum. Böyle bir madde hatırlamıyorum."

"Bölüm VI."

"İnanamıyorum."

"Avukatı aradım. Sert bir tip. 'Henry Chinaski bizim,' dedi. 'Kendi cebimden 15 bin dolar yatırmıştım o işe. İyi paraydı. Hâlâ da öyle!' Sinirlenip bağırıma başladım. 'Dur,' dedi, 'benimle böyle konuşma. Sakın ha!' Bir yere varamadım. İstedığı para mı bilemiyorum. Bildiğim tek şey *Jim Beam*'in artık ölmüş olduğu. Etrafta ondan daha ölü bir şey yok. Her şey bitti."

"Seni birazdan ararım Jon."

Sözleşmeyi bulup VI. bölüme baktım. Aklımın bastığı kadarıyla karakterin haklarını sonsuza dek sattığıma dair bir cümle yoktu. Tekrar okudum ve gene öyle bir şeye rastlamadım.

Jon'u aradım.

"O bölümde karakterin haklarını sonsuza dek sattığıma dair tek cümle yok. Ne biçim bir hastalık bu? Aklını mı kaçırdı herkes?"

"Hayır, öyle bir anlam çıkıyor ama."

"Nerden çıkıyor?"

"VI. bölümden."

"Sözleşme yanında mı?"

"Evet."

"Okur musun orayı?"

"Öyle bir anlam çıkıyor."

"SİKTİR! Ben öyle bir anlam çıkaramıyorum!"

"Dava ederseniz 3, 4, 5 yıl sürer... O arada da *Jim Beam*'i gömeriz. Kimse elini sürmez!"

"BU ŞEHİRDE HERKES BU KADAR ÖDLEK Mİ? SÖZLEŞMEDE HENRY CHINASKI'NİN HAKLARINI SONSUZA DEK SATTIĞIMA DAİR EN UFAK BİR İMA YOK!"

"Henry Chinaski'nin haklarını sonsuza dek sattın," dedi Jon.
O da aklını kaçırmıştı. Kapattım telefonu.

Hector Blackford'un numarasını buldum. Eskiden olduğu gibi telefon rehberinde kayıtlıydı. Hector sinema okulundan çıktığı günden beri tanırdım. Acemilik döneminde benimle ilgili bir belgesel çekmiş ve filmin PBS'de gösterildiği gecenin sabahında 50 kişi kanala telefon edip aboneliğini iptal etmişti.

Hector'la bir kaç kez beraber kafa çekmiştik. *Sevkiyat Memurunu* sinemaya uyarlamak istiyordu, hatta bir senaryo bile getirmişti ama öyle kötüydü ki ona unut bu işi demiştim. Sonra o kendi yoluna gitmişti, ben kendi yoluma. O zengin ve ünlü olmuş başarılı filmler çekmişti. Ben de şiiirlere dalıp *Sevkiyat Memuru*'nu unutmuştum.

Telefonu o açtı.

"Hector, ben Hank ..."

"Aa, merhaba Hank, nasılsın?"

"İyi değilim."

"Neden?"

"*Jim Beam*'le ilgili. Senle beraber Henry Chinaski'yi satın almış olduğunu iddia eden biri dolaşüyor ortada. Tanıyor musun?"

"Fletcher Jaystone mu?"

"Evet. Bak Hector, 2 bin dolar için kıcıımı ve ruhumu satmayacağı mı bilirsin."

"Fletcher aksini iddia ediyor..."

"VI. bölümde öyle bir şey yok."

"O var diyor."

"Sen okudun mu?"

"Evet."

"Var mı?"

"Bilmiyorum."

"Bak koçum, kimsenin anlamadığı birkaç kelime yüzünden taşaklarını patlatmayacaksın herhalde?"

"Nasıl yani?"

"Yani, çekim hazırlıkları tamamlanmış bir film var ve siz onu sonsu-

za dek öldürüyorsunuz. Kafa çekip muhabbet ettiğimiz geceleri unuttun mu?"

"Hayır, güzel gecelerdi onlar."

"Öyleyse adamınla konuş, yakamızdan düşsün. Biraz nefes almak istiyoruz, hepsi bu."

"Birazdan ararım seni."

Telefonun başına oturdum. 15 dakika bekledim.

Çaldı.

Hector'dı. "Tamam. Jaystone çekiliyor."

"Sağol moruk. İyi yürekli biri olduğunu biliyordum. Bu iş seni bozمامış henüz."

"Jaystone çekildiğine dair bir belge düzenleyecek hemen."

"Harika! Harika! Güzel adamsın Hector!"

"Ha, Hank..."

"Evet?"

"Bir gün *Sevkiyat Memuru*'nu film yapacağım."

"Tamam yavrum. Karına selam!"

"Sarah'ya selam."

Bu tür işlerin onda dokuzu telefonla hallediliyordu. Gerisi imza at-maktan ibaretti.

Jon'u aradım.

"Hector Jaystone'u devreden çıkardı. Jaystone bir belge yollayacak."

"Müthiş! Müthiş! Kaldığımız yerden devam edebiliriz! Hector dos-tundu ha?"

"Bunu kanıtladı sanırım."

"Belgeyi alır almaz yapımcıyı ararım... Baksana, postayı bekleyece-ğime Jaystone'un ofisine gidip belgeyi elden alsam olmaz mı?"

"İyi fikir. Telefon edip ayarla."

"Güzel. Tekrar film piyasasındayız."

"Evet. Musso'nun Yerinde bir öğle yemeği yemez miyiz?"

"Ne zaman?"

"Yarın. Bir buçukta."

"Görüşürüz," dedi Jon.

"Görüşürüz," diye karşılık verdim.

Oturup şiirler yazıyor ve önemsiz dergilere gönderiyordum. Nedense hiç öykü uğramıyordu daktiloma. Bundan hoşnut değildim ama kendimi zorlamayı da sevmezdim. Şiirle oyalanıyordum. Şiir benim kurtuluşum ve ziyafetimdi. Belki bir gün öykü de çıkagelirdi. Öyle olmasını umuyordum. Atlar koşmaya devam ediyorlardı, şarap boldu ve Sarah bahçede harikalar yaratıyordu.

Bir hafta kadar Jon'dan haber alamadım. Sonra bir gece telefon çaldı.

"Son yapımcıyı hatırlıyor musun? Hani onun için Blackford'tan izin almıştık..."

"Evet, Başlamaya hazır mı?"

"Vazgeçti. Bu filmin yapımcılığını üstlenmek istemiyormuş."

"Nedenmiş o?"

"Blackford'tan devir belgesinin gelmesini beklerken daha cazip bir teklif almış. Çiftlerde tenis şampiyonu olan öksüz ikizlerle ilgili bir senaryo."

"Olağanüstü. Keşke ben de böyle şeyler uydurabilsem."

"İyi haberlerim de var."

"Ne gibi?"

"Firepower filme başlamaya karar verdi."

"Ne? Neden?"

"Başkası işi bağlayacak diye korktular bence. Bu filmde para kokusu alıyorlar. Bütçe zaten kuşa dönmüş durumda. Herkes ücretini düşürmüş. Bu da onların sanatı, başkasının faydalanmasını istemediler. Harry Friedman beni aradı, 'O lanet filmi istiyorum,' dedi. 'Tamam,' dedim, 'film senin.' Sonra ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"'Bu film para getirmezse parmaklarını tek tek, *kendi ellerimle keseceğim,*' dedi."

"Gene işbaşı ha?"

"İşbaşı."

Üç-dört gün sonra tekrar aradı Jon.

"Size uğrayayım diyorum. Konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Tabii..."

Yarım saat sonra kapıdaydı. Şişe ve bardaklar sehpanın üstünde bizi bekliyordu.

"Hoşgeldin Jon..."

"Sarah nerde?"

"Oyunculuk kursunda."

"Yaa..."

Jon biraz dolanıp şöminenin önündeki gözde koltuğuna oturdu. Bardağını doldurdum.

"Evet, anlat."

"Çekim başlamak üzere. Her şey hazır, program belirlendi. Yalnız Francine Bowers hasta. Şimdi Boston'da. Ameliyat olacak. İki haftadan önce gelemez..."

"Ne yapılabilir?"

"Onsuz başlarız çekime. Jack Beledsoe'nun olduğu bölümleri falan çekeriz. Francine Bowers'inkileri en son çekeriz. İlk çalışmalarını Jack'le yapacağız ama sorun çıkarıyor."

"Neden?"

"Onu sete götürüp getirecek üstü açık bir Rolls-Royce istiyor."

"Nasıl isteyebilir böyle bir şeyi?"

"Sözleşmesinde var. Bir tane bulduk, ama olmadı, rengini beğenmedi. O arada Jack ile Francine'in yer almadığı birkaç bölüm çekildi. Neyse, sonunda istediği renkte bir Rolls bulduk ve Jack hazır."

İçkileri tazeledim.

"Sete gelip onu izlemeni istiyor," dedi Jon.

"Ne? At yarışlarına gittiğimi bilmiyor mu?"

"Her gün koşmadıklarını söyledi."

"Bak bu doğru."

"Bir de onun için özel bir sahne yazmanı istiyor."

"Yok ya?"

"Aynanın karşısında birşeyler yapmak istiyor, belki bir şiir okumak..."

"Bu her şeyi berbat edebilir Jon."

"Oyuncular zor insanlardır Hank. İşin başında mutsuz olurlarsa filmi öldürebilirler."

Tamam, diye geçirdim içimden, kızıncı nehir kıyısında satmaya başladın işte.

"Peki," dedim, "aynalı bir şiir bölümü yazarım."

"Francine Bowers da bacıklarını göstermek istiyor... Harikulade bacakları var biliyorsun."

"Peki, onun için de bir bacak bölümü yazarım."

"Sağol. Şu aralar sana bir ödeme daha yapacağız. Çekimler başladığında yapacaktık ama Firepower ödemelerini geciktiriyor. Neyse yakında paranı alacaksın."

"Tamam Jon."

"Gelip çekimlerin yapılacağı barı ve oteli görmeni isterim. Gerçek barsinekleri kullanıyoruz. O otelde yaşıyorlar. Seversin onları."

"Pazartesi geliriz..."

"Jack'le başka problemlerim de oldu..."

"Ne gibi?"

"Yanık tene, şapkaya ve atkuyruğuna taktı kafayı."

"İnanmıyorum..."

"Saatlerce dil dökmek zorunda kaldım caydırabilmek için. Filmde takmak istediği şeye bak!"

Çantasını karıştırıp kara bir güneş gözlüğü çıkardı. Taktı. Kocaman bir şey. Çerçevesi yeşil plastik palmye ağaçları şeklinde.

"Deli mi bu herif?" diye sordum. "California eyaletinde bu gözlükleri takacak tek kişi yoktur."

"Ben de öyle söyledim. Filmin bir yerinde bu gözlükleri takmakta ısrar ediyor, birkaç saniyeliğine bile olsa. 'YOKSA BENİ TAŞAKSIZ BIRAKMAYA MI ÇALIŞIYORSUNUZ?' diye bağırdı bana."

"İyi," dedim, "taşaksız kalmasın. Gözlükleri takabileceği bir durum yaratırım."

"Hazır olunca bana iletirsin," dedi Jon.

"Bu gece yazarım."

Birer içki daha koydum.

"François nasıl?"

"Rulet alıştırmasında 60 bin dolar içeri girmişti, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Şimdi o 60 doları geri aldı ve 6 bin dolar kârda. Çok daha mutlu."

"İyi."

İnsanoğluna gerekli üç şey: inanç, alıştırma ve şans.

Çekimler Culver City'de başlayacaktı. Bir zamanlar kaldığım otel ve gittiğim bar ordaydı. Sonra Alvarado Caddesi civarına, baş kadın karakterin evinin bulunduğu bölgeye geçilecekti.

Sonra da 6. cadde ile Vermont yakınlarında bir bar kullanılacaktı. Ama önce Culver City. Jon götürdü bizi. Otel benimkine benziyordu. Barsinekleri orda yaşıyorlardı. Hemen girişteydi bar. Durup inceledik.

"Nasıl buldun?" diye sordu Jon.

"Harika. Ama daha kötü yerlerde de yaşadım."

"Biliyorum," dedi Sarah, "gördüm oraları."

Sonra benim odam olarak kullanılacak odaya çıktık.

"İşte! Tanıdık geldi mi?"

O tür yerlerin çoğu gibi griye duvarlıydı. Yırtık perdeler, masa, sandalye, kalın bir kir tabakasıyla kaplanmış buzdolabı ve zavallı çökük yatak.

"Mükemmel Jon! *Tıpkı* o oda!"

Tekrar aynı şeyleri yaşayamayacak, içemeyecek, dövüşemeyecek, sözcüklerle oynayamayacak olmam biraz hüzünlendirmişti beni. İnsan gençken gerçekten güçlü oluyordu. Beslenmek önemli değildi. İçmek ve daktilonun başında oturmak önemliydi. O zamanlar deliydim galiba, ama deliliğin türleri vardır ve bazıları oldukça keyiflidir. Yazacak zamanım olsun diye açlığı seçmişim. Pek yapılmıyor artık. Masaya bakarken kendimi orada otururken görür gibi oldum. Bir zamanlar deliydim, bunu biliyor ama umursamıyordum.

"Aşağı inip bara bir daha bakalım..."

Aşağı indik. Filmde oynayacak barsinekleri ordaydılar. İçiyorlardı.

"Gel Sarah, birer tabure kapalım. Sonra görüşürüz Jon..".

Barmen bizi barsinekleri ile tanıştırdı: Büyük Canavar, Küçük Canavar, Sürüngen, Öküz Karabaş, Bayan Lila, Serbest Stil, Clara ve diğerleri.

Sarah Sürüngen'e ne içtiğini sordu. "Hoş bir görünümü var," dedi.

"Bu Cape Cod, kızılılık likörü ve votka."

"Ben bir Cape Cod istiyorum," dedi Sarah barmen Kovboy Cal'a.

"Votka 7," dedim ben de.

Birkaç kadeh içtik. Büyük Canavar hep beraber polislerle nasıl dövüştüklerini anlattı. Oldukça ilginç bir hikaye. Anlatılış şeklinden gerçek olduğu belliydi.

Sonra oyuncular ve ekip için öğle yemeği çağrısı yapıldı. Barsineleri kalkmadılar.

"Birşeyler yesek iyi olur," dedi Sarah.

Otelin arka tarafına geçtik. Uzun bir masa kurulmuştu. Figüranlar, teknisyenler, işçiler, herkes tıknıyordu. Yemekler güzeldi galiba. Jon bizi kapıda karşıladı. Yemeklerimizi alıp onun peşinden masanın sonuna doğru yürüdük. Jon bir ara durdu. Tek başına yemek yiyen bir adamla tanıştırdı bizi:

"Bu Lance Edwards..."

Edwards başıyla kısa bir selam verip bifeğine döndü.

Masanın sonuna oturduk. Edwards yapımcılardan biriydi.

"Bu Edwards götün teki," dedim.

"Yoo," dedi Jon, "çok utangaçtır. Friedman'ın istemedği yapımcılardan biri."

"Friedman haklıydı belki de."

"Hank," dedi Sarah, "adamı tanı mıyorsun bile."

Biramı içiyordum.

"Yemeğini ye," dedi Sarah.

Sarah ömrüme on yıl katacaktı. İyi günde, kötü günde...

"Jack'le odada bir çekim yapacağız, gelip izleyin mutlaka."

"Yemekten sonra bara geçeceğiz, çekim başlarken bizi çağtırsın."

"Tamam," dedi Jon.

Yemekten sonra otelin öbür tarafında bir tur attık. Jon da bizimle geldi. Sokakta park etmiş birkaç karavan vardı. Jack'in Rolls-Royce'unu gördük. Hemen yanında uzun, gümüşü bir karavan duruyordu. Kapısının üstünde bir yazı: JACK BLEDSOE.

"Bakın," dedi Jon, "kimin geldiğini görebilmek için tavana bir periskop taktırılmış..."

"Aman Tanrım..."

"Ben gidip etrafı bir kolaçan edeyim şimdi..."

"Tamam... görüşürüz..."

Jon'un komik bir tarafı vardı. Amerika'da sürekli İngilizce konuştuğu için Fransız aksanı yavaş yavaş kayboluyordu. Aslında hüzün verici bir şeydi bu.

Birden Jack'in karavanının kapısı açıldı ve Jack belirdi.

"Hey, içeri gelin."

Basamakları çıktık. İçerde genç bir kız divana uzanmış televizyon seyrediyordu.

"Bu Cleo. Ona bir motorsiklet aldım, beraber geziyoruz."

Dipte oturan biri ilişti gözüme. "Bu, kardeşim Doug..."

Doug'a doğru ilerleyip önünde biraz gölge boksı yaptım. Tek kelime etmedi. Sadece baktı. Serinkalı bir tip. Güzel. Severim serinkanlıları.

"İçecek bir şey var mı?" diye sordum.

"Tabii..."

Jack bir şişe viski çıkarıp bana sulu viski bir hazırladı.

"Teşekkürler..."

"Sen de ister misin?" diye sordu Sarah'ya.

"Teşekkür ederim," dedi Sarah, "karışık içmem."

"Cape Cod'a takılıyor bu ara," dedim.

"Yaa..."

Oturduk. Viski iyiydi.

"Sevdim burayı," dedim.

"İstedığınız kadar kalabilirsiniz," dedi Jack.

"Sonsuza dek kalırız belki," dedim.

Jack o ünlü gülüşüyle baktı bana.

"Kardeşin pek konuşmuyor."

"Evet, konuşmaz."

"Cümlelerini ezberledin mi Jack?"

"Çekim ânına kadar asla bakmam metne."

"Müthiş... Hadi biz gidelim artık."

"Başaracağından eminim Jack," dedi Sarah, "bu rolü senin alman bizi sevindirdi."

"Teşekkürler..."

Bara döndüğümüzde barsinekleri bıraktığımız gibi bulduk. Sarhoş görünmüyorlardı. Profesyoneller kolay dağılmaz.

Sarah bir Cape Cod daha istedi. Ben de Votka 7'ye döndüm.

İçmeye devam edip birkaç hikaye daha dinledik. Ben bile anlattım bir tane. Bir saat kadar oturduk. Sonra bir ara başımı kaldırdım, giriş kapısında Jack'i gördüm, ama sadece başını. Seslendim:

"Hey, Jack! Gelip birşeyler içsene!"

"Olmaz Hank, çekim başlıyor... Bizi seyretmeyecek misiniz?"

"Hemen geliyoruz koçum..."

Birer içki daha söyledik. Jon uğradığında onları içmekle meşgul olduk.

"Çekim başlıyor," dedi.

"Tamam Jon," dedi Sarah.

"Tamam," dedim.

İçkilerimizi bitirip birer bira yolluk aldık yanımıza.

Jon'un peşinden yukarı çıkıp odaya girdik. Her tarafta kablolar vardı. Teknisyenler dolaşıyordu orda burda.

"Bahse girerim şu lanet ekibin üçte biriyle de çekim yapılabilir," dedim.

"Friedman da aynen böyle diyor," dedi Jon.

"Friedman doğru şeyler de söylüyor zaman zaman."

"Tamam," dedi Jon, "hazır sayılırız. Birkaç deneme yaptık. Çekime başlıyoruz. Sen şu köşeye git, ordan izlersen görüntüye girmezsin."

Sarah da benimle köşeye geldi.

"SESSİZLİK!" diye bağırdı Jon'un yardımcılarında biri. "ÇEKİME BAŞLIYORUZ!"

Çıt çıkmıyordu.

Sonra Jon'un sesi geldi: "KAMERA! BAŞLA!"

Odanın kapısı açıldı ve Jack Bledsoe yalpalayarak içeri girdi. Tanrım! Genç Chinaski'ydi bu! Bendim! İçimde ince bir sızı duydum.

Gençlik! Orospu çocuğu! Nerdesin?

O genç ayyaş olmak istedim tekrar. Jack Bledsoe olmak istedim. Ama birasını yudumlayarak köşede dikilen moruktum ben.

Bledsoe masanın yanındaki pencereye doğru sendeledi. Yırtık perdeleri çekti. Gülümseyerek gölge boksu yaptı bir süre. Sonra masaya oturup bir kağıt ve bir kalem buldu. Önündeki şarap şişesinin mantarını çıkarıp bir yudum aldı, sonra da bir sigara yaktı. Ve radyoyu açıp Mozart'a rastladı.

Bir şeyler yazarken görüntü silindi.

Yakalamıştı. Olduğu gibi yakalamıştı. Ne işe yarayacaktı bilmiyorum ama olduğu gibi yakalamıştı.

Yanına gidip elini sıktım.

"Yakalamış mıyım?" diye sordu.

"Yakaladın." dedim...

Barda durum aynıydı. Barsinekleri hâlâ içiyor ve pek bir değişmişlerdi.

Sarah Cape Cod'a devam etti, ben de Votka 7'ye döndüm. Birkaç hikaye daha dinledik, hepsi çok güzeldi. Havada bir hüznün vardı çünkü filmin çekimi bittikten sonra otel ve bar yıkılacaktı. Ticari bir amaçla tabii. Yirmi beş yıldır o otelde kalanlar vardı gördüklerimizin arasında. Bazıları artık kullanılmayan bir tren istasyonuna yerleşmişlerdi ama ordan da çıkarılacaklardı yakında. Bu nedenle ağır, hüznü bir içiş tutturmuşlardı.

Sonunda Sarah, "Eve gidip kedileri beslememiz gerek," dedi.

İçki bekleyebilirdi.
Hollywood bekleyebilirdi.
Kediler bekleyemezdi.
Olur dedim.

Barsinekleri'yle vedalaşıp arabamıza bindik. İçkili araba kullanacak olmam beni kaygılandırmıyordu. O odada genç Chinaski'yi görmek ayıltmıştı beni. Ne müthiş bir geç boğaymışım vaktiyle! Birinci sınıf bir delifişek!

Barsineklerinin geleceği Sarah'yı kaygılandırmıştı. Beni de öyle. Ama onları bizim oturma odasında içki içip hikaye anlatırken gözümün önüne getiremiyordum. Olaylar gerçeğinin içine girince duygusallık azalır bazen. Ayrıca kaç kardeşimizi barındırabilirdiniz ki evinizde? Gaza bastım. Eve vardık.

Kediler bizi bekliyorlardı.
Sarah çömelip çanakları sildi, konserveleri açtı.
Yalınlık: bize gerekli olan şey buydu.

Yukarı çıkıp elimizi yüzümüzü yıkadık, üstümüzü değiştirdik: yata-maya hazırдық.

"O zavallı insanlar ne yapacaklar?" diye sordu Sarah.
"Biliyorum. Biliyorum..."

Derken uyku vakti geldi. Eve son bir göz atmak üzere aşağıya indim. Döndüğümde Sarah uyumuştı. Işığı söndürdüm. Uyuduk. Filmin çekimini izlemek bizi biraz değiştirmişti, bir daha asla eskisi gibi düşünemeyecek, konuşamayacaktık. Artık birşeyler daha biliyorduk ama ne oldukları gayet belirsizdi, belki de biraz can sıkıcı

Jon Pinchot gettoda kurtulmuştu. Sözleşmesinde Firepower'ın ona ev tutacağına dair bir madde vardı. Firepower binasına yakın bir daire bulmuştu. Her gece yatağından binanın tepesindeki ışıklı levhayı görüyordu "Firepower" uyurken de ışık pencereden yüzüne yansyordu.

François Racine gettoda kalmıştı. Artık bahçesinde sebze yetiştiriyordu. Rulet çarkı, tavuklar ve sebzeler. Onun kadar tuhaf adam tanımamıştım.

"Tavuklarımı terkedemem," demişti bana, "Bu yabancı topraklarda tavuklarımla birlikte öleceğim, zencilerin arasında."

Atların koştukları günlerde hipodroma gidiyordum. Filmin çekimi sürüyordu.

Telefon her gün çalışıyordu. Yazarla söyleşi yapmak isteyenler vardı. Bu kadar çok sinema dergisi veya sinemayla ilgilenen dergi olduğunu bilmiyordum. Bir tür hastalıktı bu: hiçbir şey üretemeyen, üretmeyen bir iletişim aracına bu kadar ilgi göstermek. Herkes filmlerde bok görmeye öyle alışmıştı ki artık bok izlediğini farketmiyordu.

İnsan yaşam ve çabasının boşa harcadığı başka bir yerde hipodromdu. Millet gişelere koşup paralarını numaralı küçük kağıt parçalarıyla değiştiriyordu. Numaraların hemen hepsi değersizdi. Hipodrom da, devlet de her dolardan % 18 kesiyordu. En büyük ahmaklar sinemaya ve hipodroma gidenlerdi. Ben hipodroma giden bir koca ahmaktım. Ama kırk yıllık deneyimim bana bir-iki numara öğretmişti hiç değilse. At yarışları hobimdi, paramı hiçbir zaman deli gibi saçmamışım. Vaktiyle yoksulluk çekmişseniz paraya saygı duymayı öğrenirdiniz. Bir daha parasız kalmak istemezsiniz. Azizlere ve ahmaklara özgüydü o. Yaşamımın başarılı yanlarından biri, bütün çılgınlıklarına karşın normal olmamdı: o çılgınlıkları ben seçmiştim, onlar beni seçmemişti.

Neyse, bir gece telefon çaldı. Arayan Jon Pinchot'ydu.

"Ne yapacağımı bilemiyorum," dedi.

"Friedman filmi iptal mı etti yine?"

"Hayır, öyle bir şey değil... herif telefon numaramı nerden bulmuş biliyorum..."

"Hangi herif?"

"Biraz önce aradı..."

"Ne dedi?"

" 'KARDEŞİMİ ÖLDÜRDÜN OROSPU ÇOCUĞU! KARDEŞİMİ ÖLDÜRDÜN! ŞİMDİ DE BEN SENİ ÖLDÜRECEĞİM! BU GECE ÖLDÜRECEĞİM!' dedi."

"Tanrım..."

"Hiçkırıyordu, aklını kaçırmış gibiydi. Numara yaptığını sanmıyorum, bence numara değildi. Bu şehirde her şey mümkün..."

"Polise haber verdin mi?"

"Evet."

"Ne dediler?"

" 'Oraya gelirse haber ver,' dediler."

"Bizde kalabilirsin..."

"Yok, sağol, hallederim... bu gece pek uyuyamam ama..."

"Silahın var mı?"

"Hayır, yarın bir tane edineceğim edinmesine de yarına kadar çok geç olabilir."

"Bir motele git..."

"Hayır, takip ediyor olabilir..."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Sadece durumumu haber vermek ve senaryoyu yazdığım için teşekkür etmek istedim."

"Bir şey değil."

"İyi geceler Hank..."

"İyi geceler Jon..."

Kapattı.

Kendini nasıl hissettiğini biliyordum. Bir keresinde biri bana telefon etmiş ve karımı düzdün, seni öldüreceğim, demişti. Soyadıyla hitap edip, birazdan geleceğini söylemişti. Gelmedi. Trafik kazasında ölmüştü herhalde.

François Racine'i arayıp hatırını sorayım dedim.

Karşıma telesekreter'i çıktı:

"BANA KONUŞMAYIN, BU MAKİNEYE KONUŞUN. KONUŞMAK İSTEMİYORUM. BU MAKİNEYE KONUŞUN. BEN HİÇBİR YERDEYİM, SİZ DE HİÇBİR YERDESİNİZ. ÖLÜM GELİP KÜÇÜK ELLERİYLE YAKAMIZA YAPIŞACAK. KONUŞMAK İSTEMİYORUM. BU MAKİNEYE KONUŞUN."

Düdük sesi geldi.

"François, sikik beyinli..."

"Aa Hank, sen misin?"

"Evet yavrum..."

"Yangın çıktı... yangın... YANGIN..."

"Ne?"

"Evet... Ucuz bir siyah-beyaz bir televizyon aldım geçenlerde... giderken açık bırakmıştım... onları kandırmak için... evde insan olduğunu sansımlar diye... galiba ben yokken televizyon patlamış... eve dönüşümde dumanlarla karşılaştım... itfaiye buraya gelmiyor... bütün mahalle alev olsa da gelmezlermiş... dumanları yararak eve girdim... alevler vardı... zenciler içerdiydi... katiller ve hırsızlar... ellerinde su kovaları, yangını söndürmeye çalışıyorlardı... oturup seyrettim... bir şişe şarap bulup açtım, içmeye başladım... zenciler koşuşturuyorlardı... bir süre sonra yangın söndü... dumanlar ve korlar yüzünden öksürüyorduk... 'Kusura bakma moruk,' dedi zencilerden biri, 'geç kaldık. Çete toplantısında'yık. Birileri dumanın kokusunu almış.' 'Sağolun,' dedim. Yanlarında bir şişe cin vardı, beraber içtik, sonra gittiler."

"Çok üzüldüm François... Ne diyeceğimi bilemiyorum... Orası yaşanılabilir durumda mı şimdi?"

"Dumanın içinde oturuyorum... dumanın içinde... sis gibi, sis... saçlarım bembeyaz, yaşlı bir adamım... sis var... şimdi de küçük bir çocuğum... sisin içindeyim... annemin sesini duyuyorum... Yoo, hayır! İnliyor! DÜZÜYORLAR ONU! Biri korkunç bir şekilde düzüyor onu! Fransa'ya dönüp anneme yardım etmeliyim! Fransa'ya yardım etmeliyim!"

"François, bizde kalabilirsin... veya Jon'un fazla bir odası vardır eminim... Sandığın kadar kötü olamaz... Her kara bulut geçip gider mutlaka..."

"Hayır, hayır! Hiç gitmeyen bir kara bulut vardır, sonsuza dek kalır!"

"Ona ölüm derler."

"Hayatın her günü ölümdür! Fransa'ya döneceğim! Oyunculuğa döneceğim!"

"Tavukların ne olacak François? Tavuklarını seviyordun, hatırlasana..."

"Siktiret tavukları! Tavuklar zencilerin olsun! Siyah et ile beyaz et birleşsin!"

"İyi fikir."

"Sislerin içindeyim. Yangın çıktı. Yangın. Yaşlı bir adamım ben, saçlarım bembeyaz. Sislerin içindeyim... Gidiyorum artık..."

François kapattı.

Tekrar çevirdim numarasını. "BANA KONUŞMAYIN, BU MAKİNEYE KONUŞUN..."

Birkaç Şişe kaliteli kırmızı Şarabı vardır diye ümit ettim, çünkü geceye dayanabilmek için içkiye yaslanacak biri varsa o da dostum François'ydi. Jon'u hesaba katmazsak. Beni de katmayın. Bir Şişe açtım.

"Bir bardak ister misin?" diye sordum Sarah'ya.

"Tabii," diye yanıtladı. "Neler oluyor allahaŐkına?"

Anlattım.

30

Adam o gece Jon'u öldürmeye gelmedi. Ertesi gece Jon elinde silah bekliyordu. Adam yine gelmedi. Bazen gelirler, bazen gelmezler.

Bu arada Francine Bowers iyileşmişti.

"Günde 50 dolar artı yemek ve yatak parası. Daha fazla veremem ona," demişti Friedman. Kadının California'ya uçuş masrafını karşılama konusu ayrıca tartışılmıştı ama sonunda Firepower bilet parasını ödemeye razı olmuştu.

Jon'un da benim de çekimlerin ilk günü para almamız gerekiyordu fakat hiç ses çıkmamıştı. Firepower Jon'a, Jon da bana ödeme yapacaktı. Daha bir şey görememiştik. Ekipteki diğer kişilerin paralarını alıp almadıkları konusunda bir fikrim yoktu.

Muhtemelen Dağıtımçılar Partisine gitmeye bu yüzden karar verdim: Friedman'a paramın nerde olduğunu sorabilirdim.

Parti, bir cuma akşamı, uzun bir barı ve bir sürü masası olan, Lemon Duck diye karanlık bir yerde veriliyordu. Biz gittiğimizde masaların çoğu dolmuştu. Dünyanın her yerinden dağıtımçılar. Sakin, hatta sıkıntılı bir halleri vardı. Yemeklerini yiyor, fazla konuşmuyor, fazla içmiyorlardı. Köşede bir masa bulduk.

Jon Pinchot içeri girer girmez gördü bizi. Gülümseyerek yanımıza geldi. "Sizle burda karşılaşmak şaşırtıcı. Dağıtımçı partileri korkunçtur... Senden bir şey isteyecektim Hank..."

Elinde mavi bir dosya vardı. Senaryo. Açtı.

"Şu bölümden bir buçuk dakika kesilmesi gerek. Yapabilir misin?"

"Tabi... Hadi bize içki al sen de."

"Olur..."

"Jon haklı," dedi Sarah, "bu partide hayat yok."

"Belki biz birşeyler katabiliriz."

"Hank, her gittiğimiz partiyi en son terkeden olmak zorunda değiliz."

"Ama nedense hep öyle oluyor..."

Satırları karalamaya başladım. Benim insanlarım çok konuşuyordu. Herkes çok konuşuyordu.

Jon içkilerle geri döndü.

"Nasıl gidiyor?"

"Benim insanlarım çok konuşuyor..."

"Senin insanların çok içiyor..."

"Hayır, bu mümkün değil. İçmenin çoğu olmaz..."

Sonra bir alkış oldu.

"Friedman geldi," dedi Sarah.

Eski bir elbiseyle, kravatsız, gömleği buruşuk, yaka düğmesi kopuk. Zihni giyimden başka şeylerle meşguldü. Yüzünde büyüleyici bir tebesüm vardı. Gözleri baktığı insanların röntgenini çekiyordu sanki. Cehennemden gelmişti, hâlâ cehennemdeydi ve fırsat verdiğiniz takdirde sizi de cehenneme yollardı. Masa masa dolaşıp küçük, ölçülü cümleler sarfediyordu.

Bizim masaya da geldi. Sarah'nın güzelliğine dair birşeyler söyledi.

"Bak," dedim senaryoyu elimde sallayarak, "Pinchot ibnesi beni bu partide bile ÇALIŞTIRIYOR!"

"İYİ!" dedi ve başka bir masaya doğru seğirtti.

Kısaltma işini bitirip senaryoyu Jon'a iade ettim. Okudu.

"Çok güzel," dedi, "önemli bir yer kesilmemiş, anlam da kaybolmamış."

"Galiba eskisinden daha iyi oldu."

Bir alkış daha duyduk. Francine Bowers gelmişti. Yaşı pek büyük değildi ama eskilerden sayılırdı. Dimdik yürüyor, başını ağır ağır sağa sola çeviriyor ve bir gülümsüyor bir gülümsemiyordu. Bir ara karar veremeyip durdu. On saniye kadar heykel gibi durduktan sonra zarif bir edayla salonun ortasına doğru ilerledi. Bu hareketi biraz daha alkışlanmasına neden oldu. Flaşlar patladı. Francine rahatladı, bir iki masaya uğrayıp yürümeye devam etti.

Tanrım, diye geçirdim içimden, yazara bir şey yok mu? Yazar bu insanların eti, kanı, beynidir (ya da beyinsizliğidir). Onların yüreklerini attırır, dillerini yalatar. Yaşatır veya öldürür. Ne isterse yapar onlarla. Peki nerde bu yazar? Fotoğrafımı çeken, onu alkışlayan oldu mu? Ama böylesi daha iyi, çok daha iyi: yazar, olması gereken yerde, karanlık bir köşede, izliyor.

O da ne? Francine Bowers masamıza yaklaşıyor! Sarah'yla Jon'a gülmüsedikten sonra bana döndü: "Bacak bölümünü yazdın mı?"

"Yazdım Francine. Bacaklarını göstereceksin."

"Bacaklarım müthüştür!"

"Öyledir umarım."

Masanın üstünden bana doğru eğildi. Dudaklarında o harikulade gü-

lüş. Ve ünlü elmacık kemiklerinin üstünde ışıldayan gözleriyle "Merak etme," dedi.

Sonra da uzaklaştı, başka bir masaya doğru.

"Friedman'la konuşmalıyım," dedi Jon.

"Evet," dedim, "ödeme gününü bir sor bakalım."

Sarah'yla etrafı gözlemeye başladı. Sarah böyle yerlerde insanı çok eğlendirirdi. Birilerini gösterir, onlar hakkında hikayeler anlatırdı. Normalde farketmeyeceğim şeyleri farkedirdim onun sayesinde. İnsanlara fazla değer vermiyor, gülüp geçiyordum genellikle. Sarah onları biraz daha ilginç kılıyordu, ben de bunu takdir ediyordum.

Saatler ilerliyordu. Her zaman olduğu gibi Sarah da ben de yemek söylememiştik. Tıkınmak zor işti, hem 2-3 kadeh içtikten sonra tat da alınmıyordu. Şarap ısındıkça lezzeti artmaya başlamıştı tuhaf bir biçimde. Derken Jon döndü.

"Bak," dedi bir masayı işaret ederek, "Friedman'ın avukatlarından biri."

"İyi," dedim, "ben oraya gidiyorum. Sen de katıl bana Sarah, lütfen..."

Gidip masaya oturduk. Avukat tatlılara geçmişti. Yanında iri, sarışın bir hatun vardı. Uzayıp giden o kaskatı boynuyla, donmuş gibi, dimdik, hareketsiz oturuyordu. Ona bakmak bile acı vericiydi.

Avukat bizi tanıyordu.

"Ah, Chinaski..." dedi, "ve Sarah..."

"Merhaba," dedi Sarah.

"Merhaba," dedim.

"Eşim Helga," dedi avukat.

Helga'ya merhaba dedik. Karşılık alamadık. Donmuştu, sandalyesinde kıpırdamadan oturuyordu.

Avukat içki getirsinler diye eliyle bir işaret yaptı. İki şişe getirdiler. Durum iyiye gidiyordu. Avukat Tommy Henderson bardakları doldurdu.

"Bahse girerim ki avukatları sevmezsin," dedi.

"Topluluk olarak sevmem."

"Ben iyi bir avukatım, üçkağıtçı değilim. Friedman hesabına çalışıyorum diye herkesi kazıkladığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Öyle değil..."

Tommy şarabını bitirip bir bardak daha doldurdu. Ben de kendiminkini hallettim.

"Yavaş ol Hank," dedi Sarah, "araba kullanacaksın."

"İpin ucunu kaçırsam taksi tutarız. Avukat parasını öder," dedim.

"Evet, öderim..." dedi avukat.

"O zaman..." Sarah da şarabını dikti.

Donuk kadın hâlâ çözülmemişti. Görseniz acırdınız haline. Boynu öyle uzun ve gergindi ki damarları dışarı fırlamıştı: uzun, sert, ağırlı damarlar. Tek kelimeyle korkunçtu.

"Karım içkiyi bıraktı," dedi avukat.

"Haa, anlıyorum..." dedim.

"İyi yapmışsınız," dedi Sarah. "Cesaret ister böyle bir şey. Hele etrafınızda sürekli içen insanlar varsa."

"Ben yapamazdım," dedim. "Aptal sarhoşların içinde ayık olmaktan daha berbat bir şey yoktur."

"Bir sabah beşte kendimi yalnız ve çıplak olarak Malibu' nun kumlarında buldum. O zaman karar verdim."

"İyi yapmışsınız," dedim. "İrade ister..."

"Kimseyi dinlemeyin, böyle devam edin," dedi Sarah.

Avukat Tommy Henderson, kendine, Sarah'ya ve bana içki koydu.

"Chinaski benden hoşlanmıyor," dedi karısı Helga'ya, "benim sahtekâr olduğum kanısında."

"Ona hak veriyorum," dedi Helga.

"Öyle mi? Öyle mi?" dedi avukat. Bardağını dikip gözlerimin içine baktı. "Ben sahtekâr mıyım sence?"

"Mümkün..." dedim.

"Sana paranı vermeyeceğimizi sanıyorsun değil mi?"

"Öyle bir his var içimde..."

"Dinle o halde... Kitaplarının çoğunu okudum. Buna ne dersin? Senin büyük bir yazar olduğunu düşünüyorum. Neredeyse Updike kadar büyük bir yazar."

"Sağol."

"Ve kulaklarını aç şimdi: bu sabah bütün çekleri postaladım. Paranızı alacaksınız. Bir sonraki postadan alacaksınız."

"Doğru," dedi Helga, "çekleri postaya verdiğini gördüm."

"Harika," dedim, "ama biliyorsunuz bu bizim hakkımız..."

"Tabii ki hakkınız," dedi avukat. "Biz herkesin hakkını almasından yanayız. Nakit sıkıntımız vardı. Artık yok."

"İyi bir film olacak," dedim.

"Biliyorum. Senaryoyu okudum," dedi Tommy, "şimdi kendini daha iyi hissediyorsundur umarım."

"Evet, çok daha iyi."

"Hâlâ sahtekâr olduğumu düşünüyor musun?"

"Hayır, fikir değiştirdim."

"İçelim buna!" dedi Tommy.

Bardakları doldurdu. Kaldırdık. Yani Tommy, Sarah ve ben.

"Dürüst bir hayata!" dedim.

Kadehlerimizi tokuşturup bir dikişte bitirdik. Helga'nın damarları şiştikçe şişiyordu. Ara vermeden içiyorduk. Havadan sudan konuşuluyordu. Söz dönüp dolaşıp Helga'nın cesaretine geliyordu.

En son biz terkettik partiyi. Helga, Tommy, Sarah ve ben. Salonda kalmış olan iki garson kötü kötü bakıyorlardı bize. Sarah'yla ikimiz alışkındık. Tommy de öyleydi muhtemelen. Helga bizimle çıkışa yürüdü, hâlâ kaskatıydı ve acı çekiyordu. Ama yarın sabah akşamdan kalma olmayacaktı. Sabahları sıra bizdeydi.

31

Bir hafta sonra, pazartesi günü, Alvarado Caddesindeki çekime gittik. Arabayı birkaç sokak uzakta bırakıp yürüdük. Jack Bledsoe'nun Rolls-Royce'unun etrafında bir hareketlilik göze çarpıyordu.

"Fotoğraf çekiyorlar," dedi Sarah.

Jack Bledsoe ve iki motorsikletçi arkadaşı Rolls-Royce' un kaputunun üstünde ayakta durmuşlardı. Flaşlar patlıyor, motorcular gülüyordu. Sonra Bledsoe'nun tebessümü eşliğinde ağır çizmeleriyle kaputun üstünde gezinmeye başladılar. Yeni pozlar vermek üzere yer değiştiriyorlardı.

"Bunun kaput için pek iyi olduğunu sanmıyorum," dedi Sarah.

O sırada Jon Pinchot'yu gördüm. Bize doğru yürüyordu. Yüzünde yorgun bir tebessüm vardı.

"Neler oluyor burda Jon?"

"Çocukları mutlu etmek gerek."

Motorculardan biri bir nara attı. Kaputun üstünden yere atladılar. Fotoğraflar çekilmişti. Güle oynaya uzaklaştılar.

"Kaputtaki eziklere bak," dedi Jon.

"Her tarafını ezmişler. Farkına varmadılar mı?"

"Yok. Onlar böyle yaşıyorlar. Farkına varmadan."

"Gitti güzelim araba," dedi Sarah.

(Eziklerin düzeltilip arabanın boyanması 6.000 dolara patlayacaktı.)

"Partide o avukatla konuşun değil mi Hank?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Çekleri postaya vermiş."

"Doğru. Aldım ve provizyona verdim."

Cüzdanını açtı, çekleri çıkardı. İki taneydiler ve ikisinin de üstüne karşılığı yoktur kaşesi basılmıştı.

"Bir Hollanda bankasından. Karşılıksız."

"İnanamıyorum," dedim.

"Neden?" diye sordu Sarah. "Firepower neden böyle yapıyor?"

"Bilmiyorum. Bu sabah Friedman'la görüştim. Çeklerin sağlam olduğunu iddia ediyor. Muhasebeci parayı yanlış bankaya yatırmış, doğru

bankaya transfer gerçekleştiği anda alacakmışız. 'Çeklerin üstünde bir karşılıksız kaşesia varken burda hiçbir banka onlara elini sürmez. Başka iki çek yaz bana,' dedim. 'Hayır,' dedi, 'bunu tek başıma yapamam, muhasebecimin hatayı düzeltmesi lazım.'

"İnanamıyorum," dedim tekrar.

" 'Getir muhasebecini buraya öyleyse,' dedim. 'Muhasebecim Chicago'da. Ölüm döşeğinde olan annesini görmeye gitti. Kadın kanser,' diye cevap verdi ve arkasına yaslanıp pencereden dışarı baktı. 'Bay Friedman,' dedim, 'doğru değil bu yaptığınız.' "

"O zaman ne dedi canavar?" diye sordu Sarah.

"O masum mavi gözleriyle yüzüme bakıp, 'Unutma yavrum, bu filmi başka isteyen olmadı koca şehirde: üstüne tükürdü herkes, alay etti. Kıymetimizi bil ve keyfine bak tatlı çocuk,' dedi."

"Sen ne yaptın?"

"Sarah, Hank, gelin benimle," dedi Jon. "Banyo sahnesini çekeceğiz. Hatırladınız mı hangi sahne olduğunu?"

"Evet, tabii ki. Peki sen para almadan mı devam edeceksin çalışmaya?"

Sete doğru yürüyorduk.

"Banyo sahnesi çok güzel olacak. Seviyorum o sahneyi," dedi Jon.

"Evet," dedim, "iyidir."

Hikayesine devam etti: "Her neyse, Friedman'ın yanından ayrıldıktan sonra o yeşil Firepower binasının etrafında iki kez dolandım ve sinirlendikçe sinirlendim. Yukarı çıktım tekrar... Hank, ben şu iskemlede otururken arkamda durur musun lütfen...?"

"Ha?"

Karşımızda bekleyen bir fotoğrafçı vardı. Jon iskemleye oturdu.

"Arkamda mısın?"

"Evet."

"Kocaman, sahte bir gülüş oturt suratına."

Oturttum.

Flaş patladı.

"Bir daha," dedi Jon.

Flaş tekrar patladı.

"Güzel. Hepsi bu."

Jon ayağa kalktı. "Beni takip edin. Yukarda çekiyoruz..."

Merdivenleri tırmanmaya başladık.

"Friedman ile Fischman aynı böyle bir fotoğraf çektirdiler geçen hafta. Friedman iskemlede, Fischman arkasında, ayakta, ikisi de sırtıyor. Fo-

10ğraf *Variety* dergisinde tam sayfa yayınlandı. Altında da şu cümle: FIREPOWER KAZANACAK!"

"Yok ya?"

"Dur bir dakika. Gerisini içeri girmeden anlatmak istiyorum."

"Peki."

Merdivenin son basamağında durduk. Çekim koridorun sonunda bir yerde yapılacaktı.

"Tekrar ofisine gittim ve *Variety* dergisindeki reklamı gördüğümü söyledim. 'Biz de bir fotoğraf çektirip önümüzdeki hafta bir ilan vereceğiz,' dedim, 'Hank ve ben, aynı pozda, altında da karşılıksız çeklerin fotokopisi, bir de şöyle bir yazı: FIREPOWER KAZANACAK, AMA NASIL? 48 saat içinde bize iki adet banka çeki vermezsen bu ilan çıkacak, bilmiş ol,' dedim."

Koridorun sonunda çok uzun boylu bir adam duruyordu. Jon'un yardımcısı Sulak Edwards.

"Çekime hazırız Jon. Her şey tamam."

"Bekleyin... Hemen geliyorum..."

"Sonra anlat istersen..." dedi Sarah,

"Hayır, bitireceğim. Ardından Friedman'a 'Oysa 48 saat içinde çekleri alırsak ilan gene çıkacak ama bu kez Hollanda Bankasının çekleri yerine, şöyle bir yazıyla: FIREPOWER, KAZANMANIZ İÇİN SİZE DESTEK OLACAĞIZ!' dedim."

"Ne yaptı?"

"Bir süre sessiz kaldı, sonra 'Tamam, çeklerini alacaksın,' dedi."

"Peki o sahte tebessümlü fotoğraf... FIREPOWER, KAZANMANIZ İÇİN SİZE DESTEK OLACAĞIZ yazısı için daha iyi fotoğraflar çektirmemiz gerekmiyor mu?"

"Çekleri alırsak ilanı unutacağız," dedi Jon. "Öyle bir ilan bize 2.000 dolara patlar."

Banyoya doğru ilerledik.

Banyo sahnesi oldukça basitti. Francine küvette, Jack Bledsoe da sırtı kuvete dayalı olarak yerde oturuyor ve Francine Jack'e birşeyler anlatıyordu. Daha çok, o binada yaşayan, kısa süre önce şartlı tahliye edilmiş bir katille ilgiliydi anlattıkları. Adam yaşlı bir kadınla kalıyor ve onu sürekli dövüyordu. Zaman zaman, katille kadının küfürlü atışmaları duyuluyordu.

Jon Pinchot duvardan duyulabilecek küfürleşmeler üretmemi istemişti. Birkaç sayfa diyalog yazıp vermiştim. Senaryoyu yazmanın en keyifli yanı o olmuştu.

O ucuz pansiyonlarda aç, parasız ve son bir şişe şarapla otururken yapacak bir şey olmazdı çoğu kez. Çıkan vahşi tartışmaları dinlemekten başka. Dünyadan umudunu kesmiş tek insanın siz olmadığını idrak eder-diniz o zaman, deliliğe doğru giden tek insanın siz olmadığını.

Banyo sahnesini izleyemedik çünkü mekan yeterince geniş değildi. Evin salonunda bekledik. Aslında senaryodaki kadınla 30 yıl kadar önce o binada yaşamıştık. Çok tuhaf, ürpertici. "Hayatta her şey olabilir." 30 yıl sonra bina aynı binaydı. Sadece içindeki tanıdıklarım ölmüştü. Kadın 30 yıl önce ölmüştü ve gelmiş bira içiyordum şimdi, aynı yerde, ama bu kez kameralar, gürültüler ve film ekibi eşliğinde. Ben de ölecektim yakında. Bir içki verin bana.

Küçük mutfakta yemek pişiriyorlardı. Dolap bira doluydu. Birkaç kez girip çıktım. Sarah kendine arkadaş bulmuştu. Şanslıydı. Ne zaman biri gelip bana bir şey söylese kendimi pencereden atmak veya asansöre binip aşağı inmek geldi içimden. İnsanlar ilginç değildi. Belki de ilginç olmaları gerekmiyordu. Hayvanlar, kuşlar böcekler ilginçti. Anlayamı-yordum.

Jon Pinchot çekim programının bir gün ilersindeydi ve bu beni mutlu ediyordu. Firepower sırtımıza binmiyordu böylece. Patronlar ortalıkta görünmüyorlardı. Casusları başka tabii. Onları ayırdedebiliyordum.

Ekte kitaplarımı okuyanlar vardı. İmza istediler. Ellerindeki ciltleri görünce afalladım. Demek istediğim, ben onları o kadar beğenmezdim. (En iyi kitabım her zaman en son yazdığımıdır.) Bazılarında ilk pis hikayelerimi topladığım kitap vardı: *Şeytani Elle Boşaltmak*. Birkaçında da şiir kitaplarım: *Mozart İncir Ağacında*, *Bu Herifin 4 Yaşındaki Kızınıza*

Bakıcılık Etmesine Rız Olur Musunuz? Bir de Bar Helası Mabedimdir Benim.

Gün sürüklendi, sakın ama neşesiz bir havada.

Ne banyo sahnesiymiş ama, diye geçirdim içimden. Francine kirlere arınmıştır iyice.

Sonra Jon Pinchot odaya daldı. Hali perişandı. Pantolonunun fermuarı bile yarıya kadar açılmıştı. Saçları darmadağındı. Gözleri hem deli hem tükenmiş bakıyordu.

"Tanrım!" dedi. "İyi ki burdasın!"

"Nasıl gidiyor?"

Eğilip kulağıma fısıldadı: "Korkunç! Delirtici! Francine suyun üstünden memelerim görünecek diye panikleyip duruyor! Memelerim görünüyor mu? diye soruyor durmadan."

"Biraz memeden ne çıkar?"

Jon biraz daha yaklaştı: "Eskisi kadar genç değil artık... Hyans da ışıklandırmayı beğenmiyor... çok tahammülsüz... ve her zamankinden daha sarhoş..."

Hyans kameramandı. Mesleğinde mevcut bütün ödülleri almış, dünya çapında ün kazanmıştı, ama çoğu iyi insan gibi o da içmeyi seviyordu.

Jon çılginca fısıldamaya devam etti: "Ve bir cümle var, Jack söyleyemiyor. Tekrar tekrar çekmek zorunda kaldık. Cümlede onu rahatsız eden bir şey var. Yüzünde aptal bir gülümseme belirliyor söylerken."

"Nedir o cümle?"

"'Kendisinden sorumlu polis gelince onu mastürbe ediyordur.' "

"Peki, şunu dene: 'Kendisinden sorumlu polis gelince herifinkini elinde patlatıyordur.' "

"Güzel! Teşekkürler! BU ON DOKUZUNCU ÇEKİM OLACAK!"

"Aman Tanrım!" dedim.

"Bana şans dile..."

"Şans diliyorum..."

Jon odadan çıktı. Sarah yanıma geldi.

"Neymiş mesele?"

"19. çekim. Francine memeleri görünecek diye korkuyor, Jack cümlesini söyleyemiyor, Hyans da ışıklandırmadan memnun değil..."

"Francine'in alkole ihtiyacı var," dedi, "içerse rahatlar biraz."

"Hyans'ın alkole ihtiyacı yok ama."

"Biliyorum. Francine rahatlırsa Jack de cümlesini söyleyebilir."

"Belki."

Tam o sırada Francine girdi odaya. Ne yaptığını bilmez haldeydi. Üstünde bornoz, başında havlu.

"Söyleyeceğim ona," dedi Sarah.

Yanına gidip çok alçak sesle birşeyler söyledi. Francine dinledi, başını salladı, sol taraftaki yatak odasına girdi. Bir dakika sonra Sarah bir kahve fincanıyla döndü mutfaktan. Bir karışım hazırlamış olmalıydı. Kapı açıldı, kapandı. Kahve fincanı içeri alınmıştı.

Sarah yanıma geldi. "Şimdi toparlanır..."

İki üç dakika sonra yatak odasının kapısı açıldı. Francine banyoya dönüyordu. Yanımızdan geçerken Sarah'ya baktı: "Teşekkürler!"

Oturup havadan sudan konuşmalara katılmaktan başka yapacak şey yoktu.

Elimde olmadan geçmişe dönüyordum. Bu bina, bir gece odamda 3 kadın bulundurduğum için kovulduğum binaydı. O zamanlar kiracı hakları diye bir şey yoktu.

"Bay Chinaski," demişti ev sahibem, "burda dindar insanlar yaşıyor, çalışan insanlar, çoluk çocuk sahibi insanlar... öteki kiracılardan duyduğum şikayetleri hayatımda duymamıştım. Ben de seslerinizi işitiyorum zaman zaman: bağırışlar, küfürler... kırılan eşyalar... edepsiz sözler ve kahkahalar... Dün gece sizin odanızdan gelen sesleri duyunca kulaklarıma inanmadım!"

"Peki, çıkıyorum..."

"Teşekkür ederim."

Delirmiş olmalıydım. Traşsız. Sigara yanığı dolu bir fanila vardı. Tek isteğim dolapta birden fazla şişe olmasıydı. Dünya bana göre değildi, ben dünyaya göre değildim, kendime benzeyen insanlar bulmuştum, çoğu kadındı, başka erkeklerin aynı odada bulunmak bile istemeyeceği kadınlar, ama ben onlara tapıyordum, ilham veriyorlardı bana. Havalara girerek, oyunculuğumu sergileyerek, küfrederek, çamaşırlarımla hoplayıp zıplayarak onlara ne müthiş biri olduğumu anlatıyor, ama bir tek kendimi inandırıyorlardı. "Hadi ordan!" diye bağırırlardı. "Biraz daha içki ver!" Cehennemden gelme kadınlar. Cehennemden gelme kadınlar ve ben.

Jon odaya çevik bir giriş yaptı.

"İşe yaradı!" dedi. "Her şey yolunda gitti! Ne gün Tanrım! Yarın devam edeceğiz!"

"Sarah'nın hakkını ver," dedim, "sihirli içkiler yapmayı biliyor."

"Ne?"

"Kahve fincanına koyduğu birşeylerle Francine'i rahatlatmış!"

Jon Sarah'ya döndü.

"Çok teşekkür ederim..."

"Bir şey değil..." dedi Sarah.

"Tanrım," dedi Jon, "yıllardır bu meslekteyim, bir sahne için on dokuz çekim yaptığım olmamıştı hiç!"

"Chaplin istediğini yakalayana kadar yüzlerce çekim yaparmış diye duydum," dedim.

"Chaplin yapardı, biz yüz çekim yaparsak bütçemiz sıfırlar."

O gün öyle geçmişti. Sarah "Hadi Musso'ya gidelim," dedi.

Gittik. Eski salonda bir masa bulduk, menüye bakarken birer içki söyledik.

"Hatırlıyor musun," dedim, "eskiden buraya gelip insanları seyreder, ne yaptıklarını kestirmeye çalışırdık. Oyuncular, yapımcılar, yönetmenler, pornocular, menajerler, rol kesenler... 'Şunlara bak,' derdik, 'iki paralık film anlaşmalarından, son yaptıkları filmden sözediyorlar! Ne köstebeklik, ne uyumsuzluk... Kılıç balıklarıyla kum pisileri gelince çaktırmamak lazım."

"Onlardan öğreniyorduk," dedi Sarah, "şimdi biziz onlar."

"Hayatta her şey olabilir..."

"Doğru! Ben galiba kum pisisi isteyeceğim..."

Garson başımızda dikilmiş ayak değiştirip duruyordu. Kaşlarını çatmıştı, kaşları gözlerinin üstüne incek kadar uzundu. Musso'nun Yeri 1919'dan beri ordaydı ve herşey ona kış ağrısı gibi geliyordu: biz ve diğer herkes. Haklıydı. Kılıç balığında karar kıldım. Yanında da kızarmış patates.

Film 3 ayı bölgede çekiliyordu. Farklı odalar, farklı sokaklar, farklı barlar arasında mekik dokunmaktaydı. Geceleyin boş bir arazide mısır hırsızlığı ve polis takibi sahnesi gerçekleştirilecekti.

Mısır ekilmişti. Çalınmaya hazırdı.

O araziyi kullanmak bütçeden 5 bin dolar götürmüştü. Arazi artık Alkolikler İçin Rehabilitasyon Merkezine gitti. Pinchot daha ucuz bir yer bulmaya çalışmış ama başaramamıştı. 30 yıl önce kadınının sahiden mısır çaldığı yerdı burası. Mısırlar eskilerinin yerlerine ekilmişti. Diğer detaylar aslına pek uygun değildi. Sevgilimin oturduğu, sonra benim de yaşadığım bina huzur evi haline getirilmişti.

Boş alanın yanındaki büyük bina, yani Rehabilitasyon Merkezi, o zamanlar çok popüler bir dans salonuydu. Özellikle cumartesi geceleri hıncanın dolu olurdu. Giriş katı olduğu gibi dans için kullanılırdı, orkestra çalar, tepedeki ışıklar ağır ağır döner, dışarda sabahın erken saatlerine dek fiyakalı arabalar ve şoförler beklerdi.

Açlık çektiğimiz ve birbirimizle, polisle, ev sahibiyle atışıp ikide birde Lincoln Heights hapishanesine düştüğümüz günlerde o dans salonundan ve insalardan nefret ederdik ikimiz de.

Şimdi o dans salonu, durmadan sigara içip tombala oynayan ve İncil okuyan, ıslah olmuş alkoliklerle doluydu.

Değişmeyen tek şey boş araziydi. 30 yılda kimse oraya bir şey inşa etmemişti.

Francine ile Jack birkaç prova yapıp karavanlarına çekilmişlerdi. Onları bekliyorduk. Biram yanımdaydı tabii. Tam şeyeyi ağzıma götürmüştüm ki biri omzuma dokundu. Bakımlı bir sakal, güzel gözler, tatlı bir tebessüm: hoş bir genç işte. Onu daha önce ortalıkta görmüştüm ama tanımyordum, ne iş yaptığını sormamıştım, Firepower'in casuslarından biri olduğunu düşündüğümden.

"Lütfen." dedi, "sette içilmiyor."

"Nedenmiş?"

"Araziyi kiraya veren kişiler içildiği takdirde burda çekim yapılamaz diye bir madde koydurdular sözleşmeye."

"Su mu?"

"Ne demek istediğimi anladınız," dedi.

"Evet, o ayyaş eskileri başkalarının içmesine tahammül edemiyorlar."

"Alkole inançları yok."

"Ama film baştan sona *içmekle* ilgili."

"Burayı kiralamak bizim için çok zor oldu. Lütfen her şeyi berbat etmeyin."

"Tamam dostum. Ama senin için değil, Pinchot için..."

Delikanlı, yeterince tekmelenmemiş yumuşak kıçını sallaya sallaya uzaklaştı elinde yazı tahtasıyla.

Sırtımı binaya dönüp bir yudum aldım ve şişeyi ceketimin cebine soktum.

"Görebilirler," dedi Sarah.

"Ne yani, eski ayyaşlar pencerelerden sarkıp benim içip içmediğimi mi kontrol edecekler?"

Hayır, ama etrafta dolaşanlar var."

"Tamam. bir yerlere gizlenerek götürüm işimi."

"Film yıldızları gibi şımarıklık ediyorsun."

Sarah doğru söylüyordu. Şımarımaya hakkım yoktu. Başrol oyuncusu benden 750 misli fazla para alıyordu.

Sonra Jon Pinchot uğradı yanımıza.

"Selam Sarah... Selam Hank..."

Friedman'ın çekleri yollamış olduğunu, benimkinin adıma yazılı olduğunu, yakında elime geçeceğini söyledi. Numaramız sökmüştü.

"Gitmem gerek," dedi Jon. "Mısır çalma sahnesine geldi sıra. İyi seyret ve sonra bana fikrini söyle..."

Nihayet çekim başladı. Francine tepeyi tırmanıp mısır tarlasına vardı koşarak.

"Mısır istiyorum!" diye bağırdı.

Jane'in o tepeye tırmanışı geldi gözümün önüne. Ben içi şişe dolu bir torba taşıyordum. Jane "Mısır istiyorum!" diye bağıırken sanki dünyayı istiyordu, kaçırdığı hayatı istiyordu. Mısır onun zaferi olacaktı. Ödülü, intikamı, şarkısı olacaktı.

Francine'in "Mısır istiyorum!" diye bağırisında ise huysuzluk ve sızlanma vardı, Ümitsiz bir ayyaşın sesi değildi duyduğum. Fena değildi ama tam olması gerektiği gibi de değildi.

Sonra mısırları koparmaya başladı. İşte o zaman ikisinin aynı olmadığını, asla olamayacağını anladım. Francine bir oyuncuydu, Jane ise ka-

çık bir alkolik. Tam anlamıyla deli. Mükemmeliyetçi olmamalıydık. İyi bir benzeyiş yeterliydi.

Francine mısırları kopardı, çantasına doldurdu. Jack "Sarhoşsun sen... mısırlar yeşil henüz..." diyordu.

O anda bir polis arabası belirdi, ışıklarını onların üstüne doğrulttu. Francine ile Jack binaya doğru koştu, Jane'le koştuğumuz gibi, Asansöre binerlerken polislerin bağırışları duyuldu: "DURUN! YOKSA ATEŞ EDERİZ!"

Ama nedense arabadan fırlayıp peşlerine düşmediler, arabadan inmediler bile. Çekim bitmişti.

Jon Pinchot'yu bulmamız birkaç dakika sürdü.

Orda duruyordu, konuşmadan.

"Jon, polislerin arabadan çıkıp kıçlarında olmaları gerekiyordu!"

"Biliyorum. Arabanın kapıları kitlenmiş, açamamışlar."

"Ne?"

"İnanılır gibi değil ama öyle. Arabanın kapılarını elden geçirip tekrar çekeceğiz sahneyi."

"Hayallah," dedi Sarah.

Jon bunalıma girmişti. Oysa işler yolunda gitmeyince gülerdi genellikle.

"Başlarken size haber veririm."

Sokağı aşır uzaklaştık ordan. Jon'u patlak lastik gibi görmek canımı sıkıyordu. Doğal bir ataklığı vardı. Hatta fazla cesaretli görüldüğü için bazılarında antipatik gelirdi. Ama çoğunlukla numara yapmıyordu. Hepimiz cesur insanı oynuyorduk. Ben de oynuyordum Jon'u cesaretini yitirmiş görmek canımı sıkıyordu.

Francine, Jack ve ötekilerin büyük kısmı karavanlarına dönmüştü. İki çekim arasındaki uzun bekleyişlerinden nefret ediyordum. Filmlerin bu kadar pahalıya çıkması bir sürü insanın böyle bekleyip durmasından kaynaklanıyordu bence. Şu hazır oluncaya kadar, bu hazır oluncaya kadar, ışık hazır oluncaya kadar, kamera hazır oluncaya kadar, berber çişini yapuncaya kadar, danışmana danışıluncaya kadar: işler bitmek bilmiyordu. Kasıtlı bir otuzbir, şunun için maaş bunun için maaş, fişi duvardaki prize sadece belli biri takar, seçti yardımcı yönetmene gıcık olur, oyuncular kendilerini pek iyi hissetmezler çünkü öyle olmaları gerektiğini düşünürler, falan filan. İsrif, israf, israf! Bu düşük bütçeli film çekilirken bile içimden bağırarak geliyordu: "YETER, OYALANMAYIN ARTIK! ŞURDA 10 DAKİKADA BİTİRİLEMEYECEK İŞ YOK VE SİZ SAATLERDİR OYALANIYORSUNUZ!"

Buna cesaret edemezdim. Ben yazardım sadece. Küçük bir masraf.

Sonra egoma sıkı bir takviye geldi. İtalya ve Almanya'dan televizyon ekipleri. Benimle söyleşi yapmak istiyorlardı. Yönetmenlerin ikisi de kadındı.

"Önce bize söz verdi," dedi İtalyan olan.

"Adamı kurutacaksın ama," dedi Alman

"Umarım," dedi İtalyan,

İtalyanların spotlarının karşısına oturdum. Kamera çalıştı.

"Sinema hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Sinema mı?"

"Evet."

"Uzak dururum ondan."

"Yazmadığınız zamanlar ne yaparsınız?"

"At yarışlarına takılırım."

"Yazmanıza yardımcı mı oluyorlar?"

"Evet. Onu unutturarak."

"Bu filmde sarhoş musunuz?"

"Evet."

"İçmek sizce cesaret işi midir?"

"Hayır. Hiçbir şey cesaret işi değildir ki..."

"Filminizin anlamı ne?"

"Hiç."

"Hiç mi?"

"Hiç. Ölümün kıçından içeri şöyle bir göz atmak belki."

"Belki?"

"Belki demek, emin değilim demektir."

"Ölümün kıçından içeri baktığınızda ne görüyorsunuz?"

"Sizin gördüğünüzü."

"Hayat felsefeniz nedir?"

"Mümkün olduğunca az düşünmek."

"Başka?"

"Yapacak hiçbir şey aklınıza gelmiyorsa, müşfik olmak."

"Bu hoş."

"Hoş olan bir şey iyi olmayabilir."

"Peki, Bay Chinaski, İtalyan halkına ne söylemek istersiniz?"

"O kadar çok bağırmayın. Ve Celine okuyun."

Bunun üstüne ışıklar söndü.

Almanların söyleşisi daha da sıkıcıydı.

Kadın ne kadar içtiğimi öğrenmeye çalışıyordu, ısrarla.

"İçiyor ama eskisi kadar değil," dedi Sarah kadına.

"Hemen bir içki vermezseniz tek kelime etmiyeceğim," dedim.

Anında geldi. Büyük, beyaz bir kağıt bardağa konmuştu. Bir dikişte bitirdim. Nefisti. Elalemin benim ne düşündüğümü öğrenmek istemesi çok saçma, dedim içimden, yazarın özü kağıdın üstündedir, gerisi ise zırva.

Alman bayan haklıydı : İtalyan bayan beni kurutmuştu.

Şımarık bir yıldızdım artık. Ve mısır çalma sahnesi nasıl çekilecek diye endişe duyuyordum.

Jon'la konuşmak istiyordun. Daha sarhoş, daha deli, ölüm yaklaşırken elini mısırlara uzatan bir kadın yarat, çevredeki binalar düşlerdeki gibi görünsün, varoluşumuzun hüznüne tepeden baksın, demek istiyordum ona: zengin ve yoksul, güzel ve çirkin, becerikli ve becereksiz.

"Sinemayı sevmiyor musunuz?" diye sordu Alman bayan.

"Hayır."

Işıklar söndü. Söyleşi bitmişti.

Ve mısır çalma sahnesi tekrar çekildi. Tam olması gerektiği gibi olmadı belki ama neredeyse.

Sabah on gibi telefon çaldı. Jon Pinchot.

"Film iptal edildi..."

"Jon, bu hikayelere inanmıyorum artık ben. Pozisyonlarını sağlamlaştırmak için yapıyorlar."

"Hayır, film gerçekten iptal edildi."

"İmkansız! Bu projeye çok para bağladılar, kayıpları büyük olur."

"Firepower iflas etti Hank. Yalnız bizim filmi değil, *bütün* filmleri bıraktı. Bu sabah ofislerine gittim. Emniyet görevlilerinden başka kimse yok. Koca binada KİMSE yok! Her tarafı dolaştım, 'Hey! Kimse yok mu?' diye bağırdım, tek yanıt gelmedi. Bina bomboştu."

"Peki Jack Bledsoe'yu ne yapacaklar? 'Oynat veya öde' maddesi ne olacak?"

"Oynatırlar veya öderler. Firepower personelinin, biz dahil, artık geliri yok. Kimisi 2 haftadır para almadan çalışıyordu. Beş kuruşu kalmamış şirketin..."

"Ne yapacaksın şimdi?"

"Bilmiyorum Hank, bu iş bitti galiba..."

"Acele karar verme, belki başka bir şirket alır filmi."

"Kimse almaz. Senaryoyu beğenmiyorlar."

"Ha, evet, doğru..."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Ben mi? At yarışlarına giderim. Bu gece bize gelip birşeyler içmek istemez misin?"

"Sağol Hank, ama iki lezbiyenle buluşacağım."

"Kolay gelsin."

"Sana da kolay gelsin..."

Körfez yolundan kuzeye, Hollywood Park'a doğru ilerliyordum. 30 yıldan fazla olmuştu at yarışlarını keşfedeli. Los Angeles Belediye Hastanesinde feci bir kanama geçirmiştim. Bir kadeh daha içersen ölürsün demişlerdi.

"Ne yapacağım?" diye sormuştum Jane'e.

"Hangi konuda?"

"İçkinin yerini neyle dolduracağım?"

"Ne bileyim, atlara oynayabilirsin..."

"Atlara mı? Nasıl?"

"Para yatırırısın."

"Para mı? Çok aptalca."

İlk denememde şansım yaver gitti, sonra da hipodromdan çıkamaz oldum.

İçkiye de başladım tekrar. Önce temkinli bir şekilde, az az, sonra su gibi. Ve ölmedim. Artık hem içkim hem de atlarım vardı. Çifte çengel. O zamanlar pazar günleri yarış olmuyordu, ben de arabaya atlayıp Agua Caliente'ye gidiyordum. Köpek yarışlarına takılıp Caliente barlarını dolaşıyordum. Hiç soyulmadım, hiç dövülmedim, hiç kötü muameleye maruz kalmadım o Meksika barlarında, ki çoğu kez etraftaki tek gringo bendim. Gece geç saatte o yoldan eve dönmek keyifli oluyordu. Jane'in beni bekleyip beklemediğini umursamıyordum. Ona Meksika'nın kadınlar için tehlikeli bir yer olduğunu söylemiştim. Ben döndüğümde evde olmuyordu genellikle. Çok daha tehlikeli bir yerde oluyordu: Alvarado Caddesinde. Buzdolabında bana 3-4 şişe bira bırakmışsa önemsemiyordum. Eğer hepsini bitirmişse işte o zaman başı belaya giriyordu.

Atlara gelince; iyi bir öğrenci olmuşum. İki düzineye yakın sistemim vardı. İşe yarıyorlardı ama aynı oyunda hepsini birden kullanamıyordunuz, çünkü her biri ayrı bir faktör üzerine kuruluydu. Tek ortak yanları halkın nasıl oynadığını saptayıp ters yönde girişimde bulunmayı gerektirmeleri idi.

Sistemlerimden biri indeks sayılarına dayanıyordu. Halk bazı rakamları sevmez. Bu rakamlar tabelada sık görünmeye başladı mı, işte sana doğru bir tahmin. Kanada, ABD ve Meksika'ya ait yarış sonuçlarını yıllarca inceledikten sonra geliştirmiştim indeks sayılı sistemimi. (İndeks sayısı atın en son katıldığı yarışı ve koştuğu kulvarı gösterir.' Eskiden kalın, büyük, kırmızı bir kitap şeklinde yayınlanırdı sonuçlar, on dolara. Saatlerce, haftalarca okurdum onları. Bütün sonuçların belli bir anahtarı vardı. Anahtarı bulursan işi çözmüştün. Ve patronuna siktiri çekerdin. Ben birkaç kez çektim ve her seferinde kendime yeni bir patron aramak zorunda kaldım. Genellikle kendi sistemlerimi değiştirdiğimden veya sistemin dışına çıkmamdan ötürü. İnsan yapısının zayıflığı, yarışlarda üstesinden gelmeniz gereken bir faktördü.

Hollywood Park'a girip ilerledim. Tanıdığım bir at terbiyecisi otoparka ve kulübe girebilmem için bir "At Sahibi/Terbiyecisi" kartı ayarlamıştı bana. İyi bir adamdı, en hoş tarafı yazar veya oyuncu olmamasıydı.

Kulüp binasına girdim, bir masa bulup sayılarımı kontrol ettim. İlk iş olarak hep bunu yaparım, sonra da bir dolar verip Cary Grant Pavyonuna girerim. Pek kalabalık olmadığı için daha iyi düşünebilirdiniz orda. Cary Grant'e gelince: Pavyonda kocaman bir fotoğrafı asılıydı, modası geçmiş gözlükleri ve o tebessümüyle. Serinkanlı. Ama ne bahışçiydi! Hep iki dolar yatırır ve kaybettiği zaman bağırarak piste koşardı : "BANA BUNU YAPAMAZSINIZ!" Eğer sadece iki dolar yatırırsanız evde oturup parayı bir cebinizden öbürüne geçirin daha iyi.

Benim en büyük oyunum 20 dolardır. Açgözlülük büyük kayıplara yol açabilir, düşünce mekanizmanızı etkilediği için. İki şey daha : son koşusunda en büyük hızı yapmış olan ata ve çok sık depara kalkan ata asla oynamayın.

Günüm genellikle iyi geçirdi orda, ama iki yarış arasında yarım saat beklemek zorunda kalmak feci bir şeydi. Zaman ziyan oldukça hayatınız da ufalanırdı sanki. Koltuğunuzda oturup, kim kazanacak, neden kazanacak, tartışmalarını dinlerdiniz. İnsanı hasta eder. Bazen bir tımarhanede olduğunuzu düşünürdünüz. Aslında öyleydi de. Bütün kerizler biraraya toplanmıştı ve her biri diğerinden daha çok şey bildiğini sanıyordu. Ben de aralarında oturuyordum.

Olayın kendisini, tüm hesaplarınızın doğru çıktığı, hayatın bir anlam taşıdığı, bir ritme kavuştuğu ânı seviyordum ben. Ama o bekleyişler korkunçtu : asla daha iyi olmayacak, mırıltılı ve vızılı bir insan topluluğunun içinde oturmak. Sevgili karım Sarah'yı bundan böyle gündüzleri yarışlara gitmeyip evde ölümsüz şiirler yazacağım diye tehdit ederim sık sık.

Neyse, akşam 100 dolardan biraz fazla kazanmış olarak geri döndüm. İş çıkışı trafiğinde. Ne berbat bir görüntü: sıkıntılı, huysuz ve parasız insanlar, eve gidip düzüşecekleri, televizyon seyredecekleri ve ertesi gün gene aynı şeyleri yapmak üzere erkenden yatacakları ânı iple çeken insanlar.

Evin önünde durduğumda Sarah bahçeyi suluyordu. Müthiş bir bahçıvandı. Ve deliliklerime katlanıyordu. Beni sağlıklı besliyor, saçlarımı ve ayak tırnaklarımı kesiyor, bana dayanma gücü veriyordu.

Arabayı park edip bir merhaba öpücüğü kondurdum yanağına.

"Kazandın mı?" diye sordu.

"Evet. Tabii. Biraz."

"Telefon eden olmadı."

"Yazık, bütün bu olanlar..." dedim, "Jon'un parmağını kesme tehditi falan... Gerçekten üzülüyorum onun için."

"Keşke davet etseydin bu akşam."

"Ettim, işi varmış."

"Sado-mazoşist bir iş mi?"

"Bilemiyorum. İki lezbiyenle. Onu rahatlatacak bir şey herhalde."

"Güllere dikkat ettin mi?"

"Evet, nefis görünüyorlar. Kırmızılar, beyazlar ve sarılar, Sarı en sevdiğim renk. Sarıyı yemek gelir içimden."

Sarah, elinde hortum, çeşmeye doğru yürüdü, suyu kesti. Beraber eve girdik. Hayat bazen o kadar da kötü değildi.

35

Sonra birden film tekrar gündeme geldi. Yine Jon'dan telefonda öğrendik olup bitenleri.

"Evet, yarın işbaşı yapıyoruz."

"Anlamıyorum, ben film öldü sanmıştım."

"Firepower mal varlığının bir kısmını sattı. Film kütüphanesini ve Avrupa'daki otellerini. Bu arada bir İtalyan gruptan yüklü miktarda kredi almayı da becerdiler. Kirli para diyenler var ama olsun, para paradır. Neyse, Sarah'yla çekime gelirsiniz değil mi?"

"Bilemiyorum..."

"Yarın akşam..."

"Peki, olur... Nerde ve ne zaman?"

Sarah'yla localardan birine yerleşmiştik. Cuma akşamıydı ve havada hoş birşeyler hissediliyordu. Rick Talbot gelip yanımıza oturdu, locamıza. Sadece kahve istedi. Ortağı Kirby Hudson'la televizyonda film eleştirileri yaparlarken izlemiştim onları birçok kez. Başarıydılar, sık sık da duygusallaşıyorlardı. Değerlendirmeleri eğlendiriciydi. Tarzları başkaları tarafından taklit edilse de, rakiplerinden kat kat üstün oldukları hemen anlaşılıyordu.

Rick Talbot televizyonda görüldüğünden çok daha gençti. Aynı zamanda daha kapalı, nerdeyse utangaç.

"Sık sık izliyoruz sizi," dedi Sarah.

"Teşekkür ederim..."

"Baksana," dedim, "Kirby Hudson'da seni en çok rahatsız eden şey ne?"

"Parmağı... Parmağını bir şeyi işaret edermiş gibi tutması."

Sonra Francine Bower locamıza girdi süzülerek. Merhabalaştık. Elinde küçük bir not defteri vardı.

"Dinle Hank. Jane hakkında biraz daha bilgi istiyorum. Kızılderiliydi değil mi?"

"Yarım kızılderili yarım İrlandalı."

"Neden içiyordu?"

"Saklanacak bir yer bulmak ve yavaş yavaş ölmek için."

"Bardan başka yerlere götürür müydün onu?"

"Bir kere basketbol maçına götürmüştüm. Wrigley Field'e, o zamanlar L.A. Angels Pasifik liginde oynuyordu."

"Ne oldu?"

"İkimiz de çok sarhoş olduk, bana öfkelenip kaçtı. Arabaya binip saatlerce aradım onu. Eve döndüğümde uyuyordu. Sızmıştı."

"Nasıl konuşurdu? Cazgır mıydı?"

"Saatlerce konuşmazdı. Sonra birden delirir, bağırıp çağırmaya, küfürretmeye, eline ne gelirse fırlatmaya başlardı. Tepki göstermemeye çalışırdım. Ama bir an gelir sabrım taşardı. Odada volta atmaya başlardım. Bağırarak ve küfürlerine küfürle karşılık vererek. Yirmi dakika kadar sürerdi bu. Ardından sakinleşir, içmeyi sürdürür ve tekrar başlardık atışmaya. Sonunda da evden çıkarılırdık tabii. O kadar çok yerden kovulmuştuk ki hepsini hatırlayamıyorduk. Gene sokakta kaldığımız bir gün kendimize yeni oda ararken bir evin kapısını çaldık, kapı açıldı ve bizi sokağa atan son ev sahibemiz karşımızda duruyordu. Kadın kireç gibi oldu, bir çılgılık atıp içeri kaçtı..."

"Jane öldü mü?" diye sordu Rick Talbot.

"Uzun zaman önce. Hepsi öldü beraber içtiklerimin."

"Sen nasıl dayanıyorsun?"

"Daktiloyu severim. Heyecan verir."

"Ve ben onu bol vitamin almaya, yağ ve kırmızı et yememeye alıştırdım," dedi Sarah.

"Hâlâ içiyor musun?" diye sordu Rick.

"Daha çok daktilo başında ve ziyaretçilerim olduğunda. İnsanların yanında mutlu değilim, yeterince içersem kayboluyorlar."

"Biraz daha anlat Jane'i," dedi Francine.

"Yatağının altında bir dua tespahi bulundururdu..."

"Kiliseye gider miydi?"

"Tuhaf zamanlarda kendi deyimiyle 'alka seltzer ayinleri'ne giderdi. Saniyorum sabah sekiz buçuk gibi başlayan bir saatlik ayinlerdi bunlar. On ayininden nefret ederdi, çok uzadığı için."

"Günah çıkarır mıydı?"

"Sormadım..."

"Onun karakterini açıklayacak herhangi bir şey söyleyebilir misin bana?"

"Sadece, bütün korkunçluklarına rağmen, küfürbazlığına, deliliğine, alkol tutkusuna rağmen, her şeyi kendine has bir tarzda yaptığını söyleyebilirim. Bu konuda ondan bir kaç şey öğrenmişimdir."

"Anlattıkların için çok teşekkür ederim. Bana yol gösterecek bu bilgiler."

"Bir şey değil."

Francine'le not defteri gittiler.

"Şimdiye kadar bir film setinde bu kadar iyi vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum," dedi Rick Talbot.

"Nasıl yani?" diye sordu Sarah.

"Havasında bir şey var. Bazı düşük bütçeli filmler çekilirken olur bu. Bir karnaval havası. Burda da var. Şimdiye kadar hissettiklerimden daha güçlü ama..."

Samimiydi. Gözleri parlıyordu. Coşkulu bir gülümseme vardı yüzünde.

İçki getirmeleri için işaret ettim.

"Bana sadece kahve," dedi Rick.

İçkiler geldi. Rick "Bakın Sesteenov!" diye bağırdı.

"Kim?"

"Hayvan mezarlıkları üstüne o harikulade belgeseli çeken! Hey Sesteenov!"

Sesteenov yanımıza geldi.

"Bize katılmaz mısınız?" dedim.

Sesteenov locaya süzüldü.

"Birşeyler içmek ister misin?" diye sordum.

"Ah, hayır..."

"Bakın," dedi Rick Talbot, "Illiantoviç."

Illiantoviç'i tanıyordum. Birtakım çılgin ve karanlık filmler çekmişti. Hayatın insanlardaki cesarete yenik düşen vahşetini konu alıyordu. Başarıydı, karanlıktan kükreyerek çıkıyordu.

Çok uzun boylu bir adamdı. Çarpık boyunlu, deli gözlü. Yüzünüze bakıp durur, bakıp durur, sonunda sizi utandırır.

Biraz kayıp ona yer açtık. Loca dolmuştu.

"Bir şey içer misin?" diye sordum.

"Duble votka," dedi.

Hoşuma gitti. Barmene işaret ettim.

"Duble votka," dedi, deli gözlerini barmene dikerek. Adam koşarak görevini yerine getirmeye gitti.

"Müthiş bir gece," dedi Rick.

Rick'in bilgichlik taslamamasına bayılmışım. Zirvedeyken yaptığın işi sevdiğini ve yaparken keyiflendiğini söylemek cesaret isterdi.

Illiantoviç double votkasını aldı ve hemen yuvarladı.

Rick Talbot, Sarah dahil herkese birşeyler soruyordu. Locada kıskançlık ve rekabet yoktu. Kendimi son derece rahat hissediyordum.

Sonra Jon Pichot geldi. Başıyla selam verdi gülümseyerek. "Birazdan çekime başlamayı umuyorum. Hepinizi toplayıp götüreceğim."

"Teşekkürler Jon..."

Sonra uzaklaştı.

"İyi bir yönetmen," dedi Rick, "Ama neden onu seçtiğini bilmek istirdim."

"O beni seçti..."

"Sahi mi?"

"Evet... Sana onun neden iyi bir yönetmen olduğunu ve ondan neden hoşlandığımı açıklayacak bir hikaye anlatabilirim. Ama aramızda kalacak..."

"Anlat."

"Aramızda kalacak değil mi?"

"Kesinlikle..."

Ona iyice yaklaşıp Jon'la elektrikli testerenin öyküsünü anlattım.

"Gerçekten oldu mu bu?"

"Evet, aramızda..."

"Kesinlikle..."

(Biliyordum. Anlatılan hiçbir şey iki kişinin arasında kalmazdı.)

O arada Illiantoviç iki double votka daha devirmiş ve üçüncüsünün peşine düşmüştü. Bana bakıp duruyordu. Sonra cüzdanından yağlı bir kartvizit çıkarıp elime tutuşturdu. Kartvizit dört köşesinden de yırtılmış, kirden yumuşayıp kararmıştı. İşlevini yerine getirmesi imkansızdı artık. Illianoviç doğuştan dahi birine benziyordu. Hayranlık duydum. Kendine bir hava vermeye çalışmıyordu. Double votkaları alıp alıp mideye indiriyordu.

Bana dikmişti gözlerini bütün etkileyiciliğiyle. Ben de ona bakıyordum. Ama fazla geldi, dayanamadım o karanlığa. Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Barmene içkileri tazelesin diye el salladım. Sonra tekrar Illiantoviç'e baktım.

"Senin üstüne yok." dedim, "rakipsizsin."

"Hayır," dedi, "asıl SENİN üstüne yok! Kartımda SON FILMİMİN GÖSTERİM TARİHİ yazıyor. MUTLAKA GEL!"

"Tamam evlat," dedim ve cüzdanımı çıkarıp kartı özenle yarleştirdim.

"Ne gece yahu," dedi Rick Talbot.

Bir süre şundan bundan konuşuldu, sonra Jon Pinchot geldi.

"Çekime hazırız. Hadi gelin, size oturacak yer ayarlayalım."

Hepimiz kalkıp Jon'u takip ettik. Illiantoviç hariç. O locaya gömülmüştü.

"Siktir et! Ben double votkalarımaya devam edeceğim. Siz gidin."

Bu orospu çocuğu benden birkaç sayfa çalmıştı. Barmene el salladıktan sonra yamulmuş bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı, çakmağını çaktı ve burnunun bir kısmını yaktı.

Orospunun evladı.

Geceye doğru yürüdük.

Sokak çekiminin hazırlıkları tamamlanmıştı. Barmenle barsineği barın arkasındaki dar sokakta dövüşeceklerdi. Hava soğuktu. Her şey hazır sayılırdı. Bu sahnede hem barmenin hem de Jack Bledsoe'nun yüzleri görünecek, yumruklaşma sahnelerinde dublörler kullanılacaktı.

Bledsoe beni gördü. "Hey, Hank, gelsene!"

Yanına gittim.

"Nasıl dövüştüğünü gösterir misin onlara?"

Etkisiz sol dirsek hareketleriyle daireler çizdim bir süre, sonra sağlı sollu yumruklarla öne ilerledim ve durdum. Yıllar öncesinde kalan o dövüşleri anlattım onlara.

"Pek de iyi bir görüntü vermezdik. Önce dönüp dururduk. Sonra kalabalık tahrik ederdi, birimiz saldırıya geçerdi. İçkili olmamıza rağmen hayli sert ve acımasız ataklar yapardık. Sonra geriye çekilip durumu değerlendirir ve tekrar başlardık. Karşındakini pes ettirmek zorundaydın. Sonunda tek kişi ayakta kalmalıydı. İkimizden biri bayılmadan dövüş sona ermezdi. İyi bir gösteriydi ve ücretsizdi..."

Çekim başlıyordu. Sokağın sonuna çekilip kameranın görüş alanından çıktık. Tam o sırada Harry Fieldman sökün etti, peruklu, takma kirpikli, boya küpüne girmiş bir Hollywood bebeğiyle. Kadının dudakları olduğundan iki kat iri hale getirilmişti, göğüsleri de öyle. Yanlarında *Fare Adam* ve *Kalem Kafa* filmlerinin yönetmeni Manz Loeb ve ünlü oyuncu Rosalind Bonelli de vardı. Gidip tanışmamız icabetti. Loeb ile Bonelli gülümseyip, kibar davrandılar, ama kendilerini bizden üstün görüyorlarmış gibi bir duygu uyandırdılar bende. Olsun, ben de kendimi onlardan üstün görüyordum. Bu işler böyledir.

Sonra yerlerimize çekildik ve dövüş başladı. Çok sertti. Bizimkilerde vahşet sonlara doğru ortaya çıkardı. Taraflardan biri (genelde ben) çaresiz, öbürü hâlâ saldırganken.

O dövüşlerle ilgili bir şey daha: barmenin hayranları tarafından dışlanıyorsan ve kaybettiysen, çöp tenekeleriyle farelerin arasında terkedilmiş bulurdun kendini. Bir dolu anım var öyle. Bir sabah gözümü alan farlar ve kulak zarımı patlatan kornalarla uyanmıştım. Çöp kamyonuydu.

"KALK ULAN YERDEN! EZİLMENE RAMAK KALDI!"

"Tamam, tamam, afedersiniz..."

Programlarını bozmadan çöpleri almaktan başka bir şey düşünmeyen o sağlıklı zencilerin önünde ayağa kalkmak... Başın döner, miden bulanır, her yerin sızlar ve o intihar düşüne yaslanırsın.

Bazen de bir zenci kadın pencereden sarkıp bağıırırdı :

"HEY, BEYAZ PİSLİK, SİKTİR GİT ARKA KAPIMDAN!"

"Tamam bayan, afedersiniz bayan..."

Ve ilk bilinç dalgasıyla, olabilecek en kötü şey olurdu. Çöplerin arasında, kımıldayacak güçten yoksun ama kalkmak zorunda olduğunu bilmekten de kötü bir şey : cüzdanım gitmiştir mutlaka, düşüncesi.

Bir oyun oynardın. Elini sürmeden, kışını yere bastırarak, cüzdanın orda olup olmadığını anlamaya çalışırdın. Ellerini arkana atmak istemezdin ama atardın ve cüzdan *asla* orda olmazdı. Sonra ayağa kalkmayı başarırsın ve bütün ceplerine bakardın: cüzdan yok. İnsanlığa olan inancımı böyle yitirdim ben.

Neyse, dövüş sahnesinin çekimi sona erdi ve Jon Pinchot yanıma gelip sordu : "Evet, nasıl buldun?"

"Tam olması gerektiği gibi değil."

"Neden?"

"Bizim dövüşlerimizde gladyatörler aslında birer palyaçoydular, kalabalığa oynarlardı. Biri sıkı bir yumruk çıkarıp ötekinin ayaklarını yerden kesince kalabalığa döner, ' Nasıl, beğendiniz mi?' diye sorardı."

"Eğlenceli hale getirirdiniz yani, öyle mi?"

"Evet..."

Jon gidip dublörlerle konuştu. Dinliyorlardı. Sevgili Jon, belki de yazarın fikrini alan ilk yönetmendi. Gurur duydum. O güne kadar pek şanslı olduğum söylenemezdi ama giderek açılıyordu şansım. Biraz da öyle olmasına hiçbir itirazım yoktu.

Dövüş sahnesini tekrar çektiler.

İzledim. O eski düşünce içiçeyken gücümün eksildiğini itiraf etmeliyim. Onlardan biri olmak, dövüşmek istedim tekrar. Aptalca bir histi belki ama arkamdaki duvarı yumruklamak geldi içimden. Ölmek için doğarsın.

Sonra bitti. Jon geldi.

"Evet?"

"Beğendim..."

"Ben de," dedi.

Hepsi buydu.

Sarah'yla locamıza döndük.

Illiantoviç gitmişti. Barda votka tükenmiş olmalıydı.

Birer içki daha söyledik. Rick kahve istedi gene.

"Hayatımın en güzel gecelerinden biri bu," dedi.

"Dalga geçme Rick. Geceleri ne yaparsın sen?"

Fincanının içine bakıp güldü. Masum ve harikulade bir adamdı.

Sonra Francine yine not defteriyle çıka geldi.

"Jane nasıl öldü?"

"O sıralar başka biriyle beraberdim. İki yıldır ayrıydık. Bir Noel arifesinde ziyaretine gittim. Bir otelde hizmetçilik yapıyordu ve çok popülerdi. Oteldeki herkesten bir şişe şarap alıp odasındaki tahta rafa dizmişti. 18-19 şişe duruyordu rafta. 'Bu kadar şarabı içersen, ki içeceksin biliyorum, yakında ölürsün. Kimse farkında değil mi bunun?' dedim. Baktı sadece. 'Bu lanet şişeleri alacağım burdan,' dedim, 'seni öldürmek mi istiyorlar?' Bir şey söylemeden bakmaya devam etti. O gece orda kalıp şişelerin üçünü ben içtim. 15-16 tane kalmıştı. Sabah çıkarken 'Lütfen hepsini içme...' dedim. Bir buçuk hafta sonra tekrar gittim ziyaretine. Kapısı açıktı. Yatağında büyük bir kan lekesi vardı. Ve rafta tek şişe kalmamıştı. L.A. Belediye Hastanesinde buldum onu. Alkol komasındaydı. Uzun zaman oturdum yanında, gözlerine bakarak, dudaklarını suyla ıslatarak, saçlarını okşayarak. Hemşireler bizi yalnız bırakmıştı. Bir ara aniden gözlerini açıp 'Biliyordum geleceğini,' dedi. 3 saat sonra da öldü."

"Gerçek bir kurtuluş fırsatı çıkmamış karşısına," dedi Francine Bowers.

"Kurtulmak istemiyordu ki..." dedim. "İnsanlıktan benim kadar nefret eden bir onu tanıdım hayatta."

Francine not defterini kapattı.

"Bütün bunlar bana çok yardımcı olacak..."

Ve gitti.

"Bağışlayın ama bütün gece sizi inceledim, hiç de saldırgan birine benzemiyorsunuz," dedi Rick.

"Sen de öyle Rick," dedim.

Birkaç gün sonra bir gündüz çekimine gittik. Jon Pinchot bizi bulduğunda öyle yemeğini henüz yemiştik. Bara uğrayacaktık.

"Bekle," dedi Jon, "birazdan fotoğrafçı Corbell Veeker burda olacak. Senin Jack ve Francine'le beraber fotoğraflarını çekmek istiyor. Dünya çapında tanınan bir herif. Kadın fotoğraflarıyla ünlüdür, büyüğü bir görünüm verir hatunlara..."

Barın arkasındaki sokakta beklemeye başladık. Bir ışık ve gölge karışımının ortasında. Uzun bir bekleyişten korkuyordum ama Corbell Veeker beş dakika sonra geldi. 55 yaşlarında, şiş suratlı, göbekli biriydi. Başında eşarp. Teçhizatı iki oğlan yüklenmişti. Korkmuş ve itaatkar görünüyordu ikisi de.

Tanışma faslı.

Sonra Corbell'in asistanlarıyla tanıştık.

"Bu David..."

"Bu William..."

Hafifçe gülümsedi ikisi de.

O sırada Francine geldi. "Ah! Ah! Ah!" dedi Corbell Veeker ona doğru koşarken. Öpüştüler.

Sonra Corbell biraz geri çekildi.

"İşte! İşte! İşte! Ah! Ah!" Kollarını salladı. "İşte! Evet!"

Barın arkasına atılmış eski bir kanepede dikkatini çekti.

"Siz," dedi bana dönerek, "kanapeye oturun..."

Gidip oturdum. "Francine, sen de onun kucağına otur..."

Francine eteği yırtmaçlı kırmızı bir elbise giymişti. Kırmızı ayakkabılar, kırmızı çoraplar ve beyaz inciler. Kucağıma oturdu. Etrafıma bakıp Sarah'ya göz kırptım.

"Tamam! İşte! Evet!"

"Kıçım serttir. Rahatsız oluyor musun?" diye sordu Francine.

"Hayır, iyi. Dert etme."

"DÖRT NUMARA!" diye bağırdı Corbell Veeker.

David dört numaralı fotoğraf makinesiyle koşup geldi ve Corbell makineyi boynuna geçirip tek dizinin üstüne çöktü... Klik sesi ve flaş...

"GÜZEL! EVET! EVET!"

Bir klik sesi ve bir flaş daha...

"EVET! EVET!"

Klik, flaş...

"FRANCİNE, BACAĞINI BİRAZ DAHA AÇ! ÇOK İYİ! EVET!"

Klik, flaş, klik, flaş...

Öfkeli bir heyecan içindeydi Corbell.

"FİLM! FİLM!" diye bağırды.

William koşup film getirdi, makinaya taktı, çıkardığını özel bir kutuya yerleştirdi.

Corbell bu defa iki dizinin üstüne çöktü, odakladı ve "ALLAH KAH RETSİN, BU MAKİNA DEĞİL İSTEDİĞİM! ALTI NUMARA LÜTFEN! ÇABUK! ÇABUK!" diye bağırды.

David koşup altı numaralı makinayı getirdi, Corbell Veeker'in boyuna taktı, dört numaralıyı geri götürdü.

"BACAĞINI BİRAZ DAHA AÇ FRANCİNE! GÜZEL GÖRÜNÜYOR! SENİ SEVİYORUM FRANCİNE! HOLLYWOOD'UN SON BÜYÜK YILDIZI ZİN SEN!"

Klik, flaş... klik, flaş... tekrar... tekrar... tekrar.

Sonra Jack Bledsoe geldi.

"JACK, SEN DE KANAPEYE OTUR! FRANCİNE'İ ORTANIZA ALIN! EVET! EVET!"

Klik, flaş... klik, flaş...

Fotoğraflar yüksek tirajlı bir kadın dergisi için çekiliyordu.

"EVET, SİZ ERKEKLER KALKIN! FRANCİNE'İ TEK BAŞINA İSTİYORUM!"

Onu boylu boyunca kanapeye yatırdı ve eline uzun bir sigara verip bir sürü fotoğrafını çekti. Francine zevkten dörtlüköşe olmuştu.

Klik, klik, flaş, flaş...

Hollywood'un son büyük yıldızı.

Çocuklar yeni filmler ve makinalarla koşuşturup durdular... Sanırım benzin istasyonunda çalışmaktan daha iyi bir işleri olduğunu düşünüyorlardı.

Sonra Corbell tel örgüyü farkettti.

"TEL ÖRGÜ!" diye bağırды.

Tel örgünün bir yanına beni, bir yanına Jack Bledsoe'yu dikilterek Francine'e baştan çıkarıcı pozlar verdirdi.

"GÜZEL! GÜZEL!"

Tel örgü fikrini çok beğenmişti. Aralıksız fotoğraf çekiyordu. Tel örgü onu tahrik ediyordu. Belki de tel örgü değil, arakasındaki görünüm.

Flaş, klik, flaş, klik...

En nihayet bitmişti.

"Teşekkür ediyorum herkese..."

Francine'i tekrar öptü. Çocuklar ıvırzıvırı toplamak, numaralamak ve paketlemekle meşguldüler. William elindeki deftere bir takım notlar düşüyordu : fotoğrafın numarası, ne zaman çekildiği, kimin fotoğrafı olduğu, hangi makinanın ve filmin kullanıldığı.

Sonra herkes dağıldı. Sarah'yla bara girdik. Barsinekleri gene ordaydılar. Artık film yızdızı olmuşlardı, kendilerini fazlasıyla saygın hissediyorlardı. Suskundular, önemli şeyler düşünür gibi. Eski halleri daha sevimliydi bence. Film bitmiş sayılırdı, kaçırduğım çekim günlerine hayıflanıyordum, ama at yarışlarına takılıyorsan bazı şeylerden vazgeçmişsin demektir.

Kendimizi fazla yormak istemiyorduk. Ben bir bira söyledim, Sarah bir kırmızı şarap.

"Tekrar senaryo yazmayı düşünür müsün?"

"Sanmıyorum. Çok taviz vermek gerekiyor. Ve olaylara hep kameranın gözüyle bakmak. Seyirci anlar mı? Üstelik hemen her şey izleyici için üzüntü ve aşağılanma kaynağı. Oysa roman ve öykü okuru üzölmeye ve aşağılanmaya bayılır."

"Sen o işi iyi becerirsin..."

Tam o sırada Jon Pinchot içeri girdi ve solumdaki tabureye oturdu.

"Orospu çocuğu!" dedi.

"Kim? diye sordu Sarah.

"Film iptal mı edildi gene?"

"Hayır, hayır... Başka bir şey..."

"Ne gibi?"

"Jack Bledsoe biraz önce çekilen fotoğrafların kullanım belgesini imzalamayı reddetti..."

"Ne?"

"Corbell Vecker'in oğlanlarından biri belgeyi karavanına götürdü, imzalatamadı. Sonra Corbell kendisi gitti, o da imzalatamadı."

"Ama neden?" dedim. "Madem kullandırmayacaktı, neden çekirtti o fotoğrafları?"

"Bilmiyorum. Neyse biz de senin ve Francine'in fotoğraflarını kullanırız. Bir sonraki çekimi izleyecek misiniz?"

"Tabii..."

"Gelip sizi alırım..."

"Teşekkürler..."

Sarah'yla bunu düşünmeye başladık. Sanıyorum o da bunu düşünüyordu. Ben düşündüğümü biliyorum.

Oyuncular bizden farklıydılar. Kendilerine göre nedenleri vardı bir sürü şey için. Saatlerini, hatta yıllarını başka biri olmaya çalışarak geçirmek insana bir şey yapardı mutlaka. Kendin olmaya çalışmak bile yeterince güçken sen olmayan biri olmak için çaba sarfettiğini düşün. Sonra sen olmayan başka biri olmak için. Ve sonra başka biri olmak için. Önceleri heyecan verebilirdi insana. Ama bir süre sonra, bir düzine kadar değişik insan olduktan sonra, kim olduğunuzu hatırlamakta güçlük çekebilirsiniz. Hele kendi cümlelerinizle konuşmak zorundaysanız.

Jack Bledsoe da şaşırıp başka birinin fotoğraflarını çektiklerini sanmıştı. İzin belgesini götürdüklerinde imzalamayı reddetmesi son derece doğaldı. Ben anlayabiliyordum bunu. Sarah'ya da anlatmaya karar verdim. Bakın: şarap bardağını masaya bırakmış sigarasını yakıyordu. Belki başka zaman anlatırdım. Biramdan büyük bir yudum alıp, acaba Francine'in o güzel taş gibi kıcıyla kucağında oturduğu fotoğraf basılır mı şu kadın dergisine diye geçirdim içimden.

Ve birden 32 çekim günü bitmiş, sıra kutlamaya gelmişti. Partinin verildiği yerin giriş katında uzun bir bar, birkaç masa ve geniş bir dans pisti vardı. Üst kata ortadan merdivenle çıkılıyordu. Eğlence, oyuncular ve ekip için düzenlenmişti, ama herkes orda değildi, ayrıca tanımadığım tipler dolaşıyordu ortalıkta. Canlı müzik yoktu, hoparlörlerden gelen ise daha çok disko türüydü ama içkiler ve bar sahiciydi. Sarah'yla bara sokulduk. Barmenlerin ikisi de kadındı. Kendime bir votka, Sarah'ya da kırmızı şarap söyledim.

Barmen kadınlardan biri beni tanıdı, imzalayayım diye kitaplarımdan birini getirdi. İmzaladım.

Kalabalık ve sıcaktı içersı, yaz gecesiydi ve havalandırma yoktu.

"Birer içki daha alıp yukarı çıkalım," diye önerdim Sarah'ya, "burası çok sıcak."

"Olur," dedi.

Merdivenleri tırmandık. Yukarsı daha serin ve tenhaydı. Birkaç kişi dans ediyordu. Merkezıs bir partiydi bu. Çoğu parti öyledir. Bunalmaya başlamıştım. İçkimi bitirdim.

"Ben gidip bir içki daha alacağım," dedim Sarah'ya, "sana da getireyim mi?"

"Hayır, sen kendine al..."

Aşağı indim ama bara varamadan, şişman, bol saçlı, kara güneş gözlüklü biri elimi yakalayıp sıkmaya başladı.

"Chinaski, yazdığın her şeyi okudum, her şeyi!"

"Öyle mi?"

Elimi bırakmıyordu.

"Barney'nin barında küfelik olmuştuk bir gece seninle! Hatırladın mı?"

"Hayır."

"Barney'nin barında benimle kafa çektiğini hatırlamıyor musun ya ni?"

"Hatırlamıyorum."

Güneş gözlükleini çıkardı.

"Şimdi hatırladın mı?"

"Hayır," dedim, elimi kurtarıp bara doğru ilerledim.

"Duble votka," dedim kadına.

Önüme koydu. "Lola diye bir arkadaşım var," dedi. "Lola diye birini tanıyor musun?"

"Hayır."

"Seninle iki yıl evli kaldığını söylüyor."

"Doğru değil," dedim.

Bardan ayrılıp merdivenlere yöneldim. Bir şişko daha, saçsız, ama koca bir sakal.

"Chinaski," dedi.

"Evet?"

"Andre Wells... Filmde küçük bir rolüm vardı... Aynı zamanda yazıyorum... Yayınlanmaya hazır bir romanım var. Okumanı isterdim. Bir kopyasını yollayabilir miyim?"

"Olur..." Posta kutumun numarasını verdim.

"Ev adresin yok mu?"

"Var tabii, ama sen posta kutusuna yolla."

Basamakları çıktım. İçkim yarıya inmişti bile. Sarah bir kadın figüranla konuşuyordu. Sonra Jon Pinchot'yu gördüm. Elinde bardak, tek başına dikiliyordu. Yanına gittim.

"Hank," dedi, seni burda görmek şaşırtıcı..."

"Firepower'ın böyle bir parti için para harcaması da şaşırtıcı..."

"Vergiden düşüyorlar."

"Yaa... Sırada ne var Jon?"

"Montaja girdik, çalışıyoruz.. Sonra müziği yerleştireceğiz...Gelip nasıl yapıldığına baksana..."

"Ne zaman?"

"İstediğin zaman. Günde on iki saat çalışıyoruz."

"Olur... Baksana, Popppy ne oldu?"

"Kim?"

"Sahilde oturduğun sıralarda on bin dolar veren kız."

"Aa, o mu? Brezilya'da, ilgileneceğiz."

İçkimi bitirdim.

"Aşağı inip dans etmeyecek misin?"

"Yok, hayır, saçmalık..."

Sonra biri Jon'a seslendi.

"İzninle. Gitmem lazım. Montaj odasına uğramayı ihmal etme!"

"Etmem."

Salonun karşı tarafına yürüdü.

Merdiven parmaklıklarına yanaşıp aşağı baktım. Biz Jon' la konuşuyorken Jack Bledsoe ile motorcu dostları gelmişlerdi. Bara sırtları dönük olarak yaslanmışlar, kalabalığı izliyorlardı. Jack dışında hepsinin elinde bira şişesi vardı. Jack gazoz içiyordu. Deri ceket, deri pantolon ve çizme giymişlerdi.

Sarah'ın yanına gittim. "Aşağı inip Jack Bledsoe ile çetesine merhaba diyeceğim... Gelir misin?"

"Tabii..."

Aşağı inip yanlarına gittik. Jack bizi arkadaşlarıyla tanıştırdı.

"Bu Blackjack Harry..."

"Selam moruk..."

"Bu Musibet..."

"Merhaba..."

"Bu Gece Solucanı..."

"Hey, hey!"

"Bu köpekavcısı..."

"Müthiş!"

"Bu Üçtaşak Eddie..."

"Vay canına..."

"Bu Hızlı Osuruk..."

"Memnun oldum..."

"Ve Kedikatili..."

"Evet..."

Bu kadardı. İyi çocuklara benziyorlardı ama sahnede gibiydiler, bara yaslanmış biralarını yudumlarken.

"Jak," dedim, "çok iyi oynadın."

"Hem de nasıl!" dedi Sarah.

"Teşekkür ederim..." dedi Jack o güzel gülümsemesiyle.

"Biz yukarı çıkacağız tekrar," dedim. "Burası çok sıcak... Sen de gelmez misin?"

Bardaki kadına içki yolla diye işaret ettim.

"Bir senaryo daha yazacak mısınız?" diye sordu Jack.

"Sanmıyorum... Özel hayatımı fazla etkiliyor... Koltuğa oturup duvarlara bakmayı severim ben..."

"Yazacak olursan, okumak isterim."

"Söz. Baksana, senin çocuklar neden bara sırtları dönük oturuyorlar? Kızları mı kesiyorlar?"

"Hayır, kızlardan sıkıldılar, dinleniyorlar..."

"Peki Jack, görüşürüz..."

"İyi oyunculuğundan mahrum etme milleti ..." dedi Sarah.

Yukarı çıktık. Kısa bir süre sonra Jack ile çetesi yokoldular.

Gece pek matah geçmiyordu. İçki almak için durmadan merdiven inip çıkıyordum. 3 saat sonra hemen hemen herkes gitmişti. Sarah'yla aşağıyı seyrediyorduk. Birden Jon'u gördüm. Daha önce de dans ederken görmüştüm. El sallayıp çağırdım.

"Hey, Francine nerde? Hiç gözükmedi."

"Basın yoktu bu gece..."

"Anladım."

"Benim gitmem lazım," dedi Jon, "sabah erken kalkıp montaja yeti-
seceğim."

"Tamam..."

Ve gitti.

Aşağısı boşalmış, serinlemişti. Bara indik. Sarah, ben ve barmen ka-
dından başka kimse kalmamıştı.

"Son bir içki, yolluk," dedim.

"Şu andan itibaren içkilerinizin parasını ödemek zorundasınız," dedi.

"Niye?"

"Firepower burayı geceyarısına kadar kiraladı... ve saat şu anda on
ikiyi on geçiyor... ama çaktırmadan iki içki verebilirim size, çünkü kitap-
larınızı çok seviyorum, aramızda kalsın yalnız."

"Tamam güzelim, kimse bilmeyecek."

İki içki koydu. Disko kalabalığı giderek artıyordu. Gitme zamanı gel-
mişti. Evet, gelmişti. 5 kelimiz bizi beklerdi. Çekimlerin bitmiş olmasına
üzülüyordum. Benim için keşif gibi bir şey olmuştu bu çekimler. Biraz da
kumar. İçkilerimizi içip dışarı çıktık. Arabamız yerinde duruyordu. Sa-
rah'nın binmesine yardım edip oturdum. Kemerlerimizi bağladık. Motoru
çalıştırdım. Kısa bir süre sonra körfez yolundan güneye iniyorduk, günlük
alışkanlıklarımıza doğru. Hem memnundum, hem de değildim.

Sarah bir sigara yaktı. "Kedileri besleyip yatarız."

"Belki birer içki daha içeriz," diye önerdim.

"Olur," dedi Sarah.

Sarah'yla iyi anlaşıyorduk. Bazen.

Birkaç gün sonra montaj odasını ziyaret ettik. Jon Pinchot ile editor Kay Bronstein harıl harıl çalışıyorlardı.

Jon bize iki iskemle getirdi.

"Sana kesilmemiş halini göstereceğim. Şu anda ham. Çok işi var daha..."

"Farkındayız," dedi Sarah.

"Filminin hakkını vermek istiyoruz," dedi Kay. "Ben çok sevdim!"

"Teşekkür ederim," dedim.

"Müziği oturtuyoruz şimdi," dedi Jon. "Friedman ile Fischman Londra'dalar, yeni bir anlaşma yapmaya çalışıyorlar. Günde 4-5 kez telefon edip bağırıyolar. 'MİKSAJ BITSİN! DURDURUN MİKSAJ!' diye. Anlamamış gibi davranıyorum. Nefis müzikler bulduk ama telif hakları çok tutuyor. Friedman ile Fischman bir müzik önerdiler. Çok ucuz ve korkunç kötü. Filmi mahveder. Müziği filmin ses kaydının üstüne yerleştiriyorum ki sonra değiştiremesinler..."

"Bu şartlar altında film çekmiş miydin daha önce?"

"Hayır. Bizim herifler gibisini görmedim. Ama seviyorum onları."

"Seviyor musun?"

"Evet, çocuk gibiler. Vicdanları var. İnsanı boğazlamaya çalışırken bile sıcak bir yanları oluyor. Hollywood'u yöneten şirket avukatlarıyla muhatap olmaksızın onlarla iş yapmayı yeğlerim."

Jon ışıkları söndürdü. Filmi seyretmeye başladık. Televizyon ekranını andıran küçük bir perdede. Jenerik geçti. Sonra adım geçti. Hollywood'a dahil olmuşum, bir an için bile olsa. Suçluydum.

İyi gidiyordu. Rahatsız edici bir şey bulamıyordum.

"Hoşuma gitti," dedim.

"İyi bir şey var elimizde," dedi Jon.

Sonra Jack ile Francine'in tanıştıkları bölüm geldi. Barın sonunda oturuyorlar. Jack Francine'e birkaç kadeh içki ısmarlamış. Francine hepsini götürmüş. Jack'in önünde yarım şişe bira duruyor. Sağ eliyle şişeyi yana itip, 'Tamam...' diyor. 'Ne tamam?' diye soruyor Francine. Jack parasının bittiğini anlatmaya çalışıyor, zildir, artık içki ısmarlamıyacaktır...

"HAYIR! HAYIR!" diye bağırdım, "AMAN TANRIM! HAYIR!"

Jon filmi durdurdu.

"Ne oldu?"

"Alkolikler bu bölümü izlerse yandık! Bizle öyle bir alay ederler ki şehri terketmek zorunda kalırız!"

"Terslik nerde?"

"Bir alkolik *asla* önündeki yarım şişeyi kenara itip 'Tamam...' demez. Şişeyi *son* damlasına kadar içer, ondan sonra 'Tamam...' der."

"Hank haklı," dedi Sarah, "benim de dikkatimi çekti..."

"O sahneyi 5 defa çektik, ben en iyisi bu diye düşünmüştüm..."

"Jon, *hakarete uğramış* gibi hissediyorum kendimi! İçim sızladı! Yüzüme yumruk yemiş gibi oldum.!"

"Biranın çok az kalmış olduğu bir versiyon vardı galiba..."

"Çok az bile fazla, ama lütfen onu kullan mümkünse," dedim.

Alkolik olmayan bir yönetmen içkiden nefret eden bir oyuncuyla çalışırsa olacağı budur işte. Hele ortada, hipodromu sete yeğleyen alkolik bir yazar varsa.

Filmin devamını izledik.

Jon ışıkları açtı.

"Ne düşünüyorsun? Bu henüz bitmemiş hali..."

"Müzik ve kamera harika," dedi Sarah.

"Senaryoya ne dersin yavrum?" diye sordum.

"Chinaski her zamanki kadar iyi," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Oyuncular ve ekip senin farkındaydılar," dedi Jon, "sette olmadığın zaman bile.

"Ah," dedim.

"Evet Hank, fikrin ne?"

"Jack'in oyunculuğunu sevdim. Francine daha iyi olabilirdi diye düşünüyorum."

"Francine çok iyiydi," dedi Jon. "Kamera onun üstüneyken film canlanıyor aslında."

"Belki. Neyse, filmin de, onun büyük dönüşünün de bir parçası olmaktan mutluluk duyuyorum..."

Bu güzel duyguları kutlamak için montaj odasına kilit vurup çıktık, asansörle aşağı inip benim arabaya atladık ve yemeğe gittik. Bu kez Musso'ya değil, daha yakın bir yere, 8 blok batıda bir lokantaya. Ne tuhaf, diye düşündüm: bir iş yapılıyor, yavaş yavaş, gün be gün, sonra aniden bitiyor. Daha senaryoyu bile yazmamıştım sanki. Bir eleştirmen çıkıp, zaten yazmadın ki, kötü ve aşık olan şeyleri kucakladın yine, diyebilir.

Ama eleştirmente seyirci arasındaki fark nedir? Yanıt: eleştirmen bilet almaz.

"Şuraya yanaő," dedi Jon, "geldik."

Yanaőtım.

Hipodromuma döndüm. Bazen benim burda ne işim var diye düşünürüm. Bazen bilirdim: birincisi, kalabalık bir insan topluluğunu en kötü halinde izleme olanağı buluyordum ki bu bana insanlığın kimlerden müteşekkil olduğunu hatırlatıyordu. Açgözlülüğü, korkuyu, öfkeyi, her şeyi apaçık görüyordum.

Her gün, her hipodromda bulunabilecek belli tipler vardır. Ben de başkalarının gözünde onlardan biriydim. Ve bundan hoşnut değildim. Görünmez olmayı yeğledim. Diğer bahisçilerle fikir alışverişinde bulunmam. Onlarla hiçbir ortak yanım yok bence. Aslında birbirimize karşı oynuyoruz. Hipodrom asla kaybetmez. Hipodrom payımı alır, eyalet payını alır ve bu paylar gidek büyür, ki bu da bahisçinin sürekli kazanabilmesi için bir sisteme sahip olmasını gerektirir. Vasat bir bahisçi çift oynar, üçlü oynar, altılı oynar, dokuzlu oynar ve elinde hiçbir işe yaramayan kağıt parçalarıyla kalakalır. Çünkü tek geçerli bahis vardır, o da kazanmak üzere oynanandır. Baskıyı azaltır. Derin hakikatlerin, yazmanın, resim yapmanın sırrı sadeliktir. Hayat sadeliğiyle derindir. Sanırım hipodrom bendeki bu bilinci canlı tutuyor.

Ama yarışların bir hastalık, yerine koyma, kaçış, yüzyüze gelinmesi gereken şeyleri erteleme yönü olduğu da doğru. Hepimizin kaçmaya ihtiyacı var. Saatler uzun, bir şekilde geçirmek gerekiyor onları, ölüm gelinceye dek. Yeterince ihtişam ve heyecan yok ortalıkta. Her şey bir süre sonra eskiyip ölgünleşiyor. Sabah uyanınca ayaklarımızı yorganın altından çıkarıp yere koyuyor ve düşünüyoruz. Of, Allah kahretsin, şimdi ne olacak?

Yarışlara olan tutkumdan öğrenirim zaman zaman. Gündüz taylara oynayıp; akşam kendimi yetişkin atların veya arabalıların yarışlarında bulurum, hangisi yapıyorsa. Ve gündüz gördüğüm insanları görürüm orda. Onlar da geceleri takılır. Bir hastalıktır at yarışları.

Hipodroma dönünce filmi, oyuncularını, ekibi, montajı tamamen unuttum. Orası yaşantımı sade kılıyordu, belki de aptal demek daha doğru.

Geceleri önce Sarah'yla oturup biraz televizyon seyrediyor, sonra yurkayı çıkıp şiirle oynuyordum. Şiirdi aklıma kaçırılmamı engelleyen şey. İhtiyaç duyduğum şey. Gerçekten beni ayakta tutan.

Bu düzeni oturtalı birkaç hafta olmuştu ki telefon çaldı. Jon Pinchot. "Film bitti. Firepower binasında özel bir gösterim yapıyoruz. Basın yok, eleştirmenler yok. Gelirsiniz değil mi?"

"Tabii, yer ve zaman söyle."

Not aldım.

Cuma akşamıydı. Firepower binasına nasıl gidildiğini çok iyi biliyordum. Sarah sigara içiyor ve düşünüyordu. Ben de düşüncelere daldım direksiyonun başında. Jon'un anlattığı bir şey geldi aklıma. Filme yapımcı bulmadan çok önce, geceleri bar bar dolaşıp senaryoya uygun bir mekan ve barsinekleri arıyormuş. Kendine bir de isim bulmuştu: "Bobby." Her gece geziyormuş böyle. Nerdeyse alkolik oluyordum demişti. Ve bütün o barlarda, yatağa atmak isteyeceği bir tek kadına rastlamamıştı. Dinlenmeye karar verdiği gecelerde, çektiği bar fotoğraflarını alıp bize geliyor, sehpanın üstünü onlarla dolduruyordu. Ben de en iyilerini seçip "Tamam," diyordum, "bunları inceleyeceğim..." Senaryonun bir gün film olacağına duyduğu inanç hiç eksilmemişti.

Gösteri salonu Firepower binasının içinde değil, arkasındaki alandıydı.

O tarafa saptım. Girişte bir görevli vardı.

"*Jim Beam'in Dansı* filminin gösterimi," dedim.

"İçeri girin... Sağa dönün..." dedi.

İşte. Önemli insanlardık. İçeri girip sağa döndüm ve park ettim arabayı.

Özel stüdyoların bulunduğu bir alandı burası. Firepower'ın neden kendi gösterim salonu yoktu bilmiyordum. Binaları dev gibiydi. ama neyi niçin yaptıklarını açıklayacak çok iyi nedenleri olduğundan emindim.

Arabadan inip gösterim salonunu aramaya başladık. Herhangi bir yazı veya işaret yoktu ve ortalıkta in cin top oynuyordu. Oysa vaktinde gelmiştik. Yürüdük. Sonra yarı açık bir kapıda dikilen iki zayıf stüdyocu gördüm. Sinema işinde çalışan herkes birbirine benziyordu, yani ekip, danışmanlar filan : yaşları 26-38 arasında değişen, birbirlerine sürekli ilginç şeyler anlatan tipler.

"Özür dilerim," dedim, "*Jim Beam'in Dansı* filminin gösterimi burda mı yapılacak?"

Çok önemli bir konuşmayı bölmüşüm gibi baktılar yüzüme. Sonra biri sorumu yanıtladı:

"Hayır."

39 yaşma geldiklerinde halleri ne olacak diye geçirdim içimden. Belki onlar da bunu konuşuyorlardı.

Gösterim salonunu arama yürüyüşümüzü sürdürdük.

Sonra motoru çalışan bir arabanın yanında tanıdık bir sima gördüm : Jon Pinchot, Yardımcısı Lance Edwards'la birlikte dikiliyordu.

"Jon, Tanrı aşkına, nerde bu gösterim salonu?"

"Evet," dedi Sarah, "nerde?"

"Ah," dedi Jon, "yerini değiştirmişler. Sizi arayıp haber vermek istedim ama çıkmıştınız..."

"Peki, nerde bu yer güzelim?"

"Evet, nerde?" dedi Sarah.

"Sizi arıyordum ben de... Bak, Lance Edwards oraya gidiyor şimdi arabayla. Seninle gelsek bir mahzuru var mı Lance?"

Lance bozulmuş gibi başını salladı. Aslında bozulması gereken bizdik. Ama Hollywood'ta bu tür karışıklıklar olur bazen.

Jon Lance'in yanına oturdu, biz de arkaya geçtik. Lance' in utangaç olduğunu ve bu nedenle az konuştuğunu söylüyorlardı. Bense daha çok sikiinde olmadığı kanısındaydım. Televizyoncu kadınlardan İtalyan olanı, "O orospu çocuğunun yanında çalışmıştım bir ara," demişti. "Onun kadar ucuz birini tanımamışsındır. Hiçbir şeye para vermez. Zarfı bile yoktu. Postadan çıkan mektupların zarflarını kullanırdı. Gelen mektupları bana verirdi, ben zarfları temizlerdim, o da yeni adresler yazardı üstlerine. Damgalanmamış pulları yırtıp kendi mektuplarına yapıştırırdı. Bir gün oturmuş çalışıyordum, elini eteğimden içeri daldırmasın mı, 'Bir şey mi arıyorsun?' diye sordum. 'Ne demek istiyorsun?' dedi. 'Bacağımda ne arıyorsun demek istiyorum. Bir şeyini mi kaybettin? Kaybetmediysen çek elini.' Beni kovdu, tazminat da ödemedi."

Hâlâ gidiyorduk. Bayağı uzak bir yerdeydi salon.

"Hey, Lance," dedim, "dönüşte bizi arabamızın yanına bırakacak mısın?"

Kafası bozulmuş gibi başını salladı. Kafasının bozulması doğaldı. Benzin harcıyordu.

Sonunda vardık gösterim salonuna. Arabadan inip içeri girdik. Doluydu. Herkes ordaydı. Rahat ve huzurlu bir görünüyorlardı. Çoğunun elinde o altın renkli kutu biralardan vardı.

"Allah kahretsin!" diye bağırardım yüksek sesle.

"Ne oldu?" diye sordu Jon.

"Herkesin birası var ve biz içecek HİÇBİR ŞEY getirmedi!"

"Bekle! Bekle!" dedi Jon.

Koşarak uzaklaştı.

Zavallı Jon.

Sarah'ya ve bana ikinci sınıf insan muamelesi yapıyorlardı. Ama, de-

diğim gibi, başrol oyuncusu senaryo yazarından 750 misli fazla para alıyorsa elinizden ne gelirdi? Seyirci de senaryoyu kimin yazdığını hatırlamazdı zaten, işini kimin iyi yaptığını, kimin yüzüne gözüne bulaştırdığını hatırlardı sadece, yönetmeni, oyuncularını falan. Sarah ve ben kenar mahalleliydik.

Jon, bizim için bulduğu iki kutu birayla kapıdan girer girmez ışıklar söndü. Film başladı. *Jim Beam'in Dansı*.

Dünyanın tüm alkolicleri şerefine bir yudum aldım biramdan.

Ve geçmişe döndüm filmlerdeki gibi. Gençtim, kendimi ne iyi ne kötü, sadece uyuşmuş hissediyordum. Sabahtı. Bardaydım. Barmen Jim'le konuşuyordum.

"Sana bir şey söyleyeyim mi evlat?"

"Söyle."

"Şu tezgahın altından havagazı borusu geçireceğiz. Senin taburenin önünden yani. Ucuna da bir musluk takacağız."

"Havagazı borusu mu?"

"Evet. Her şeye son vermeye karar verdiğin zaman musluğu açıp bir kaç nefes çekersen, sonra güle güle..."

"Çok düşüncelisin Jim, sağol," demiştim.

Karşımızdaydı işte. Seyrediyorduk. Barmen beni arka sokakta marizliyordu. Daha önce de söylemişim : benim ellerim küçüktür, yumruklaşmalarında büyük dezavantaj teşkil eder bu. Barmenin elleri ise çok büyüktü. Ve bu yetmiyormuş gibi yumruğa dayanıklılığım nedeniyle fazla dayak yiyordum. Tek şansım korkusuzluğumdu. Barmenle dövüşerek oyalanıyordum. İnsan bütün gün hiçbir şey yapmadan bar taburesinde oturamazdı ki! Dövüş sırasında fazla canım yanmıyordu zaten. Acılar ertesi sabah ortaya çıkıyordu, ama bir şekilde odanıza varmışsanız pek takmıyordunuz.

Haftada iki-üç kez dövüşüyor ve giderek ustalaşıyordum. Ya da barmen formdan düşüyordu.

Ama bunlar kırk yıl önce olmuş şeylerdi. Şimdi Hollywood'ta bir gösterim salonundaydım.

Filmi anlatmanın gereği yok. Anlatılmamış bir şeyi anlatmak daha iyi. Filmin sonlarına doğru bir kadın beni himaye etmek ister, bir dahiyi sokaklardan kurtarma düşüncesiyle. Filmde bu kadının evinde bir gece kalırım. Aslında 6 hafta kalmışım.

Adı Tully'ydi. Hollywood Hills'de büyük bir evde oturuyordu, Nadine adında başka bir kadınla beraber. İkisi de çok para kazanıyorlardı. Eğlence sektöründeydiler : müzik, yayıncılık, falan. Herkesi tanırlar, haftada iki-üç parti verirlerdi, bir sürü New Yorklu doluşurdu evlerine. Bu eğlencelerden hoşlanmasam da, sarhoş olup, davetlilere elimden geldiğince hakaret ederek iyi vakit geçiriyordum.

Nadine'in benden az daha genç bir sevgilisi vardı. Müzisyen, yönetmen gibi bir şeydi. Geçici olarak işsizdi. İlk tanıştığımızda çok sevimsiz gelmişti bana. Sabahları evin içinde veya bahçede karşılaşırdık, akşamdan kalma. Boynuna hep lanet bir eşarp bağlardı.

Bir sabah 11 gibi bahçede biralarımızı yudumlayıp, akşamdan kalmağımızı üstümüzden atmaya çalışırken yüzüme baktı. Adı Rich'ti.

"Bir bira daha ister misin?"

"Evet... Sağol..."

Mutfığa gidip biraları getirdi, bir şişesini önüme koydu, oturdu.

İri bir yudum aldı birasından. Sonra sesli sesli içini çekti.

"Onu daha ne kadar kandırabilirim bilmiyorum..."

"Ne?"

"Hiçbir yeteneğim yok aslında. Hepsi palavra."

"Harika bu," dedim, "gerçekten harika bu. Seni takdir ettim."

"Teşekkür ederim. Peki senin durumun ne?"

"Ben yazarım. Ama sorun bu değil."

"Nedir?"

"Düzüşmekten çükümün derisi soyuldu. Kadın doymak bilmiyor."

"Ben de her gece Nadine'i yalamak zorundayım."

"Tanrım..."

"İki kapatmayız biz..."

"Bu zengin liberal kadınlar taşaklarımızı torbaya atmışlar."

"Votkaya geçsek mi acaba?"

"Geçelim."

O gece ikimiz de görevimizi yerine getiremedik.

Rich bir hafta daha dayandı, sonra kayboldu.

O gittikten sonra Nadine evde anadan doğma gezmeye başladı. çoğunlukla Tully yokken.

"Nedir bu yaptığın?" diye sordum sonunda.

"Burası benim evim. Kıçımı serinletmek istiyorsam serinletirim.

Kimseye hesap vermem."

"Yok yahu! Canın hindi boynu çekiyor olmasın?"

"Dünyada kalan son erkek sen olsan bile imkansız."

"Dünyada kalan son erkek ben olsaydım sen şimdi kuyruktaydın."

"Duâ et de Tully'ye söylemeyeyim bunu."

"Sen de evde dolaşırken yanğını ört öyleyse."

"İğrenç domuz!"

Merdivenlerden yukarı koştu. Plop, plop, plop. Koca bir göt. Bir kapı çarpıldı. Peşine düşmedim. Değeri şişirilmiş bir mal.

O gece Tully beni bir haftalığına Catalina'ya yollamaya karar verdi. Nadine'in azmış olduğunun farkındaydı.

Filmde yoktu bunlar. Bir filme herşeyi koyamazsınız...

Ve filmin gösterimi bitti. Alkışladılar. Biz de salonda dolanıp el sıkıştık, kucaklaştık. Hepimiz müthiştik. Evet, müthiş.

Harry Friedman yanıma geldi. Onunla da tokalaştık, sarıldık.

"Harry," dedim, "iyi bir film var elinde."

"Evet, evet, eşsiz bir senaryo! Baksana, orospular hakkında bir roman yazdığımı duydum."

"Evet."

"Senaryolaştırmanı istiyorum. Film yapacağım."

"Tabii Harry, tabii..."

Sonra Francine Bower'ı görüp yanına gitti. "Francine, hayatım, muhteşemdin!"

Sonra ortalık sakinleşti. Salon boşaldı. Biz de çıktık Sarah'yla.

Lance Edwards arabasına atlayıp gitmişti. O uzun yolu yürümek zorundaydık. Olsun. Hava serin ve temizdi. Film bitmişti, yakında gösterime girecekti. Eleştirmenler eleştirecekti. Ama çok fazla film yapıyordu, durmaksızın. Seyirci o kadar çok film görüyordu ki artık yargılama yeteneğini kaybetmişti. İşin kötüsü, eleştirmenler de aynı durumdaydı.

Arabamıza ulaştık.

"Güzeldi," dedi Sarah, "ama bazı bölümler..."

"Biliyorum. Ölümsüz bir film değil ama iyi bir film."

"Evet, öyle..."

Körfez yoluna çıkmıştık.

"Bir senaryo daha yazacak mısın?"

"Yazmam inşallah..."

"Harry Friedman Cannes'a gitmemizi önerdi."

"Ne? Kediler ne olacak?"

"Kedileri de götürün dedi."

"Kesinlikle olmaz!"

"Ben de öyle dedim."

Güzel bir gece geçirmiştik ve başka güzel geceler de olacaktı. Sağ şeride geçip gaza yüklendim.

Cannes ayrı bir meseleydi. Pinchot beni ordan aradı.

"Kazanmayı beklemiyoruz ama başa güreşmeyi umuyoruz."

"Jack en iyi oyuncu ödülünü alabilir bence."

"Fransızların Altın Palmiye'yi kendilerinden birine verecekleri söylemiyor."

Firepower'ın halkla ilişkiler departmanı benimle film üstüne söyleşi yapmaları için eve çeşitli dergilerden muhabirler yollayıp duruyordu. Zamanında birkaç katedral camı kırdığımı duymuş olanlar benim oltaya gelecek, aptallık derecesinde sarhoş edilip ağzından aptalca bir laf alınabilecek biri olduğumu sezmışlerdi. Aptal bir gecemde aldılar nitekim. İnsan ve oyuncu olarak gerçekten takdir ettiğim biri için olumsuz bir şey söyledim. Küçük bir şeydi, o insanın önemsiz bir yönüyle ilgili küçük bir şey. Sonradan karısının bana telefonda dediği gibi: "Doğru olabilir ama söylemen gerekmezdi.". Hem haklıydı, hem değildi. Bize doğrudan bir soru yöneltildiği zaman düşündüğümüzü söylemekte özgür olmalıyız. Gelgelelim üslup meselesi var. Ama bir de fazla üslup meselesi.

Ben yıllardır saldırıya uğruyorum ama bu beni güçlendiriyor. Eleştirilenler her zaman göt oğlanları olmuşlardı benim için. Eğer bu dünya gelecek yüzyıla kadar dayanırsa ben gene var olurum, ama onlar ölmüş, yerlerine yenileri gelmiş olur, yeni götler. O oyuncuyu incittiğime üzülmüş-tüm. Belki de oyuncular yazarlardan daha duyarlıydılar. Umarım.

Söyleşilere son verdim böylece.

İlgilenenlere saatimin 1000 dolar olduğunu söylüyordum, ilgileri azalıveriyordu.

Jon Pichot tekrar aradı Cannes'dan.

"Problemlerimiz var..."

"Ne gibi?"

"Jack Bledsoe basınla görüşmeyi reddediyor, otel odasından çıkmıyor..."

"Bunu anlayabilirim."

"Dur bir dakika... Nedeni, son filmi hakkında olumsuz şeyler yazan-

ları protesto etmek. Çok az eleştirmen beğendi filmini. Gazeteciler geçen gün saatlerce beklediler ve Jack aşığı inip, 'Söyleşi yok, söyleşi yapmıyorum. Siz beni anlamıyorsunuz.' dedi. Bir tanesi elini kaldırıp, 'Jack, ben son filmin için olumlu şeyler yazdım,' deyince 'öyleyse *seninle* konuşurum,' dedi. Sözleştiler. Belli bir saatte, belli bir kafede. Fakat Jack gitmedi."

"Jon, sanıyorum oyuncular yazarlardan veya yönetmenlerden daha duyarlı oluyorlar..."

"Duyarlı mı? İstiyorsan öyle diyelim..."

"Francine nasıl?"

"İyi, iyi. O herkesle konuşuyor. Yazlık elbiseler giyiyor. Hepimiz için iyi şeyler söylüyor. Başarılı bir dönüş yaptığını biliyor. Son yıldızların sonuncusu olduğu hissi içinde. Tanrıça gibi dolaşiyor. Müthiş bir gösteri."

"Friedman nasıl?"

"Ah, inanılmaz! Her yere yetişiyor, konuşuyor, terliyor, kollarını sallıyor. Burdaki güçlü insanlar ondan nefret ediyorlar. Onun enerjisinden ve kararlılığından ürküyorlar. Kabus görür gibiler. İçkilerini yudumlarken ondan sözediyorlar. Ölüm ışınlarıyla kıcı delinsin istiyorlar."

"Delemezler. Başka?"

"Jack var ya işte? Bir çıkarabilirsek onu otel odasından... Geçen gün Fransa'nın o popüler televizyon programına çıkmayı kabul etmişti. Sonra gitmedi."

"Peki ne işi var Cannes'da?"

"Allah belamı versin biliyorsam..."

Zaman nasıl geçerse öyle geçti. Hipodrom hâlâ yerindeydi. Bir yandan da James Thurber okudum. İyi yazdığı zaman inanılmaz bir mizah anlayışı var. Olaylara hep burjuva açısından bakması yazık. Çok iyi bir maden işçisi olurdu ondan, hem de belalı.

Birkaç tane de şiir yazdım. Şiirin değeri vardır, inanın bana. İyice tozutmanızı engeller.

Evet.

Ve hayır. Film Cannes'da hiçbir ödül almadı.

Sarah bahçeye yeni sebzeler ve çiçekler dikti.

5 kedimiz 10 güzel gözleriyle bizi izlediler.

Cannes'dan sonra montaj devam etti. Jon deli gibi çalışıyordu.

Filmde küçük bir rolüm vardı. Bir barsineği oynamıştım bir sahnede. Kısaydı ama daha uzun olabilirdi. Anlatayım. İki kişiyle barda oturuyorum, beraber değil, ayrı ayrı. Jack ile Francine tanışacaklar. Üçümüzün orda barsinekleri gibi oturması gerekiyor. Kamera bize yöneldiği anda kendime hakim olamayıp biramdan büyük bir yudum aldım ve ağzımda şöyle bir çalkaladıktan sonra uzaktan şişenin içine püskürttüm. Ne numaraydı ama. Tezgaha bir damla bile dökülmedi. Aradaki mesafe yirmi santimetre vardı rahat. Neden böyle bir şey yaptım bilmiyorum. Daha önce hiç denememiştim. O bölüm montaj sırasında kendini döşemede buldu tabii.

"Jon," dedim, "eklesene şunu filme."

"Yapamam. Herkes 'Yahu kim bu adam?' diye sorar sonra."

Figüransan doğaçlama oynayamazsın.

Neyse, artık film üzerinde yapılacak bir işlem kalmamıştı.

Gösterime çıkış tarihi saptandı.

Açılıştan bir hafta önce bir gece Jon bize geldi. Oturuyorduk.

"Yeni bir senaryo yazacak mısınız? Sen hazırsan ben de hazırım."

"Hayır Jon. Hollywood beni korkutuyor. Bu iş bitti. En azından ben öyle ümit ediyorum."

"Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Bir roman yazacağım galiba."

"Ne hakkında?"

"Önceden konuşulmaz."

"Neden?"

"Lastiklerin havasını indirir."

"Hank lastiklerinin havasını sürekli ölçer," dedi Sarah "Yanında küçük bir alet taşır. Romanlarını sınamak için."

"Doğru söylüyor... Baksana Jon. bu filmin galası olmayacak mı?"

"Gala mı? Hayır..."

"Gala yok mu?" diye sordu Sarah. "Ama bu çok saçma!"

"Jon," dedim, "ben gala istiyorum!"

"Sen mi? Kulaklarıma inanamıyorum! Neden?"

"Neden mi? Gülmek için. Kafa bulmak için. Beyaz bir limuzinim ve özel şoförüm olsun, en kalitelisinden beyaz şarap, renkli televizyon, telefon, purolar..."

"Kesinlikle," dedi Sarah. "Hem Francine bayılır bu işe!"

"Peki," dedi Jon, "elimden geleni yapacağım."

"Friedman'ı reklam olur diye ikna edersin," dedi Sarah, "gişe hasılatını artıracığını söyle."

"Bakalım..."

"Jon," dedim, "beyaz limuzini unutuyorsun."

Ve Jon gala gecesini ayarladı, nasıl bilmiyorum. Beyaz limuzin kaldırıma yanaştığında Sarah giyiniyordu. Mahalledeki veletler limuzini görüp toplandılar. Dışarı çıkıp şoförün park etmesine yardımcı oldum.

"Sen ünlü müsün Hank?" diye sordu çocuklardan biri.

"Ünlü mü? Ya, evet..."

"Biz de gelebilir miyiz Hank?"

"Sıkılırsınız."

"Hiç de sıkılmayız!"

Şöför kontağı kapatıp indi.

El sıkıştık.

"Ben Frank," dedi.

"Ben de Hank," dedim.

"Yazarsınız değil mi?"

"Evet. Kitaplarımı okudun mu?"

"Hayır."

"İyi, ben de seni araba kullanırken görmedim."

"Hayır, gördünüz efendim, park yerine girerken gördünüz."

"Doğru söze ne denir? Dinle, karım daha hazır değil. Birazdan çıkarız ama."

"Ne yazıyorsunuz efendim?"

"Nasıl yani?"

"Dediğim gibi efendim. Ne yazıyorsunuz?"

Adam kafamı bozmaya başlamıştı. Şöförlere alışkın değildim.

"Şiir, öykü ve roman yazıyorum..."

"Senaryo da yazmışsınız efendim."

"Haa, evet, senaryo."

"Neler hakkında yazarsınız efendim?"

"Neler hakkında mı?"

"Evet, *neler hakkında...*"

"Oh, haha, hayat hakkında yazarım, sadece hayat hakkında."

Çocuklardan biri, tel örgünün üstünden kafasını uzatarak, "Annem onun pis şeyler yazdığını söylüyor!" dedi.

Şöför bana baktı. "Karnıza yolun uzun olduğunu söyleyin lütfen. Gecikmemeliymişsiniz."

"Kim dedi?"

"Bay Friedman."

İçeri girip Sarah'ya seslendim.

"Sarah, limuzin geldi, acele et..."

"Daha erken..."

"Evet ama bugün cuma ve yol uzun."

"Tamam, işim bitmek üzere. Meraklanma, yetişiriz."

Bir bira açıp televizyonun karşısına oturdum. ESPN'de boks maçı vardı. Herifler fena vuruyorlardı birbirlerine. Kondisyonları benim gençliğimin dövüşçülerinden çok daha iyiydi. Sarf ettikleri onca enerjiye rağmen hâlâ ayaktaydılar. Boksörlere hep hayranlık duymuşumdur. Salonunda ve yolda yaptıkları antrenmanların temposu inanılmazdı. Ya dövüş öncesindeki stres! Bu işin anahtarı kondisyondu. Yetenek ve cesaret de lazımdı ama kondisyonsuz yokolurlardı.

Boks hoşuma gidiyordu. Yazma eylemini çağırıyordu bana. İki-sinde de aynı şeyler gerekliydi : yetenek, cesaret ve kondisyon. Yazmanın kondisyonu zihinseldi yalnız. Hiçbir zaman yazar değildiniz, daktilonun başına her geçtiğinizde yazar olmak zorundaydınız. Sonrası pek güç değildi. Güç olan, sandalyeyi bulup oturabilmektir. Bazen oturamazdınız. Herkesi engelleyen şeyler sizi de engellerdi: küçük problemler, büyük problemler, hiç eksilmeyen gürültü patırtı. Tepenize binen şeyleri yenilemek için kondisyonlu olmanız gerekiyordu. Dövüşleri, at yarışlarını ve atın üstündeyken başlarına gelebilecek düşme ve ürkme gibi talihsizliklere karşı savaşılan jokeyleri seyrede seyrede bu sonuca varmıştım. Ben hayat hakkında yazıyordum, haha. Aslında beni şaşırtan, bu hayatı yaşayan kimi insanların engin cesaretiydi. Bana dayanma gücü veriyordu bu. Sarah merdivenlerden indi. Nefis görünüyordu.

"Gidelim!"

Televizyonu kapattım. Dışarı çıktık.

Şöförle Sarah'yı tanıştırdım.

"Sarah! Sarah! Sarah!" diye bağırdı çocuklar. Onu severlerdi.

"Seninle gelebilir miyiz Sarah?"

"Annelerinize sormanız gerekir," diye gülümsedi Sarah.

Anneler? Kimse babalara bir şey sormaz mıydı?

Şöför arabaya binmemize yardımcı oldu ve limuzin park yerinden

geri geri çıkarken çocuklar tel örgünün gerisinden bizi izlediler. Bir gün ben ölecektim ve içlerinden bazıları bilgisayarlarının başına geçip inanılmaz boktanlıkta şeyler yazacaklardı.

Tepeden aşağı inmeye başladık ve ben ilk şarap şişesini açtım. İki tane doldurdum.

"Gözüne çamur," dedim Sarah'ya bardaklarımızı tokuşturarak.

"İki gözüne de çamur," dedi.

Televizyonu açtım. ESPN kanalını almıyordu. Kapattım.

"Oraya nasıl gidildiğini biliyor musun?" diye sordu Sarah şöföre.

"Oh evet..."

Sarah bana baktı. "Senin yazdığın bir filmin galasına limuzin ile gideceğin aklına gelir miydi?"

"Asla. Park banklarından kurtulduğuma şükrediyorum hâlâ."

"Limuzinleri seviyorum. Ne kadar güzel gidiyorlar değil mi?"

"Kayıyorlar. Cehenneme giden bir kızakta kayıyoruz. Sana bir içki daha vereyim."

"Harika bir şarap..."

"Ya, evet..."

Harbor Ekspres yolunda kuzeye gidiyorduk ve sonra San Diego Ekspres yoluna girip kuzeye devam ettik. Birden yağmur yağdığını fark ettim.

"Tamam," dedim, "yağmur başladı." Bütün arabalar duracaktı şimdi. Kaliforniya şoförleri yağmurda araba kullanmayı bilmezler. Ya çok hızlı ya da çok yavaş giderler. Çoğunluk çok yavaş.

"Geç kalacağız," dedi Sarah.

"Sanırım öyle olacak ufaklık."

Sonra yağmur iyice bastırdı. Ekspres yoldaki diğer sürücüler dehşete kapılmışlardı. İnip çıkan sileceklerinin arasından, küçük ve ruhsuz gözleriyle bakmaya çalışıyorlardı. silecekleri olduğuna şükretmeliydi götoşlar. Bir zamanlar silecekleri olmayan eski bir araba vardı. Zorda kalmıca nasıl araba sürüldüğünü öğrenmek istiyorsanız sileceksiz araba kullanmayı deneyin. Yağmurlu havalarda dilimlenmiş patates taşırdım yanımda. Arabayı durdurup, camı patates ile silip, yoluma devam ederdim. Nasıl yapılabileceğini bilmeniz gerekirdi : çok bastırmadan, hafifçe.

Ama bu sürücüler şimdi arabalarının içinde değil de, ölüm döşeklerindediler sanki. Yağmurun altında paniklediklerini görebiliyordunuz. Aptalca bir panik. İşlevsiz bir panik. Boşa harcanan bir panik. Paniğinizi değerlendirmek istiyorsanız gerçek bir şeye saklayın.

"Boşver yavrum, şarap bol."

Birer kadeh daha doldurdum.

Ama şoförün hakkını yememeliyim. Profesyoneddi. Hangi şeridin ya-
vaşlayıp hangi şeridin hızlanacağını biliyordu sanki. O limuzini, o koca-
man limuzini bir şeritten diğerine kaydırarak trafiğin akışından en iyi şe-
kilde faydalanıyordu. Okurlarımdan olmamasını bağışladım. Yapmaları
gereken şeyi yapabilen profesyonelleri severim. Enderdirler. Ortalık ye-
tersiz profesyonellerle doluydu : doktorlar, avukatlar, başkanlar, tesisatçı-
lar, futbolcular, dışçiler, polisler, pilotlar ve diğerleri.

"Yetiyeceğiz galiba," dedim.

"Mümkün," dedi.

"En sevdiğin yazar kim?"

"Shakespeare."

"Yetişirsek seni bağışlarım."

"Yetişirsek ben kendimi bağışlarım."

Bu herifle muhabbet etmek imkansızdı. Her seferinde lafımı ağzıma
tıkıyordu.

Sarah'yla içkilerimizi yudumladık.

Ve hedefe vardık. Şoför inip kapıları açtı. Çıktık.

Büyük bir alışveriş merkezinin yanındaydık. Salon arkalarda bir yer-
deydi.

"Teşekkürler Frank," dedim.

"Bir şey değil. Şimdi gidip arabayı park edeceğim. Çıkışta sizi bulu-
rum."

"Nasıl bulacaksın?"

"Bulurum..."

Sonra direksiyona geçti ve uzun beyaz limuzin trafiğin içinde kay-
boldu. Yağmur devam ediyordu.

Başımı çevirdim ve bizi bekleyen 4-5 şemsiyeli adam gördüm. Alış-
veriş merkezinin üstü açık bir bölümündeydik, yağmur içeri giriyordu.
Şemsiyeli adamlar bize doğru koştular, belki ıslanırız diye kaygılanarak.

Güldüm. "Bu çok saçma!"

"Hoşuma gidiyor," dedi Sarah.

Birbirimize doğru koştuk. Sonra binanın içinde ilerledik. Flaşlar pat-
lıyordu. Yırtmıştım. Park bankları geride kalmıştı.

Yürürken adamlardan birine, "Allah kahretsin! Şarabı arabada unuttuk! Film için iki şişeye ihtiyacımız var!" dedim.

"Ben getiririm Bay Chinaski," dedi adam. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanımızdan ayrıldı.

"Açacağı unutma!" diye bağırdım arkasından.

Yürümeye devam ettik. Sol tarafımızda flaşlar patlıyordu. Francine Bowers'ı gördüm. Poz veriyordu, önce bir tarafa, sonra öbür tarafa bakarak. Muhteşemdi. Sonuncuların en iyisi.

Adamları takip ettik. Karşımıza bir televizyon kamerası çıktı. Yine flaşlar. Bir kadın ilişti gözüme, taniyordum, kanallardan birine söyleşi programları hazırlıyordu.

"Henry Chinaski," diye karşıladı beni.

"Nasılsınız?" Eğilerek selam verdim.

Bir şey sormasına fırsat vermeden, "Hayallah, şarabımızı limuzinde unuttuk. Şöför içiyordur şimdi onu. Şaraba ihtiyacımız var," dedim.

"Film Senarist olarak sizi tatmin etti mi?"

"Yönetmen iki zor oyuncuyu yönetmek zorundaydı. Hiçbir problem çıkmadı. Bu gece buraya gelemeyen gerçek barsineklere kullandık. Kamera çok iyiydi, senaryo da öyle."

"Anlatılan sizin hayat hikayeniz mi?"

"On yıllık bir dönemden üç-beş gün..."

"Teşekkürler Bay Chinaski, bizimle konuştuğunuz için..."

"Rica ederim..."

Sonra Jon Pinchot'yla karşılaştık. "Selam Sarah, selam Hank... Beni takip edin..."

Ellerinde kayıt makineleri bulunan küçük bir grubun yanına gittik. Birkaç flaş patladı. Kim olduklarını bilmiyordum. Soru sormaya başladılar.

"Alkolizm yüceltilmeli mi sizce?"

"Başka şeyler ne kadar yüceltiliyorsa o kadar yüceltilmeli."

"İçmek hastalık değil mi?"

"Nefes almak hastalık."

"Sarhoşlar rahatsız edici olmuyorlar mı?"

"Çoğu oluyor. İçmeyenlerin çoğu gibi."

"Bir ayyaşın hayatı kimi ilgilendirir?"

"Başka ayyaşları."

"İçki düşkünlüğü sosyal açıdan kabul edilebilir bir şey mi sizce?"

"Beverly Hills'de evet. Sefilhanelerde hayır."

"Hollywood'a dahil mi oldunuz artık?"

"Sanmıyorum."

"Bu senaryoyu niye yazdınız?"

"Bir şey yazdığım zaman asla niye yazdığımı düşünmem."

"En sevdiğiniz erkek oyuncu kim?"

"Yok."

"Kadın oyuncu?"

"Yanıtım aynı."

Jon Pinchot kolumdan çekti.

"Gitsek iyi olur. Film başlamak üzere..."

Peşine takıldık. Telaşlı bir yürüyüş. Sonunda salona vardık. Herkes içeri girmişti.

Tam o sırada biri bağırdı arkamızdan: "BEKLEYİN!"

Şarabı almaya giden adamdı. Kocaman bir kesekağıdı taşıyordu. Koşarak geldi, elime tutuşturdu paketi.

"Dünyanın en müthiş adamısın sen!" dedim.

Arkasını döndü, koşarak uzaklaştı.

"Kimdi o?" diye sordu Jon. "Firepower'da mı çalışıyor?"

"Bilmiyorum..."

"Hadi," dedi Sarah, "girelim artık."

Lobiye girdik. Kapıları kapatmışlardı. Jon itip açtı. İçersı karanlıktı. Film başlamıştı.

"Lanet olsun," dedim, "bizi bekleyemezler miydi? Yazarız biz!"

"Gelin," dedi Jon, "size iki koltuk ayırdım."

Birinci sıraya kadar takip ettik onu. Duvarın yanında iki koltuk.

"Sonra görüşürüz," dedi Jon.

Yakınlarda bir yerde iki kız oturuyordu. Biri öbürüne, "Burda ne işim var bilmiyorum. Henry Chinaski'den nefret ederim. İğrençtir," dedi.

El yordamıyla bir şişe ve açacak buldum. Perde aydınlandı.

"Henry Chinaski," dedi kızlardan biri, "kadınlardan nefret eder, çocuklardan nefret eder, insanda kusma isteği uyandıran pis moruğun teki dir, millet ne bulur onda anlamam."

Öteki kız perdenin aydınlığında beni gördü ve arkadaşının böğrüne bir dirsek attı.

"Şişt... O galiba!"

Bir şişe Sarah'ya, bir şişe de kendime açtım. Epey götürdük. Sonra Sarah, "Şu kancıkları bir güzel pataklamak geliyor içimden," dedi.

"Boşver," dedim, "düşmanlarım gelirimim yarısı. Benden öylesine nefret ediyorlar ki bilinçaltında aşka dönüşüyor bu nefret."

Filmi doğru dürüst izleyemiyorduk. Bizim oturduğumuz yerden herkes aşırı uzun ve ince görünüyordu, hele kafalar feciydi. Geniş ve şekilsiz alınlar, yok denecek kadar küçük gözler, ağızlar, çeneler. Ayrıca ses çok yüksek ve boğuk geliyordu.

Diyaloglar şöyleydi: "HUUU, VUUU, VUD VA TA KRISTOL, YO TO YO..."

İlk ve tek senaryomun galasındaydım, neye benzediğini bile anlayamıyordum.

O gece bizim filmi gösteren bir salon daha olduğunu ve yarı boş olduğunu öğrenecektim sonradan.

"Jon bu işi pek iyi ayarlayamadı," dedi Sarah.

"Videoda seyrederiz," dedim.

"Seyrederiz," dedi.

Aynı anda şişelerimizi kaldırdık.

Kızlar şaşkınlık ve tiksintiyle baktılar bize.

Koca alınlı koca kafalar perdede yer değiştirip duruyorlardı.

Ve yüksek sesle konuşuyorlardı.

"FLAM FLAM VUUL VO, TAKA BRAK VO SO ..."

"YA DOL YA, TEK TATAM, YA VO DO..."

"PREEBERS..."

"BRAKA DAM..."

"Diyaloglarımı bok etmişler Sarah," dedim.

"Of... evet..."

Ama uzun ve geniş alınlar uzun ve ince kadehlere yumulduğunda pek hoş oluyordu. İçkiler perdenin yarısını kapladıktan sonra aşağılarda biryerlere girip yokoluyorlardı. Ve anlamsız, boş kadehler kalıyordu geriye, şekil değiştiren, uzayan, büzülen, pırıl pırıl, Hades'ten gelme boş kadehler. Ertesi sabah ne biçim ağrıyacaktı o alınlar.

Sonunda Sarah'yla filmi izlemekten vazgeçip şişelerimizle meşgul olmaya karar verdik.

Ve zamanı gelince film bitti.

Alkışlayanlar oldu. Salonun tenhalaşmasını bekledik. Uzun bir süre. Sonra kalkıp dışarı çıktık.

Lobide flaşlar patladı yine. El sıkışmalar. Kendimizi dışarı attık.

Tuvalete gitmemiz gerekiyordu.

"Kadınlar tuvaletinin karşısındaki büyük çiçeğin yanında buluşalım," dedim Sarah'ya.

Erkekler tuvaletine girdim. Ayakta zor duran bir ayyaş vardı yanımda. Bana baktı.

"Hey, Henry Chinaski değil misin sen?"

"Hayır, ben kardeşiyim, Donny."

Olduğu yerde sallanarak işemeye devam etti.

"Chinaski kardeşinden söz etmiyordu hiç yazdıklarında."

"Benden nefret eder de ondan."

"Niye?"

"Benden 60-70 kere sopa yemiştir çünkü."

Ayyaş ne diyeceğini bilemedi. İşeyip sallanmaya devam etti. Lava-boya gidip ellerimi yıkadım ve çıktım.

Çiçeğin yanında beklemeye başladım. Arkamda şöför belirdi aniden.

"Sizi kutlama partisine götürmek için talimat aldım."

"Harika," dedim, "Sarah gelir gelmez..."

Sarah karşıımızdaydı. "Biliyor musun güzelim, şöförlerin çoğu dışarda arabada bekler ama bizimki içeri gelip bizi buldu. Ve göze batmamak için şapkasını çıkardı."

"Tuhaf bir gece," dedi Sarah.

Frank'ı takip ettik. İki adım önümüzden yürüyordu.

"Şarabımızı içmedin değil mi Frank?"

"Hayır efendim..."

"Frank, ilk kural limuzini asla terketmemek değil midir? Ya biri çalarsa?"

"O pisliği kimse çalmaz efendim."

"Haklısın."

Alışveriş merkezinden çıkar çıkmaz Frank şapkasını başına geçirdi. Limuzin bizi bekliyordu.

Frank binmemize yardım etti. Yola çıktık.

Parti, Copperfield'in La Brea Bulvarındaki yerinde veriliyordu. Frank durdu, inip arabanın kapılarını açtı. Girişe, patlayan flaşlara doğru yürüdük. Kimin fotoğraflarını çektiklerini bilmiyorlardı bence. Gelenin bir limuzinden iniyor olması yeterliydi.

Kapıda teşhis edildik ve kalabalığa dahil olduk. İçersi tıklım tıklımdı. Herkesin elinde kırmızı şarap kadehleri vardı. 3-4 kişilik gruplar halinde dikiliyorlardı, konuşarak veya konuşmayarak. Havalandırma yoktu, dışarı serin olmasına rağmen salon sıcaktı, çok sıcak. Kalabalık oksijeni emiyordu.

Sarah'yla şaraplarımızı alıp durduk öylece. Şarap çok yavandı. Ucuz kırmızı şaraptan daha kötü olan tek içki, ısınmış ucuz beyaz şaraptır.

"Kim bu insanlar Sarah? Ne işleri var burda?"

"Bazıları bu sektörden, bazıları bu sektörün çevresinden, diğerleri de gidecek başka uygun yer bulamamış olanlar."

"Ne yapıyorlar burda?"

"Kimisi yeni ilişkiler kuruyor, kimisi kurduğu ilişkileri sürdürmeye çalışıyor. Bu tür partileri hiç kaçırmayanlar var. Basına görünmek de önemli tabii."

Atmosfer hoş değildi. Coşku eksikti. Üçkağıtçılar, parsacılar, ucuzcular, aşağılık köpekbalıklarıydı bunlar. Ruhsuzlar vızıldıyordu. Ve sıcaktı, çok sıcak.

Sonra pahalı giyimli biri yanımıza geldi. "Siz Bay ve Bayan Chinaski değil misiniz?"

"Evet," dedim.

"Siz buraya ait değilsiniz. Yukarı çıkmalısınız. Beni takip edin lütfen."

Ettik.

Merdivenlerden ikinci kata çıktık. Orası fazla kalabalık değildi. Pahalı giyimli adam bize döndü:

"Burda verilen şarabı içmemelisiniz. Size kendi şişenizi getireceğim," dedi.

"Teşekkürler. İki tane olsun."

"Tabii, hemen dönerim..."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor Hank?"

"Sesini çıkarma. Bir daha tekrarlanmayacak."

Kalabalığa baktım, aşağıdayken hissettiklerim geri geldi.

"Bu adam kim acaba?" dedim.

Elinde iki şişe kaliteli beyaz şarap, bir açacak ve iki yeni kadehle döndü adam.

"Sağolun," dedim.

"Bir şey değil," dedi. "*L. A. Free Press*'teki sütununuzu okurdum."

"O kadar yaşlı görünmüyorsunuz."

"Değilim. Babam eski bir hippidir. Önce o okurdu, sonra ben."

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Carl Wilson. Buranın sahibiyim."

"Oh, evet. Bu güzel şarap için, tekrar teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Yetmezse haber verin lütfen."

"Tabii."

Uzaklaştı. şişelerden birini açıp kadehleri doldurdum. Tadına baktık. Gerçekten iyiydi.

"Peki," dedim Sarah'ya, "bu kattakiler kim?"

"Aynı, Biraz daha güçlü, biraz daha şanslı olanlar. Para, siyasi ilişkiler, aile. Film sektöründekiler ailelerini ve dostlarını işin içine sokarlar. Yetenek ve beceri ikincildir. Kürsüdeymiş gibi konuştuğumun farkındayım ama durum bu."

"Akla yakın. Şu 'en iyi' filmler bile bana dayanılmaz geliyor."

"Atyarışlarını yeğlersin."

"Tabii."

Sonra Jon Pinchot geldi.

"Tanrım," dedi, "bu insanlar! Üstüme bok bulaşmış gibi hissediyorum kendimi." Güldüm.

Sonra Francine Bowers geldi. Uçuyordu. Muhteşem dönüşünü gerçekleştirmişti.

"İyiydin Francine," dedim.

"Evet," dedi Jon.

"Saçını açmışsın," dedi Sarah.

"Fazla mı uzun?"

"Hiç değil," dedim.

"Hey," dedi Francine, "bu içtiğiniz şarap nedir? İyi bir şeye benziyor."

"Dene," dedim, şişeyi bardağına doğru uzatarak.

"Bana da," dedi Jon.

"Nasıl oldu da böyle bir şarap düşürdünüz?"

"Buranın sahibinin babası eski bir hippiymiş. İkisi de *L.A. Free Press* okurlarmış. Orda bir sütunum vardı. 'Neandertal Adamın Notları' "

Pek konuşmadan dikildik orda. Söylenecek bir şey kalmamıştı. Film yapılmıştı.

"Jack Bledsoe nerde?" diye sordum.

"Jack mı?" dedi Jon. "Böyle yerlere gelmez o."

"Ben gelirim," dedi Francine.

"Biz de geliriz" diye itiraf etti Sarah.

Sonra başka bir gruptan seslendiler:

"Seninle söyleşi yapmak isteyen bir dergi var Francine. *Movie Mirror*."

"Tamam," dedi Francine. Ve bizden özür diledi.

"Rica ederiz,"

O tarafa doğru yürüdü. Asil ve gururlu. Onun adına seviniyordum. Dağlara sürüldükten sonra geri dönebilen herkes adına sevinirdim.

"Sen de git onunla Jon," dedi Sarah. "Kendini daha iyi hisseder..."

"Ben de gideyim mi Sarah?"

"Hayır Hank, sen söyleşiye çalmaya çalışırsın. Hem hatırlasana, saatın 1000 dolar artık.

"Doğru..."

"Peki," dedi Jon, "ben gideyim."

Ve gitti.

Elinde kayıt cihazıyla genç bir adam belirdi yanımızda. "Ben *Herald Examiner*'ın 'Konuş ve Anlat' sütununu hazırlıyorum. Filmi beğendiniz mi?"

"1000 dolarınız var mı?" diye sordu Sarah

"Ayaküstü muhabbet edeceğiz Sarah, ziyarı yok," dedim.

"Peki, beğendiniz mi filmi?"

"Vasatın üstünde buldum. Bu yılın Akademi Ödüllerinden sonra bütün filmler unutulacak. Ama *Jim Beam'in Dansı* sanat filmleri gösteren sinemalarda oynamaya devam edecek. Arada sırada televizyonda da karşımıza çıkacak, eğer dünya dayanırsa."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet. Seyredildikçe bazı cümle ve sahnelerin başka anlamları keşfedilecek. Aşırı övgü ve eksik övgü toplulumuzda normaldir."

"Barsinekleri böyle mi konuşur?"

"Bazıları böyle konuşur, birileri tarafından öldürülünceye dek."

"Bu filme çok değer veriyor gibisiniz."

"Çok iyi olduğundan değil, ötekiler o kadar kötü ki..."

"Şimdiye kadar gördüğünüz en iyi film hangisi?"

"Eraserhead"

"Eraserhead mi?"

"Evet."

"Listenizdeki ikinci film ne?"

"Kim Korkar Virginia Woolf'tan?"

O sırada Carl Wilson göründü tekrar. "Bay Chinaski, aşağıda sizi tanıdığımı iddia eden biri var. Yukarı gelmek istiyor. Adı John Galt'mış."

"Bırakın gelsin lütfen."

"Teşekkür ederim Chinaski," dedi *Herald Examiner*'in adamı.

"Bir şey değil."

İkinci şeyi açıp kadehlerimizi doldurdum. Sarah içkiye dayanıklıydı. Sadece ikimiz yalnızken konuşkanlaşmıştı, ama o zamanlarda da makul şeyler söylerdi, genellikle.

Ve işte John Galt. Koca John Galt. Yanımıza geldi.

"Hank ve ben asla el sıkışmayız," dedi. Ve tebessüm ederek ekledi: "Merhaba Sarah, bu herifin dizginlerini sıkı tutuyor musun?"

"Evet John."

John adında ne çok kişi tanıyordum!

İncil'den alınan isimler kalıcıydı : John, Mark, Peter, Paul.

Koca John iyi görünüyordu. Gözleri eskisinden daha müşfikti. Şefkat iyilere mutlaka geliyordu. Bencilliği azalmış gibiydi. Korkusu da öyle. Hep kazanmak için oynamıyordu artık.

"İyi görünüyorsun koçum," dedim.

"Sen de 25 yıl önceki halinden daha iyi görünüyorsun," dedi.

"Kaliteli içki," dedim.

"Sağlıklı beslenme ve vitaminler" dedi Sarah. "Kırmızı et yok, tuz yok, şeker yok."

"Eğer bu duyulursa kitaplarımın satışı sifıra iner," dedim.

"Senin yazdıkların her zaman satar Hank. Çocuklar bile okuyabilir onları." Koca John. Hey gidi hey, az mı kurtarmıştı hayatımı! Pastahane-
de çalışırken gidip karnımı doyurmaz, yatıp uyumaz, yapmam gereken şeyleri yapmaz onun evine giderdim. Koca John her zaman ordaydı. Bir kadının himayesinde yaşıyordu. Hep kadınların himayesinde yaşardı. "Çalıştığım zaman mutlu olmuyorum Hank," derdi, "mutlu olmak istiyorum."

Aramızdaki sehpanın üstünde, ağzına kadar hap dolu bir çanak dururdu.

"Al biraz."

Ağzıma bir avuç hap atıp şeker gibi çiğner ve "Bu iğrenç şeyler senin beynini yiyip bitirecek," derdim. "Her insan farklıdır Hank. Birini mahveden şey diğerini etkilemez," derdi.

Harikulade abuk sabuk geceler. Yanımda biramı götürür, onun haplarından yutardım. John tanıdığım en kültürlü insanlardan biriydi ama bilgicilik taslamazdı. Ama tuhaftı. Belki haplardan.

Bazen sabahın 3'ünde çöp kutularını ve bahçeleri yağmalama isteği duyardı. Ben de onunla giderdim. "Şunu alacağım." "Siktir, kimbilir kimin fırlatıp attığı bir çift çizmenin sol teki o." "Alacağım."

Evi çöp doluydu. Her taraf. Kanapeye oturabilmek için üstündeki yığını boşaltmanız gerekirdi. Duvarlar baştan aşağı yazılarla, gazeteden kesilmiş manşetlerle kaplıydı. Yazıların hepsi çizgi dışıydı. Dünyanın son manyağının son sözleri gibi. Evinin bodrumunda binlerce kitap vardı : şişmiş, ıslanmış, çürümüş kitaplar. Hepsini okumuş ve sindirmişti. Hayatta kalabilmek için sadece ayakkabı bağına ihtiyacı vardı. Onunla satranç oynamamalı, ölümüne kapışmamalıydınız. Müthiş biriydi. O günlerde kendime acıyordum. Onun sayesinde idrak ettim bunu. Birlikte iyi vakit geçirirdik genellikle. Etrafta hiçbir şey yokken, John Galt'la beslenmiştim. O da yazardı. Sonradan benim şansım oldu, onun olmadı. Çok güçlü şiirler yazabilirdi, ama uzun süre boş boş dolaştıktan sonra. Açıklamıştı bana: "Ünlü olmak istemiyorum, mutlu olmak istiyorum." Çok güzel şiir okurdu, kendisinin olsun, başkasının olsun. Güzel adamdı. Şansım döndükten sonra ondan kime sözetsem hep aynı tepkiyle karşılaştım: "Chinaski o kendini beğenmiş herifte ne bulur anlamam." Beni ve yazılarımı kabullenenler onu ve yazılarını kabullenemediler. Bu nedenle acaba ben ahmıklara mı hitap ediyorum diye düşündüğüm olmuştur. Ama yazmadan duramıyordum. Kuş uçar, yıları kıvrılır, ben de daktilo şeridi değiştiririm.

Sonuç olarak John Galt'la tekrar karşılaşmak beni mutlu etmişti. Yeni bir kadın vardı yanında.

"Bu Lisa," dedi "O da şiir yazar."

Lisa fırsatı değerlendirdi ve konuşmaya başladı. Fırtına gibiydi. John öylece duruyordu. Belki kadının kötü bir gecesiydi ama çaçaron dişilere benziyordu. Üstelik içerdeki oksijeni hızla tüketmekteydi. Salon sıcak ve havasızdı. Hâlâ. Hiç ara vermeden konuştu, bize anlatabileceği her şeyi anlattı. Sık sık John'la beraber okurlarmış. Babs Danish'i tanıyor muyumşum? "Hayır," dedim. Babs Danish zenciymiş, kadıymış ve çok tutkuluymuş, okurken iri küpeleri zıplar dururmuş. kardeşi Tip'in arkada yaptığı müzik eşliğinde. Onu dinlemeliymişim mutlaka.

"Hank şiir dinletilerine gitmez," dedi Sarah. "Ama ben Babs Danish'i dinledim ve çok sevdim."

"John, Babs ve ben önümüzdeki çarşamba gecesi Beyond Baroque'da okuyoruz. Gelir misiniz?"

"Gelirim herhalde," dedi Sarah. Giderdi de.

John Galt'a baktım uzun uzun. Müşfik ve iyi görünüyordu ama gözlerinde derin bir acı vardı, daha öne görmediğim bir acı. Mutlu olmak isteyen biri için, satranç oynarken daha ilk dakikalarda avantaj sağlayamadan iki piyon yedirmiş birini andırıyordu.

Herald Examiner'ın adamı tekrar geldi.

"Bay Chinaski," dedi. "size bir soru daha sormak istiyorum."

John Galt ve Lisa'yla tanıştırdım onu.

"John Galt, Amerika'nın keşfedilmemiş büyük şairi," dedim.

"Hiçbir şey işe yaramazken bu adam bana dayanma gücü vermiştir. Onunla söyleşi yapmanı istiyorum."

"Peki, Bay Galt?"

"Hank'le ahbablığımız 20 sene öncesine dayanıyor..."

"Sarah'yla ikimiz uzaklaştık.

"John'un Lisa'yla işi zor," dedim.

"Belki de iyidir onun için."

"Belki."

Yukarıya başka insanlar da gelmişti ve kimse gitmemişti. Ne vardı orda? Anlaşmalar? Fırsatlar? Değer miydi? Gösteri dünyasında olmamak daha iyi değil miydi? Hayır, hayır. Kim bahçıvan veya taksi şoförü olmak ister ki? Veya vergi danışmanı? Hepimiz sanatçı değil miyiz? Zihinlerimiz daha fazlasını istemiyor mu? Böyle acı çekmek öyle acı çekmekten iyidir. En azından daha sık duruyordu.

İkinci şişe de bitmek üzereydi.

Jon Pinchot döndü.

"Jack Bledsoe burda. Seni görmek istiyor."

"Nerde?"

"Orda, kapının yanında."

Jack Bledsoe o ünlü, hassas tebessümüyle kapıya yaslanmıştı.

Yanına gittik Sarah'yla. El sıkıştık.

John Galt'ın "Hank ve ben asla el sıkışmayız," deyişi geldi aklıma.

"İyi bir gösteriydi Jack. Büyük oyunculuk. Güvertede olmana sevindim."

"Hakkını verdim mi?"

"Verdin."

"Gelip sana bir merhaba demek istedim."

Bu söz sarstı beni. Nasıl tepki göstereceğimi bilemedim.

"Ne zaman istersen kafaları çekebiliriz birlikte," dedim sonra.

"Ben içmem."

"Ha, evet... sağol Jack, benim için buralara kadar gelmen çok duygulandırıcı. Yola çıkmadan bir tek atmaya ne dersin?"

"Hayır, gideyim ben..."

Dönüp merdivenlerden aşağı indi. Korumasız, çetesiz. Hoş çocuk, hoş tebessüm.

Güle güle Jack Bledsoe.

Carl Wilson'dan bir şişe şarap daha sızdırdım. Sarah'yla etrafımıza bakınıp duruyorduk ama bir bok olmuyordu. Öylece dikilen insanlar. Bazı partilerde yaptığım gibi zilzurna sarhoş olup sağa sola saldırmamı bekliyorlardı belki de. Ama sanmıyorum. İçi ölmüştü onların. Gelişmemiş benlikleriyle sınırlı kalmaktan başka çareleri yoktu. Pek acı veren bir şey de değildi bu. Rahat ediyorlardı.

Benim hayata bakışımı belirleyen şey ise, insanlardan mümkün olduğunca uzak durmaktı. Ne kadar az insan görürsem kendimi o kadar iyi hissederim. Bu konuda benim gibi düşünen bir kişi daha tanımıştım : pezevenk Sam. Doğu Hollywood' ta komşuyduk.

"Hank," demişti bir defa, "içerdeyken başım sık sık belaya giriyordu. Hücreye tıklıyordum. Ama seviyordum hücreyi. Bir gün gardiyan gelip kapağı kaldırdı, içeri baktı ve sordu : "YETTI Mİ? ÇIKMAK İSTİYOR MUSUN?" Bokumdan bir parça alıp fırlattım. Tam yüzünün ortasına isabet etti. Ve orda kaldım. Gardiyan ikinci gelişinde kapağı yarım kaldırdı. "YETTI Mİ?" "YETMEDİ!" diye bağırdım. Sonunda herif çıkardı beni. "İÇERDE KEYİF ÇATIYOR," dedi öbür gardiyanlara, "ÇIKARIN ONU ORDAN!"

Sam harika bir herifti ama sonraları kumara dadandı. Kumarhane-deydi sürekli. Oranın helasında uyuyor, uyanır uyanmaz tekrar başlıyordu. Sonunda evinden atıldı. Kore mahallesinde küçük bir odada buldum onu bir gün. Köşeye çömelmişti.

"Hank, bir tek süt içebiliyorum ama o da geri geliyor. Doktorlar hiç bir şeyim olmadığını söylüyorlar."

İki hafta sonra öldü. İnsanlarla ilgili fesefemi paylaşan adam.

"Dinle," dedim Sarah'ya, "burda bir bok olmuyor. Ölü burası. Gidelim."

"İçkiye para vermiyoruz ama..." dedi.

"Değmez."

"Gece daha yeni başladı, belki birşeyler olur."

"Ben yapmazsam olmayacak, ben de havamda değilim."

"Azıcık daha bekleyelim..."

Ne demek istediğini anlıyordum. Benim için Hollywood bitmişti ama ona hâlâ cazip geliyordu. Biraz. Oyuncu olmaya çalışıyordu çünkü.

Etrafta dikilip duranlardan başka bir şey yoktu hâlâ. Kadınlar güzel değildi, erkekler de ilginç değildi. Donuktan daha donuktular. İnsan acı çekiyordu.

"Eğer burdan çıkmazsak keçileri kaçıracağım," dedim Sarah'ya.

"Peki," dedi, "gidelim."

Sevgili Frank aşağıda bekliyordu.

"Erkencisiniz," dedi.

"Yaa," dedim.

Bizi arka koltuğa oturttu. Bir şişe şarap daha vardı gözde. Güvenilir adamımız körfez yoluna saparken açtım şişeyi.

"Hey Frank, sen de içer misin?"

"Hemde nasıl moruk!"

Bir düğmeye bastı, aradaki cam bölme açıldı. Şişeyi uzattım.

Bir eli direksiyonda, ilk yudumunu aldı. O anda, neden bilmem, her şey çok tuhaf ve komik geldi. Sarah'yla gülmeye başladık.

Gece canlanmıştı nihayet.

Ondan sonra pek bir şey yok. Film 3-4 yerde gösterime girdi. İnsanlar hipodromda başıma bela olmaya başladılar.

"O filmin senaryosunu sen mi yazdın?"

"Evet."

"Bahisçi olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Şimdi izninle..."

Bazıları yol yordam biliyordu. Bazıları felaketti. Seni görünce gözleri büyüyor ve koşarak yanına geliyorlardı. O bakışı zamanla tanıdım ve şüpheli birini farkettiğim anda koridora dalıp kaybolma alışkanlığı edindim. O arada benimle ilgileri olmayan bir sürü tipten de kaçmışımdır herhalde. Zamanla her şey normale dönecekti, öteki bahisçi moruklardan biri olacaktım.

Jim Beam'in Dansı'nı kimi eleştirmen övdü, kimi eleştirmen yerdı: *New York Times*'takiler göklere çıkarırken *New Yorker*'daki kadın yerin dibine batırdı. Rick Talbot, senenin en iyi on filminden biri, dedi.

O günlerde tuhaf şeylere tank oldum. Bir gece Sarah aşağıdan seslendi: "*Jim Beam'in Dansı*'nı eleştiriyorlar!"

Kablo yayınlardan birinde Wexler ile Selby'nin programı başlamıştı. Merdivenlerden inerken Jack Bledsoe'nun Francine Bowers'ın elbiselerini pencereden aşağı attığı sahne ilişti gözüme. Sonra kestiler.

Selby başını sallayarak bir bilek hareketiyle silip attı filmi: "KORKUNÇ! DEHŞET! Yılın *en kötü* filmi bu olmalı! Karşımızda bir berduş... düşük pantolonlu... pis, bakımsız... sinir bozucu! Tek derdi barmeni dövmek! Arada sırada da yırtık kağıt parçalarına şiirler yazıyor! Ama bu sümük torbasını çoğunlukla bir şarap şişesine yumulmuş vaziyette veya barda içki dilenirken görüyoruz! Bir sahnede iki kadın onun için *ölümüne* kavgaya tutuşuyorlar. Mümkün değil! KİMSE, HİÇ KİMSE sevmez bu herifi! İmkan var mı? Filmleri birle on arasında bir sayıyla değerlendiriyoruz. Buna eksi bir vermenin bir yolu var mı?"

Gerçekten de ekranda "—1" belirdi.

Sonra Wexler başladı: "Eleştirine katılıyorum ama ben iki vereceğim. Bir sahnesini çok komik buldum, hani köpekle beraber banyo yapıyor ya..."

"Oh, hayır," dedi Selby, "çok aptalcaydı..."

Bir ay geçmişti. Film 3-4 salonda oynuyordu hâlâ. San Pedro yakınlarında bir sinemaya gelince, gidip görelim dedik. Gala gecesindeki o koca kafalardan sonra hiç büyük ekranda seyretmemiştik.

Arabayı alışveriş merkezinin kapısına park ettik. Tabelada *Jim Be-am'in Dansı* yazıyordu. Orda bu ismi görmekten büyük haz duydum.

Gördüğüm filmlerin çoğu çocukluğumda kalmıştı. Berbattı hepsi. Fred Astaire ve Ginger Rogers. Jeanette McDonald ve Nelson Eddy. Bob Hope. Tyrone Power. Üç Kafadarlar. Cary Grant. Seyrederken beynim çalkalanıp çınlar, enerjim ve umudum tükenirdi. Midemin de ruhumun da bulandığını hissederdim.

Arabada oturmuş akşamüstü matinesinin bitmesini bekliyorduk.

"Belki de kimse gitmemiştir," dedim. "Dışarı çıkan olmaz o zaman."

"İçerdeler Hank..."

Bekledik. Sonunda film bitti ve kapıda insanlar belirdi.

"3 oldu," dedi Sarah.

"5," dedim.

"7."

"8."

"Onbir..."

Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Salon boşalmaya devam ediyordu. Saymayı bıraktım.

Sonunda herkes çıktı. Birazdan öbür matine başlayacaktı.

"Başkaları da yapıyor mudur bu işi Sarah?"

"Hangi işi?"

"Filmlerine giren çıkanı sayma işini."

"Biz ilk değiliz, bundan emin olabilirsiniz."

Zaman geçti.

"Seyirciler nerde?" dedim. "Belki de kimse gelmeyecek."

"Gelirler şimdi."

Haklıydı Sarah. Civara eski model arabalar yanaşmaya başlamıştı. Park yeri arayanlar bile vardı. Bir tanesi içine şarap şişesi konmuş, bir ke-se kağıtla inda arabasından.

"Ayyaşlar filmin gerçeğe uygunluğunu ölçmeye gelmişler," dedim gülerek.

"Görecekler," dedi Sarah.

"İçki tarihçisi olarak kimse benimle aşık atamaz."

"Hiçbiri hayatta değil de ondan. Senin sırrın ne?"

"Öğleden önce asla yataktan kalkma."

Bayağı kalabalık bir topluluk girmişti içeri. Yürüdük. Gişeye yaklaştım. "İki tane," dedim kıza. "Biri emekli."

Kapıdaki çocuk biletlerimizi alıp yırttı. İçeri girdik. Yeni filmlerden fragmanlar gösteriliyordu. Ses sonuna kadar açıktı. Bu kez arkalardan iki koltuk seçtik. Salonunda en az 100 kişi vardı.

Son anda genç bir kızla genç bir erkek gelip oturdu önümüze.

Yirmi yaşlarında uzun boylu, ince tipler.

Ve fragmanlar bitti, *Jim Beam'in Dansı* başladı. Jenerik. Ardından film. Videoda 3-4 kere seyretmiş nerdeyse ezberlemiştim. O benim hikayemdi. Başka kim hayatını milletin kafasına kakabilirdi böyle? Aslında ben-merkezci olmaktan kaçınmışım. Bazı ayyaşların ne kadar çaresiz ve tuhaf yaşantıları olduğunu anlatmak istemişim ve gelgelelim en iyi tanıdığım ayyaş kendimdim.

Benden önce başkaları olmuştu. Eugene O'Neill, Faulkner, Hemingway, Jack London. Alkol daktilonun tuşlarını yumuşatıyor, onlara parıltı ve kumar katıyordu.

"Seni tanımışlar mıdır acaba?" dedi Sarah.

"Hayır, herhangi biri gibi görünürüm."

"Bundan rahatsız olmuyor musun?"

"Oluyorum. Başa biri gibi görünmekten hoşlanmam."

İnce uzun genç arkasına dönüp, "Lütfen, filmi izlemek istiyoruz," dedi.

"Afedersiniz," dedim.

Film devam etti. Bir ara yakası açılmadık bir küfür geçti ve önümüzdeki kız geriye çekilip, "Off," dedi.

"Yok bir şey Darlene," dedi erkek arkadaşı.

Darlene toparlandı. Sonra bardaki kadının "Şehirde benim gibi çük emen yok" diye övündüğü bölüm geldi. "Kimse benim gibi lapa yutamaz," diyordu kadın.

Darlene yüzünü elleriyle örtüp, "İnanamıyorum," dedi.

"Yok bir şey tatlım," dedi uzun boylu genç.

Film boyunca Darlene sık sık yüzünü örttü ama ne o ne de erkek arkadaşı terketti salonu.

Derken film bitti. Seyirciler yavaş yavaş koltuklarından kalktılar. Biz bekledik. Çok daha kötü filmler görmüştüm, özellikle otuzlu yıllarda.

Sonra biz de çıktık Sarah'yla. Bir süre arabada oturup etrafı seyrettik. Camları açtım. Birer sigara yaktık.

Yanımızdan eski bir araba geçti ağır ağır. Tek başına bir adam. Bize bakıp el salladı. Yüzünde çılgın bir gülümseme vardı. Ben de el salladım. Gitti.

Fransız yönetmen Barbet Schroeder Bukowski'den bir senaryo yazmasını istediğinde, yazar bir süre Hollywood'un plastik dünyasının ruhunu kirleteceği endişesiyle bocaladıktan sonra hiç taviz vermeden bir konu seçer: Barsinekleri, yaşamları bar taburelerine tüneyip içmekten ibaret olan alkolikler.

Bukowski gençliğinin bu döneminden birkaç günlük bir kesit alarak bu insanları ve dünyalarını anlatır.

İlk çekimde Mickey Rourke otel odasına girdiğinde, yazar bir köşeden izlemektedir:

"Kapı açıldı ve Jack Bledsoe içeri girdi. Tanrım! Genç Bukowski'ydi o! Bendim! İnce bir sızı duydum içimde. Gençlik... Nereye gittin?"

Hollywood,

genç karısının yardımıyla yaşamını düzene sokmuş, sefalet yıllarında kaleme aldığı marjinal yaşamının meyvelerini toplamaya başlamış 65'lik "pis moruk"un, sinema dünyasının insanlarını ve ilişkilerini anlatmasının yanısıra Mickey Rourke, Faye Dunaway, Menahem Golan, Jean-Luc Godard, Norman Mailer, Sean Penn gibi ünlü karakterleriyle de ayrıca ilginç bir roman.

"Kimse size aksini söylemesin. Hayat 65'ten sonra başlar."

ISBN 975-363-115-4

9 789753 631150

15